

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Κοιμή

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ



ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1948

Π. ΚΕΝΤΡΟΝ ΔΗΜΟΥ ΝΕΑΣ ΟΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ
(ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ)

ΑΡΙΘ.	ΕΙΣ:	760/74
	ΤΑΞ:	Σ.Β



ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΠΕΡΙΟΔΟΣ



1. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ (Γεν. 1 Ε.)

α) Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου. — "Ὅλα, ὅσα βλέπομεν εἰς τὸν κόσμον, τὰ ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς εἰς ἕξι ἡμέρας.

Ὁ Θεὸς εἶπεν: "Ἄς γίνῃ φῶς! Καὶ ἔγινε φῶς.

Καὶ ἐχώρισε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος καὶ ὠνόμασε τὸ φῶς ἡμέραν καὶ τὸ σκότος τὸ ὠνόμασε νύκτα. "Ἔτσι ἐτελείωσεν ἡ πρώτη ἡμέρα.

"Ἐπειτα ὁ Θεὸς εἶπε: Νὰ χωρισθοῦν τὰ νερά.

Καὶ ἐχώρισεν ὁ Θεὸς τὰ νερά, ποὺ εὐρίσκονται εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὰ νερά, ποὺ εὐρίσκονται εἰς τὸν οὐρανόν. "Ἔτσι ἐτελείωσεν ἡ δευτέρα ἡμέρα.

"Ἐπειτα ὁ Θεὸς εἶπε: Τὰ νερά, ποὺ εὐρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν, νὰ μαζευθοῦν εἰς ἓνα μέρος καὶ νὰ φανῇ ἡ ξηρά.

"Ἔτσι ἔγινεν ἡ ξηρὰ καὶ ἡ θάλασσα. "Ὑστερα εἶπεν: Ἡ γῆ νὰ βγάλῃ χλόην καὶ δένδρα.

"Ἐγινε καὶ αὐτὸ καὶ ἔτσι ἐτελείωσεν ἡ τρίτη ἡμέρα.

"Ἐπειτα ὁ Θεὸς εἶπε: Νὰ ὑπάρχουν ἄστρα εἰς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ χωρίζουν τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν ἡμέραν.

Καὶ ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὰ ἄστρα τὰ μεγάλα, τὸν ἥλιον νὰ φωτίζῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν σελήνην νὰ φωτίζῃ τὴν νύκτα. "Ἐκαμε δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ λάμπουν τὴν νύκτα. "Ἔτσι ἐτελείωσεν ἡ τέταρτη ἡμέρα.

"Ἐπειτα ὁ Θεὸς εἶπεν: Ἡ γῆ νὰ βγάλῃ ζῶα καὶ πτηνά. Ἐδημιούργησε καὶ τὰ θαλάσσια ζῶα.

"Υστερα εὐλόγησε τὰ ζῶα καὶ εἶπε: Νὰ μεγαλώνετε καὶ νὰ πολλαπλασιάζεσθε." Ἔτσι ἐτελείωσεν ἡ πέμπτη ἡμέρα.

β) Ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. — Ἐφοῦ ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον, ὕστερα ἔπλασε καὶ τὸν ἄνθρωπον.

Εἶπεν: "Ἄς κάμωμεν τὸν ἄνθρωπον νὰ εἶναι κύριος εἰς τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης, εἰς τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὰ ζῶα, εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔρπετά, πού σύρονται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Καὶ ἔπλασε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ χῶμα καὶ τὴν Εὐὰν ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ Ἀδὰμ· εἶπε δὲ εἰς αὐτούς:

Σὰς ἔδωσα τὰ φυτά, διὰ νὰ εἶναι τροφή ἰδική σας καὶ τῶν ζῶων.

Εἶδεν ὁ Θεὸς ὅλα μαζί, ὅσα ἐδημιούργησεν· ἦσαν πάρα πολὺ ὠραῖα. Ἔτσι ἐτελείωσεν ἡ ἕκτη ἡμέρα.

Ὁ Θεὸς ἠλόγησε τὴν ἑβδόμην ἡμέραν καὶ ἀνεπαύθη, ὠνόμασε δὲ αὐτὴν Σάββατον, πού σημαίνει ἀνάπαυσιν.

2. Ἡ ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ (Γεν. 2, 8 ΕΠ.)

Ὁ Θεὸς ἐφύτευσε τὸν Παράδεισον εἰς ἕνα μέρος, πού τὸ ἔλεγαν Ἐδέμ. Μέσα εἰς αὐτὸν ἔβαλε τὸν ἄνθρωπον, πού ἔπλασε, διὰ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ τὸν φυλάττη.

Εἶπεν εἰς τὸν Ἀδὰμ:

Ἀπὸ τὰ δένδρα, πού εἶναι εἰς τὸν Παράδεισον, θὰ τρώγετε καρπούς· ἀπὸ τὸ δένδρον ὅμως τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ δὲν θὰ φάγετε, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνατε.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἐφύλατταν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐζούσαν εὐτυχισμένοι εἰς τὸν Παράδεισον. Ἀλλὰ ὁ ὄφις ἐζήλευσεν αὐτούς καὶ εἶπεν εἰς τὴν Εὐὰν:

Δὲν θὰ ἀποθάνατε, ἐὰν φάγετε ἀπὸ τὸ δένδρον, πού σὰς ἀπηγόρευσεν ὁ Θεός, ἀλλὰ θὰ γίνετε καὶ σεῖς θεοί.

Εἶδε τότε ἡ Εὐὰ, ὅτι ὁ καρπὸς τοῦ ἀπηγορευμένου δένδρου ἦτο ὠραῖος· ἐπῆρεν, ἔφαγεν, ἔδωσεν εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ ἔφαγε καὶ αὐτός.

Τότε ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, πού περιπατοῦσεν εἰς τὸν Παράδεισον κατὰ τὸ δειλινὸν νὰ λέγη:

Ἀδὰμ, πού εἶσαι;

Ὁ Ἀδάμ ἀπήντησε :

Κύριε, ἤκουσα τὴν φωνὴν σου καὶ ἐφοβήθηκα.

Ὁ Θεὸς εἶπε :

Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸ δένδρον, ποῦ σοῦ ἀπηγόρευσα νὰ φάγῃς ;

Ὁ Ἀδάμ ἀπήντησεν :

Ἡ Εὐὰ μοῦ ἔδωσεν ἀπὸ τὸν καρπὸν καὶ ἔφαγα.

Κατόπιν ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὴν Εὐάν :

Διατί τὸ ἔκαμες αὐτό ;

Καὶ αὐτὴ ἀπήντησεν :

Ὁ ὄφιν με ἐγέλασε καὶ ἔφαγα.

Κατηράσθη τότε ὁ Θεὸς τὸν ὄφιν καὶ εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκα :
Θὰ αὐξάνω τὰς λύπας σου.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὸν Ἀδάμ :

Ἐπειδὴ ἤκουσες τὴν γυναῖκα σου καὶ ἔφαγες ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, νὰ εἶναι κατηραμένη ἡ γῆ ἐξ αἰτίας σου. Μὲ κόπον νὰ εὐρίσκῃς τὴν τροφήν σου καὶ μὲ τὸν ἰδρῶτα τοῦ προσώπου σου νὰ τρώγῃς τὸν ἄρτον σου, ἕως ὅτου ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν γῆν καὶ γίνῃς χῶμα, ἀπὸ τὸ ὅποιον σὲ ἔπλασα.

Καὶ ὁ Θεὸς ἔδιωξε τοὺς πρωτοπλάστους ἀπὸ τὸν Παράδεισον.

(3)

3. Ο ΚΑΪΝ ΚΑΙ Ο ΑΒΕΛ (Γεν. 4)

Ἀφοῦ ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον, ἀπέκτησαν δύο παιδιά, τὸν Κάιν καὶ τὸν Ἀβελ.

Ὁ Κάιν ἐδούλευεν εἰς τὰ χωράφια· ὁ Ἀβελ ἐφύλαττε τὰ πρόβατα.

Κάποτε ὁ Κάιν καὶ ὁ Ἀβελ προσέφεραν θυσίαν εἰς τὸν Θεόν. Ὁ Κάιν προσέφερε θυσίαν καρπῶν ἀπὸ τὰ χωράφια τοῦ ὁ Ἀβελ προσέφερεν ἀπὸ τὰ πρωτογέννητα πρόβατά του.

Ὁ Θεὸς, ποῦ δέχεται τὴν προσευχὴν τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἐδέχθη τὴν θυσίαν τοῦ Ἀβελ, ἐπειδὴ ὁ Ἀβελ ἐκτελοῦσε τὰς ἐντολάς του. Τοῦ Κάιν ὅμως τὴν θυσίαν δὲν τὴν ἐδέχθη, ἐπειδὴ ὁ Κάιν δὲν ἐκτελοῦσε τὰς ἐντολάς του.

Ὁ Κάιν ἐθύμωσεν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὲν ἐδέχθη τὴν θυσίαν του καὶ ἐφόνευσεν τὸν Ἀβελ.

Παρουσιάσθη τότε ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε :

Κάιν, Κάιν, ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου ;

Ὁ Κάιν, ἀπήντησε :

Δὲν γνωρίζω, ποῦ εἶναι.

Ὁ Θεὸς εἶπε :

Κάιν, τί ἔκαμες ; Τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου φωνάζει ἀπὸ τὴν γῆν ἕως ἐμέ. Νὰ εἶσαι κατηραμένος. Ἡ γῆ νὰ μὴ σοῦ δίδῃ καρπούς. Νὰ περιπλανᾶσαι ἐξόριστος εἰς ὅλην τὴν γῆν.

Ἔφυγεν ὁ Κάιν κατηραμένος καὶ ἦλθε πρὸς ἀνατολάς τῆς Ἐδέμ.

4 Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ (Γεν. 6 Ε.)

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὕα ἐκτός ἀπὸ τὸν Κάιν καὶ τὸν Ἄβελ ἀπέκτησαν καὶ ἄλλα παιδιά. Ἀπὸ αὐτὰ ἐγεννήθησαν ἄλλα καὶ ἔτσι μὲ τὸν καιρὸν ἐγεννήθησαν πολλοὶ ἄνθρωποι.

Εἶδεν ὁμοῦς ὁ Θεός, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν γῆν εἶχαν γίνῃν πολὺ κακοὶ καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Δίκαιος καὶ εὐσεβὴς ἦτο μόνον ὁ Νῶε.

Εἶπεν λοιπὸν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός :

Νὰ κάμῃς μίαν κιβωτὸν καὶ νὰ εἰσέλθῃς εἰς αὐτὴν σὺ καὶ τὰ παιδιά σου καὶ ἡ γυναῖκα σου καὶ αἱ γυναῖκες τῶν παιδιῶν σου, νὰ βάλῃς δὲ μέσα εἰς τὴν κιβωτὸν ἀπὸ κάθε εἶδος ζώου ἓνα ζευγάρι.

Ὁ Νῶε ἔκαμεν αὐτὸ ποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Θεός καὶ ἐμπήκε μέσα εἰς τὴν κιβωτὸν αὐτὸς καὶ τὰ παιδιά του Σὴμ, Χάμ καὶ Ἰάφεθ καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ αἱ γυναῖκες τῶν παιδιῶν του καὶ ἔβαλεν ἀπὸ κάθε εἶδος ζώου ἓνα ζευγάρι.

Ἦστερα ἤρχισε νὰ βρέχῃ ἀδιάκοπα ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας.

Τὰ νερὰ τότε ὑψώθησαν καὶ ἐπνίγησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα, ποῦ ἦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν κιβωτὸν.

Ἀφοῦ ἡ βροχὴ ἔπαυσε, τὰ νερὰ ἐτραβήχθησαν καὶ ἡ κιβωτὸς ἐκάθισεν εἰς ἓνα ὄρος τῆς Ἀρμενίας πολὺ ὑψηλόν, τὸ Ἄραράτ. Ἡ γῆ ἐστέγνωσε καὶ ὁ Νῶε ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν κιβωτὸν μὲ τὴν οἰκογένειάν του, ἔβγαλε δὲ καὶ τὰ ζῶα, ποῦ εἶχε βάλει εἰς αὐτὴν καὶ ἔκτισε θυσιαστήριον, ὅπου προσέφερε θυσίαν εἰς τὸν Θεόν.

Ὁ Θεὸς ἐδέχθη τὴν θυσίαν καὶ εἶπεν, ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θά καταστρέψῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα μὲ κατακλυσμών.

5. Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ. Η ΔΙΑΣΠΟΡΑ (Γεν. 10 Ε.)

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ ἦλθον εἰς μίαν πεδιάδα τῆς Βαβυλωνίας, ὅπου ἐγκατεστάθησαν. Ὅλοι ὠμιλοῦσαν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν.

Σιγὰ - σιγὰ ὅμως ἄφησαν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔγιναν ὑπερήφανοι. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ κτίσουν μίαν πόλιν καὶ ἓνα πύργον, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφή νὰ φθάσῃ εἰς τὸν οὐρανόν.

ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται, ἀλλὰ δὲν ἐπρόχώρησαν πολὺ, διότι ὁ Θεὸς ἐσύγχυσε τὰς γλώσσας τῶν καὶ δὲν ἐννοοῦσεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ἀπὸ τὴν σύγχυσιν αὐτὴν ὁ πύργος ὠνομάσθη Πύργος τῆς Βαβέλ (πύργος τῆς συγχύσεως).

Ὑστερα ὁ Θεὸς διεσκόρπισε τοὺς ἀπογόνους τοῦ Νῶε εἰς ὅλην τὴν γῆν.

Αὐτοί, ἀφοῦ διεσκορπίσθησαν, ἤρχισαν νὰ λατρεύουν ψευδεῖς θεοὺς. Ἐβλεπαν παράξενα ζῶα ἢ καὶ γνωστά τῶν καὶ τὰ ἐλάτρευον ὡς θεοὺς· ἐλάτρευον ἀκόμη ὡς θεοὺς τὰ ποτάμια, τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τοὺς ἀστέρας, πού τὰ εἶχε δημιουργήσει ὁ Θεός. Ἐκαμαν δι' αὐτὰ εἰδῶλα καὶ τὰ ἐλάτρευον. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ λέγονται εἰδωλολάτραι.

Ἐν τούτοις ὁ Θεὸς δὲν ἄφησεν εἰς τὴν τύχην τῶν τοὺς ἀνθρώπων, πού ἐπλασεν, ἀλλὰ ἔστειλεν ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐφανέρωναν τὸ θέλημά του.

Τέτοιους ἀνθρώπους ἔστειλε καὶ εἰς ἄλλους λαοὺς, ἀλλὰ ἰδίως εἰς ἓνα λαόν, τὸν Ἰσραηλιτικόν.

Τέλος ἔστειλε καὶ τὸν μονογενῆ Του Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον.

42 K

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

6 Ο ΑΒΡΑΑΜ ΕΓΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΝΑΑΝ (Γεν. 11 Ε.)

Ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς κατάγεται ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε περίπου 2000 χρόνια π. Χ. Ὁ Ἀβραάμ ἦτο εὐσεβὴς ἄνθρωπος καὶ ἐξῆλθε εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, εἰς μίαν πόλιν, ἣ ὅποια ἐλέγετο Χαράν, κατήγετο ὅμως ἀπὸ τὴν πόλιν Οὕρ. Μαζὺ μὲ τὴν σύζυγόν του τὴν Σάρραν, τὸν ἀνεψιὸν του Λῶτ καὶ τοὺς δούλους του, πού ἔβοσκον τὰ ποιμνιά του, ἐλάτρευαν τὸν ἀληθινὸν Θεόν.

Ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὴν Χαράν, ὁ Θεὸς παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε :

Νὰ φύγῃς ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπον καὶ νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ, ὅπου θὰ σοῦ δείξω· θὰ κάμω ἀπὸ σέ ἕνα μεγάλο ἔθνος καὶ θὰ σέ εὐλογῶ· θὰ κάμω τὸ ὄνομά σου μεγάλο· θὰ εὐλογῶ, ὅσους θὰ σέ εὐλογοῦν καὶ θὰ καταρῶμαι, ὅσους θὰ σέ καταρῶνται. Ἀπὸ σέ θὰ εὐλογηθοῦν ὄλαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς.

Ὁ Ἀβραάμ ἔκαμεν, ὅπως τοῦ εἶπεν ὁ Θεός. Ἀφοῦ ἐπῆρε μαζὶ του ὄλα τὰ ἀγαθὰ του, ἔφυγε μὲ τὴν Σάρραν καὶ μὲ τὸν ἀνεψιὸν του Λῶτ, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Χαναάν.

Ὅταν ὁ Ἀβραάμ ἔφθασεν ἐκεῖ, ὁ Θεὸς ἐφανερώθη πάλιν εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε :

Αὐτὴν τὴν χώραν θὰ δώσω εἰς τοὺς ἀπογόνους σου.

Ὁ Ἀβραάμ ἔκτισε θυσιαστήριον εἰς τὸν Θεόν καὶ ὕστερα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ βουνὸν ἀνατολικῶς τῆς Βεουθὴλ καὶ ἔστησεν ἐκεῖ τὴν σκηνὴν του.

7 Ο ΑΒΡΑΑΜ ΧΩΡΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΩΤ (Γεν. 13)

Ὁ Ἀβραάμ εἶχε πάρα πολλὰ ποιμνία. Ὁ Λῶτ ἐπίσης εἶχε πρόβατα καὶ βόδια. Τὸ μέρος ὅμως, πού ἔμεναν, δὲν ἔφθανε

καὶ διὰ τοὺς δύο· συχνὰ ἐφιλονικοῦσαν οἱ ποιμένες τοῦ Ἐβραάμ μετὰ τοὺς ποιμένας τοῦ Λῶτ. Λέγει λοιπὸν ὁ Ἐβραάμ εἰς τὸν Λῶτ:

Ἄς μὴ ὑπάρχη φιλονικία μεταξύ μας οὔτε μεταξύ τῶν ποιμένων μου καὶ τῶν ἰδικῶν σου, διότι εἴμεθα ἀδελφοί. Ἄς χωρίσωμεν τὴν χώραν. Ἐὰν σὺ πᾶς ἀριστερά, ἐγὼ θὰ πάγω δεξιά· ἐὰν σὺ πᾶς δεξιά, ἐγὼ θὰ πάγω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Ὁ Λῶτ ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδεν ὅλα τὰ περὶ χώρα τοῦ Ἰορδάνου· ἦσαν σὰν παράδεισος τοῦ Θεοῦ· ἐδιέλαξε λοιπὸν αὐτὴν τὴν χώραν καὶ ἐπῆγεν ἀνατολικά, ὅπου ἦσαν τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα. Οἱ κάτοικοι ἐκεῖ ἦσαν κακοὶ καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐτιμώρησεν. Ἐρριψε πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοὺς ἔκαυσεν.

Ὁ Ἐβραάμ ἔμεινεν εἰς τὴν Χαναάν καὶ ὁ Θεὸς πάλιν παρυσιάσθη εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε :

Σήκωσε τώρα τὰ μάτια σου καὶ κοίταξε ἀπὸ τὸν τόπον ποῦ εἶσαι, πρὸς βορρᾶν, πρὸς νότον, πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμὰς. Ὅλα ὅσα βλέπεις, θὰ τὰ δώσω εἰς ἐσέ καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους σου, τοὺς ὁποίους θὰ κάμω πολλοὺς σὰν τὴν ἄμμον τῆς γῆς.

Ὁ Ἐβραάμ ἐσήκωσε τὴν σκηνὴν του καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Χεβρών, ὅπου τὴν ἔστησε πάλιν.

Ἐκεῖ ἔκτισε καὶ θυσιαστήριον εἰς τὸν Θεόν.

8. Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ (Γεν. 22)

Ὁ Θεὸς ἔδωσεν εἰς τὸν Ἐβραάμ ἓν τέκνον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὠνόμασεν Ἰσαάκ.

Ὅταν ὁ Ἰσαάκ ἐμεγάλωσεν, ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὸν Ἐβραάμ καὶ τοῦ εἶπε :

Πάρε τὸν ἀγαπητόν σου Ἰσαάκ καὶ πῆγαινε εἰς τὸ τόπον Μοριά. Ἐκεῖ νὰ θυσιάσῃς αὐτὸν εἰς ἐμέ.

Ὁ Ἐβραάμ μόλις ἐξύπνησε, πρωὶ-πρωὶ ἐπῆρε τὸν ὄνον του καὶ δύο δούλους του καὶ ἐξεκίνησε, διὰ νὰ ὑπάγῃ ὅπου ἠθέλην ὁ Θεός.

Ἐπεριπάτησε δύο ἡμέρας καὶ τὴν τρίτην ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ εἶδε τὸν τόπον, διὰ τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχεν εἶπει ὁ Θεός.

Εἶπε λοιπὸν εἰς τοὺς δούλους του :

Σεῖς νὰ μείνετε ἐδῶ μὲ τὸν ὄνον καὶ ἐγὼ μὲ τὸ παιδίον θὰ ὑπάγωμεν νὰ προσφέρωμεν θυσίαν εἰς τὸν Θεόν· ἔλαβε δὲ τὰ ζύλα διὰ τὴν θυσίαν καὶ τὰ ἔδωσεν εἰς τὸν Ἰσαὰκ νὰ τὰ μεταφέρῃ.

Ἐφοῦ ἐπροχώρησαν, ὁ Ἰσαὰκ λέγει :

Πατέρα, ποῦ εἶναι τὸ ἀρνὶ διὰ τὴν θυσίαν ;

Ὁ Ἀβραὰμ ἀπήντησεν :

Ὁ Θεὸς παιδί μου, θὰ φροντίσῃ δι' αὐτό.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶχεν εἶπει ὁ Θεός, ὁ Ἀβραὰμ ἔκτισεν ἕνα θουσιαστήριον, ἐτοποθέτησε τὰ ζύλα καὶ ἔθεσε τὸν Ἰσαὰκ ἐπάνω. Ἄγγελος ὁμῶς τοῦ Θεοῦ ἐφώνησεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπεν :

Ἀβραὰμ ! Ἀβραὰμ ! Μὴ κάμῃς κακὸν εἰς τὸ παιδί σου ! Τώρα γνωρίζω, ὅτι φοβεῖσαι τὸν Θεόν, ἀφοῦ δὲν ἐλυπήθης οὔτε τὸ παιδί σου ἀκόμῃ.

Ἐψῶσεν ὁ Ἀβραὰμ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδεν ὀπίσω του ἕνα κριὸν μέσα εἰς τὰ κλαδιά. Αὐτὸν ἔπιασεν ὁ Ἀβραὰμ καὶ ἔκαμε θυσίαν εἰς τὸν Θεόν.

9 Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ (Γεν. 24)

Ὅταν ὁ Ἀβραὰμ ἐγήρασεν, εἶπεν εἰς τὸν ἐπιστάτην του Ἐλιέζερ :

Πήγαινε εἰς τὴν πατρίδα μου νὰ πάρῃς ἀπὸ ἐκεῖ γυναῖκα διὰ τὸν υἱόν μου Ἰσαὰκ.

Ὁ Ἐλιέζερ ἔλαβε δέκα καμήλους καὶ δῶρα καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν.

Ὅταν ἔφθασαν, ἐσταμάτησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν κοντὰ εἰς τὸ πηγάδι· τὸ βράδυ, τὴν ὥραν ποὺ ἔρχονται αἱ γυναῖκες νὰ βγάλουν νερό, ἔκαμε τὴν προσευχὴν του εἰς τὸν Θεόν καὶ εἶπε :

Κύριε, Θεὲ τοῦ Κυρίου μου Ἀβραὰμ, δεῖξε μου σήμερον, ποία κόρη θέλεις νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ δούλου σου Ἰσαὰκ. Αὐτὴ, ποὺ θὰ μοῦ δώσῃ νερό νὰ πῶ καὶ θὰ μοῦ εἴπῃ, νὰ ποτίσῃ αὐτὴ τὰς καμήλους μου, αὐτὴ ὡς εἶναι ἐκείνη, ποὺ ἠτοίμασες διὰ σύζυγόν του.

Τὴν ὥραν, ποὺ προσήυχετο ὁ Ἐλιέζερ, μία ὠραία νέα μὲ τὴν στάμναν της εἰς τὸν ὄμον ἐφάνη νὰ ἔρχεται εἰς τὸ πηγάδι.

Τῆς ἐζήτησε νερό ὁ Ἐλιέζερ, καὶ αὐτὴ τοῦ ἔδωσε νὰ πιῇ, ἐπότισε δὲ καὶ τὰς καμήλους του.

Τότε ὁ Ἐλιέζερ τὴν ἠρώτησε ποία εἶναι· καὶ αὐτὴ εἶπεν, ὅτι λέγεται Ρεβέκκα καὶ εἶναι κόρη τοῦ Βαθουήλ.

Ὅταν ὁ Ἐλιέζερ ἤκουσεν αὐτό, ἐπροσκύνησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπεν :



Ὁ Ἐλιέζερ συναντᾷ τὴν Ρεβέκκαν.

Εὐλογημένος νὰ εἶναι ὁ Θεός, ποῦ με ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἀδελφῶν τοῦ κυρίου μου.

Ἡ Ρεβέκκα ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ εἶπεν, ὅτι ἦλθεν ὁ Ἐλιέζερ ἀπὸ τὴν Χαναάν. Τότε ὁ ἀδελφός της Λάβαν ἐπήγεν εἰς τὸ πηγάδι καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ ἔλθῃ νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν των.

Ἄφοῦ ὁ Ἐλιέζερ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν των, ἠρώτησε τὸν Λάβαν καὶ τὸν Βαθουήλ, ἐὰν θέλουν νὰ γίνῃ ἡ Ρεβέκκα σύζυγος τοῦ Ἰσαάκ, αὐτοὶ δὲ ἀπήντησαν, ὅτι θέλημα Θεοῦ εἶναι τοῦτο. Ἐπρόσφερε λοιπὸν ὁ Ἐλιέζερ εἰς ὄλους δῶρα καὶ τὴν ἐπομένην ἀνεχώρησε μετὰ τὴν Ρεβέκκαν εἰς τὴν Χαναάν.

Ἐνα βράδυ ὁ Ἰσαάκ ἐβγῆκεν εἰς τὴν πεδιάδα νὰ προσευχηθῆ καὶ εἶδε καμήλους νὰ ἔρχονται. Ἡ Ρεβέκκα, μόλις τὸν εἶδεν ἀπὸ μακρὰν, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν της μετὰ καλύπτραν. Ὅταν ἐπλησίασαν, ὁ Ἐλιέζερ διηγήθη ὅσα εἶχαν γίνει εἰς τὸ ταξίδι.

Ὁ Ἰσαάκ ὠδήγησε τὴν Ρεβέκκαν εἰς τὴν σκηνὴν τῆς μητρὸς του Σάρρας καὶ τὴν ἔλαβε σύζυγον, τὴν ἠγάπησε δὲ πολὺ.

10. Ο ΗΣΑΥ ΚΑΙ Ο ΙΑΚΩΒ (Γεν. 25, 27)

Ὁ Ἰσαάκ καὶ ἡ Ρεβέκκα ἀπέκτησαν δύο παιδιὰ δίδυμα, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ.

Ὁ Ἡσαῦ, ὁ μεγαλύτερος, ἔγινε καλὸς κυνηγὸς καὶ ἐπὶ γαίην εἰς τοὺς ἀγρούς· ὁ Ἰακώβ, ὁ μικρότερος, ἔγινε πολὺ καλομαθημένος καὶ ἔμενεν εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ τὴν μητέρα του.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰακώβ ἐμαγείρευσε φακὴν· ἦλθεν ὁ Ἡσαῦ κουρασμένος ἀπὸ τὸν ἀγρὸν καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἰακώβ :

Δός μου νὰ φάγω ἀπὸ τὸ φαγητὸν αὐτό.

Τότε ὁ Ἰακώβ εἶπε :

Πώλησέ μου τὰ πρωτεῖα.

Ὁ Ἡσαῦ ἐπώλησεν εἰς τὸν Ἰακώβ τὰ πρωτεῖα.

Ἐπειτα ἡ Ρεβέκκα ἠτοίμασε φαγητόν, τὸ ἔδωσεν εἰς τὸν Ἰακώβ καὶ αὐτὸς τὸ ἔφερεν εἰς τὸν πατέρα του. Ὁ πατέρας του ἔφαγεν, ἠὺχαριστήθη δὲ πολὺ καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἰακώβ :

Ἔλα, παιδί μου, νὰ σὲ εὐλογῆσω. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ τὴν δροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀφθονίαν σίτου καὶ οἴνου. Λαοὶ νὰ δουλεύουν εἰς ἐσένα καὶ νὰ σὲ προσκυνήσουν. Κατηραμένοι νὰ εἶναι, ὅποιος σὲ καταρᾶται καὶ εὐλογημένος νὰ εἶναι, ὅποιος σὲ εὐλογεῖ.

Ὁ Ἡσαῦ ἔλειπεν. Ὅταν ἐπέστρεψε καὶ ἔμαθεν, ὅτι ὁ πατήρ του ἔδωκε τὴν εὐχὴν εἰς τὸν Ἰακώβ, ἐθύμωσε πολὺ.

10
17. Ο ΙΑΚΩΒ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΡΑΝ (Γεν. 28 ΕΠ.)

Ἡ Ρεβέκκα εἶπεν εἰς τὸν Ἰακώβ:

Σήκω καὶ πήγαινε εἰς τὸν θεῖον σου Λάβαν, εἰς τὴν Χαράν, καὶ νὰ μείνης ἐκεῖ, ἕως ὅτου περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ὁ Ἰακώβ ἔφυγε, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Χαράν. Ἐπροχώ-



Ὁ Ἰακώβ βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του τὴν κλίμαξα τοῦ Οὐρανοῦ.

ρησεν, ἐπροχώρησεν, ἕως ὅτου ἐνύκτωσε. Κατάκοπος ὅπως ἦτο, ἔλαβεν ἓνα λίθον ὡς προσκέφαλον καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁμως εἶδεν ἓνα παράξενον ὄνειρον:

Μία κλίμαξ ἐστηρίζετο εἰς τὴν γῆν καὶ ἔφθανεν ἕως τὸν οὐρανόν. Εἰς αὐτὴν ἄγγελοι λευκοὶ ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν καὶ με φωνὴν μελωδικὴν ἔψαλλαν εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος εὐρί-

σκετο ύψηλά ύψηλά εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐκκεῖ ὁ Θεὸς ὠμιλοῦσε καὶ καθαρὰ ἔλεγεν :

Εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων σου. Τὴν γῆν, ὅπου κοιμᾶσαι, θὰ δώσω κληρονομίαν εἰς σὲ καὶ τοὺς ἀπογόνους σου, τοὺς ὁποίους θὰ κάμω ὅπως εἶναι ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης. Μὴ φοβῆσαι. Ὅπου πηγαίνεις, θὰ εἶμαι μαζί σου.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὄνειρον ἐξύπνησεν ὁ Ἰακώβ. Εἰς τὰ αὐτιά του ἀκόμη ἀντηχοῦσεν ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ γλυκεῖα μουσικὴ τῶν ἀγγέλων. Εἶδε τὰ γύρω του τρομαγμένος καὶ εἶπε :

Πόσον εἶναι φοβερός αὐτὸς ὁ τόπος! Ἐδῶ εἶναι Οἶκος Θεοῦ, καὶ αὕτη εἶναι ἡ πύλη τοῦ Οὐρανοῦ. Μὲ μεγάλην συγκίνησιν ἔστησε τὸν λίθον, πού εἶχε τὴν νύκτα ὡς προσκέφαλον, ἔλαβεν ἔλαιον ἀπὸ τὸν σάκκον του, ἔχυσεν ἐπάνω εἰς αὐτόν, διὰ νὰ τὸν ἀφιερῶσιν εἰς τὸν Θεόν, ἔκαμε τὴν προσευχὴν του καὶ εἶπε :

Θεέ μου, ἐάν γυρίσω εἰς τὴν πατρίδα μου, θὰ κτίσω ἐδῶ βωμὸν εἰς Σὲ καὶ θὰ θυσιάσω.

Ἦνόμασε τὸ μέρος ἐκεῖνο Βαιθήλ, δηλαδὴ Οἶκον Θεοῦ καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Χαρὰν τῆς Μεσοποταμίας.

Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, τὸ ἔμαθεν ὁ θεῖος τοῦ Λάβαν· ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐμείνε λοιπὸν ὁ Ἰακώβ κοντὰ εἰς τὸν Λάβαν καὶ ἔγινε ποιμὴν εἰς τὰ ποίμνιά του, ἐπῆρε δὲ σύζυγόν του τὴν Λεῖαν καὶ ὕστερα τὴν Ραχήλ, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε πολὺ.

Ὁ Ἰακώβ ἔμεινε εἰς τὴν Χαρὰν εἴκοσιν ἔτη. Μὲ τὴν εὐλογίαν δὲ τοῦ Θεοῦ ἀπέκτησε δώδεκα παιδιὰ καὶ μεγάλην περιουσίαν.

12. Ο ΙΑΚΩΒ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΟΥ (Γεν. 31 Ε.)

Ὅταν ὁ Ἰακώβ ἦτο εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, παρουσιάσθη εἰς αὐτόν ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε :

Γύρισε εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων σου καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς σου. Ἐγὼ θὰ εἶμαι μαζί σου.

Ὁ Ἰακώβ ἐπῆρε τότε τὴν οἰκωγένειάν του, τὰ ποίμνιά του καὶ τοὺς δούλους του καὶ ἔφυγε, διὰ νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν Χαναάν.

Προτού νά φθάση ἐκεῖ ὄμως, ἔστειλεν ἀνθρώπους εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἡσαῦ, οἱ ὅποιοι τοῦ εἶπαν :

Ἐπισημαστικὸν ὅτι ὁ ἀδελφός σου Ἰακώβ μᾶς ἔστειλε νά σοῦ εἰπώμεν, ὅτι ἔζησεν ἕως σήμερα μὲ τὸν θεῖον τοῦ Λάβαν καὶ ἀπέκτησε βόδια καὶ ὄνους καὶ πρόβατα καὶ δούλους. Σὲ εἰδοποιεῖ λοιπόν, ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὴν Μεσοποταμίαν.



Ὁ Ἡσαῦ καὶ ὁ Ἰακώβ συμφιλιώνονται.

Οἱ ἄνθρωποι ἐγύρισαν καὶ εἶπαν εἰς τὸν Ἰακώβ :

Ἐπήγαμεν καὶ εἶπαμεν εἰς τὸν ἀδελφόν σου αὐτὸ πού μᾶς διέταξες καὶ νά, ἔρχεται νά σὲ συναντήσῃ μὲ τετρακοσίους ἄνδρας.

Ὁ Ἰακώβ, ὅταν τὸ ἤκουσεν αὐτό, ἔστειλε πλούσια δῶρα εἰς τὸν ἀδελφόν του, προσηυχῆθη εἰς τὸν Θεόν καὶ εἶπε :

Θεὲ τοῦ πατρός μου Ἀβραάμ καὶ τοῦ πατρός μου Ἰσαάκ,

Σύ, πού πάντοτε με βοηθεῖς, βοήθησέ με καί τώρα, πού γυρίζω εἰς τήν πατρίδα μου.

Ὁ Θεός ἐφανερώθη εἰς αὐτόν καί τοῦ εἶπε :

Ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά σου ;

Αὐτός ἀπήντησεν, Ἰακώβ.

Τότε ὁ Θεός τοῦ εἶπεν :

Ἄπό τώρα καί εἰς τὸ ἐξῆς θά λέγεσαι Ἰσραήλ, δηλαδὴ δυνατός. Δι' αὐτὸ οἱ ἀπόγονοὶ τοῦ Ἰακώβ λέγονται Ἰσραηλιταί.

Ὑστερα ὁ Ἰακώβ ἐπροχώρησε καί εἶδεν, ὅτι ὁ ἀδελφός του ἤρχετο νὰ τὸν προὔπαντήσῃ, ὅπως τοῦ εἶχαν εἶπει οἱ ἄνδρες του.

Ὁ Ἰακώβ ἐπροσκύνησεν αὐτόν ἀπὸ μακρὰν καί ὁ Ἡσαῦ ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔπεσαν εἰς τὴν ἀγκάλην ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου καί ἔκλαιον ἀπὸ συγκίνησιν καί χαράν.

Ὁ Ἡσαῦ εἶδε καί τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἰακώβ· ἐχάρη δι' αὐτὸ πολὺ καί ἐφίλησε τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ.

Ἐπειτα ὁ Ἰακώβ ἐπῆγεν εἰς τὴν Βαιθήλ, ὅπου εἶχε φανερωθῆ ὁ Θεός εἰς αὐτόν, τότε πού ἐπήγαιεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν καί ἔκτισεν ἐκεῖ θυσιαστήριον, ὅπως εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν Θεόν.

13. Η ΠΩΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ (Γεν. 37 Ε.)

Ἐνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ ἦτο καί ὁ Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ εἶχε γεννηθῆ, ὅταν ὁ Ἰακώβ ἦτο πλέον γέρων· δι' αὐτὸ ὁ Ἰακώβ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ καί τοῦ εἶχε κάμει ἕνα ὄρατον φόρεμα.

Οἱ ἄλλοι του ὅμως ἀδελφοὶ τὸν ἐζήλευαν.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰωσήφ εἶδεν ἕνα ὄνειρον καί τὸ διηγῆθη εἰς τοὺς ἀδελφούς του.

Εἴμεθα εἰς μίαν πεδιάδα, εἶπε, καί ἐδέναμεν στάχυα· τὸ ἰδικόν μου δεμάτι ἐσηκώθη καί ἐστάθη ὄρθιον, τὰ ἰδικά σας ὅμως ἐπροσκύνησαν τὸ ἰδικόν μου.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν εἶδεν ἕνα ἄλλο, διηγῆθη δὲ καί αὐτὸ εἰς τὸν πατέρα του καί εἰς τοὺς ἀδελφούς του. Εἶδεν, ὅτι ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καί ἕνδεκα ἄστρα τὸν ἐπροσκυνοῦσαν. Τότε ὁ πατέρας

του τοῦ ἀπήντησε: Μίαν ἡμέραν ὅλοι θὰ σὲ προσκυνήσουν.

Οἱ ἀδελφοὶ του ὕστερα ἀπὸ τὰ ὄνειρα αὐτὰ τὸν ἐζήλευαν ἀκόμη περισσότερο. Κάποτε, πού ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐξοχὴν νὰ τοὺς ἴδῃ, ἂν εἶναι καλά, εἶπαν:

Νὰ αὐτός, πού βλέπει τὰ ὄνειρα. Ἐλᾶτε νὰ τὸν φονεύσωμεν.

Ὁ Ρουβὴν ὅμως, πού ἦτο καὶ μεγαλύτερος, δὲν τοὺς ἄφησε.

Μή, ἀδελφοί μου, τοὺς εἶπεν· αὐτὸ εἶναι κακόν· δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἄς τὸν ρίψωμεν τοῦλάχιστον εἰς ἓνα λάκκον. Τοὺς εἶπε δὲ αὐτά, διότι εἶχε σκοπὸν νὰ ἔλθῃ κατόπιν καὶ νὰ βοηθήσῃ τὸν Ἰωσήφ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν λάκκον.

Μὲ τὴν γνώμην αὐτὴν ἐσυμφώνησαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοί. Ὁ Ἰωσήφ ἐπλησίασεν. Οἱ ἀδελφοὶ του ὥρμησαν ἐπάνω του, τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς ἓνα λάκκον.

Ἐπειτα ἐκάθησαν νὰ φάγουν. Εἶδαν τότε νὰ ἔρχονται ἀπὸ μακρὰν ἔμποροι μὲ καμήλους· οἱ ἔμποροι αὐτοὶ ἐπήγαιναν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Εἶπε λοιπὸν ἓνας ἄλλος ἀδελφός, ὁ Ἰούδας:

Τί θὰ κερδίσωμεν, ἐὰν φονεύσωμεν τὸν ἀδελφόν μας, ἄς τὸν πωλήσωμεν καλύτερα εἰς τοὺς ἐμπόρους· τοῦλάχιστον ἔτσι, εἶπε, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῆ.

Οἱ ἀδελφοὶ του τὸν ἄκουσαν καὶ ἐπώλησαν τὸν Ἰωσήφ διὰ εἴκοσιν ἀργύρια. Ἐπειτα διὰ νὰ δικαιολογηθοῦν εἰς τὸν πατέρα των, τὸν ἐγέλασαν. Ἐσχισαν δηλαδὴ ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ Ἰωσήφ, τὸ ἔβαψαν μὲ αἷμα ἐριφίου, τὸ ἔφεραν εἰς τὸν πατέρα των καὶ εἶπαν, ὅτι τὸ ἡῶραν εἰς τὴν ἔρημον.

Ὁ Ἰακώβ ὅταν τὸ εἶδεν, ἐφώναξεν:

Ὡ! αὐτὸ εἶναι τοῦ Ἰωσήφ! Κάποιο ἄγριον θηρίον τὸν ἔφαγεν!

Ἀπὸ τὴν μεγάλην του λύπην ἔσχισε τὰ ἐνδύματά του, ἐφόρεσε πένθιμα καὶ ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ του παιδιοῦ.

Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἦτο μαζί μὲ τὸν Ἰωσήφ.

Ὅταν οἱ ἔμποροι ἔφθασαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὸν ἐπώλησαν εἰς τὸν Πετεφρῆν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀξιωματικὸς εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Φαρχῶ, δηλ. τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

14. Ο ΙΩΣΗΦ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ (Γεν. 39 Ε.)

Ὁ Πετεφρῆς ἔβαλεν ἄδικα τὸν Ἰωσήφ εἰς τὴν φυλακὴν. Εἰς τὴν ἰδίαν φυλακὴν ἔβαλαν καὶ τὸν ἀρχιοινοχόον, δηλ. τὸν ἀρχικεραστὴν καὶ τὸν ἀρχισιτοποιόν, δηλ. τὸν ἀρχιψωμᾶν τοῦ Φαραῶ, ἐπειδὴ παρέβησαν τὰς διαταγὰς του.

Ἐνα πρῶτῳ ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶδε στενοχωρημένους καὶ τοὺς ἐρώτησε τί ἔχουν. Αὐτοὶ εἶπαν, ὅτι ὁ καθένας τοὺς εἶδεν ἀπὸ ἓνα ὄνειρον.

Ὁ ἀρχιοινοχόος εἶπεν :

Εἶδα, ὅτι τρία κλήματα ἔβγαλαν φύλλα καὶ ἄνθη καὶ σταφύλια, ποὺ ἔγιναν ὠριμα· εἰς τὸ χέρι μου ἐκρατοῦσα τὸ ποτήρι τοῦ βασιλέως· ἔστιψα τὰ σταφύλια εἰς τὸ ποτήρι καὶ τὸ ἔδωσα εἰς αὐτόν.

Ὁ Ἰωσήφ εἶπεν :

Εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ βγῆς ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ θὰ ἀνέβης καὶ πάλιν εἰς τὸ ἀξίωμα, ποὺ εἶχες. Μόνον νὰ μὲ ἐνθυμηθῆς καὶ νὰ ὁμιλήσης δι' ἐμὲ εἰς τὸν βασιλέα.

Ἐστερα ὁ ἀρχισιτοποιὸς εἶπε καὶ αὐτὸς τὸ ἰδικόν του ὄνειρον :

Ἐγώ, εἶπεν, εἶδα, ὅτι εἶχα τρία καλάθια εἰς τὸ κεφάλι μου καὶ μέσα εἰς αὐτὰ εἶχα διάφορα γλυκίσματα διὰ τὸν βασιλέα. Τὰ πουλιὰ ἤρχοντο καὶ ἔτρωγαν ἀπὸ αὐτά.

Τότε ὁ Ἰωσήφ μὲ λύπην εἶπεν :

Εἰς τρεῖς ἡμέρας ὁ Φαραῶ θὰ διατάξῃ νὰ σὲ κρεμάσουν καὶ τὰ πουλιὰ θὰ φάγουν τὰς σάρκας σου.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ Φαραῶ ἐώρταζε τὰ γενέθλιά του καὶ ἔδωσε χάριν εἰς τὸν ἀρχιοινοχόον. Τὸν ἀρχισιτοποιὸν ὅμως διέταξε νὰ τὸν κρεμάσουν.

Ὁ ἀρχιοινοχόος, ἀφοῦ ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἐλησμόνησε τὸν Ἰωσήφ.

Ἐστερα ἀπὸ δύο χρόνια ὁ Φαραῶ εἶδεν ἓνα ὄνειρον, ποὺ κανεὶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Τότε ὁ ἀρχιοινοχόος ἐνεθυμήθη τὸν Ἰωσήφ. Ἐπῆγε λοιπὸν εἰς τὸν Φαραῶ καὶ τοῦ εἶπε :

Σήμερα βασιλεῦ, ἐνθυμοῦμαι τὸ σφάλμα μου. Εἰς τὴν φυλακὴν εἶναι κλεισμένος ἓνας Ἑβραῖος, ὁ Ἰωσήφ, ποὺ εἶναι

ἄθῳος. Αὐτὸς ἤμπορεῖ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐξηγή τὰ ὄνειρα. Ἐξήγησε τὰ ὄνειρα, πού εἴχομεν ἴδει ἐγὼ καὶ ὁ ἀρχισιτοποιός.

Ἐ Φαραώ, ὅταν ἤκουσεν αὐτό, ἐκάλεσε τὸν Ἰωσήφ εἰς τὰ ἀνάκτορα.

15. Ὁ ἸΩΣΗΦ ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ (Γεν. 41)

Ἐ Ἰωσήφ ἤλλαξεν ἐνδύματα καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν Φαραώ. Ἐ Φαραώ εἶπεν εἰς τὸν Ἰωσήφ :

Εἶδα ἓνα ὄνειρον. Ἐκαθήμην εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Νείλου. Μέσα ἀπὸ τὸν ποταμὸν ἐβγήκαν ἑπτὰ ἀγελάδες ὠραῖαι καὶ παχεῖαι καὶ ἔπειτα ἑπτὰ ἄσχημοι καὶ ἀδύνατοι, αἱ ὁποῖαι ἔφαγαν τὰς πρώτας. Ὑστερα εἶδα, ὅτι ἀνέβηκαν ἑπτὰ στάχυα καρπισμένα καὶ ἔπειτα ἑπτὰ στάχυα ἄκαρπα, πού ἔφαγαν τὰ καρπισμένα.

Ἐ Ἰωσήφ ἤκουσε τὸ ὄνειρον καὶ εἶπε :

Βασιλιά μου, ἡ χώρα σου ἑπτὰ χρόνια θὰ ἔχη εὐφορίαν καὶ ἑπτὰ χρόνια δυστυχίαν. Καλὸν εἶναι εἰς τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας νὰ διορίσης ἓνα ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος νὰ μαζεύη μὲ ἐπιστάτας τὸν σῖτον, πού θὰ περισσεύη, διὰ νὰ τὸν ἔχῃς διὰ τὸν λαόν σου εἰς τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας.

Ἦρσεν εἰς τὸν Φαραώ αὐτὸ πού εἶπεν ὁ Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπεν :

Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐφανέρωσεν εἰς σὲ αὐτὸ πού θὰ γίνῃ, σὺ θὰ εἶσαι ὁ πρῶτος ἄρχων τῆς Αἰγύπτου ὕστερα ἀπὸ ἐμέ. Ἐβγαλε τότε τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τοῦ Ἰωσήφ τὸ χέρι, τοῦ ἐπέρασεν εἰς τὸν λαιμὸν χρυσοῦ περιδέριον, τὸν ἀνέβασεν εἰς τὴν δευτέραν βασιλικὴν ἄμαξαν καὶ ὁ κήρυξ ἐφώναζεν ἀπὸ ὅπου ἐπερνοῦσεν ὁ Ἰωσήφ :

Γονατίσατε ! Ἐ δεῦτερος ἄρχων τῆς Αἰγύπτου περνᾷ !

Ἐτοῖ ὁ Ἰωσήφ ἔγινεν ὁ δεῦτερος ἄρχων τῆς Αἰγύπτου.

Τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας ἤρχισαν. Ἐ Ἰωσήφ ἔκαμεν περιοδείας εἰς τὴν Χώραν, ἐμάζευε τὸν σῖτον, πού ἐπερίσσευε καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς ἀποθήκας. Ἐ σῖτος, πού ἐμάζευσεν ἦτο τόσο πολὺς, ὥστε δὲν ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν μετρήσῃ. Ἦτο ἀμέτρητος.

Κατόπιν ἤρχισαν τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας. Αἱ ἀποθήκαι τοῦ Φαραῶ ἦνοιξαν καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐπώλωθε σίτον εἰς ὄλους. Ἔμαθαν καὶ εἰς τὰ γειτονικά μέρη, ὅτι εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπώλωσαν σίτον καὶ ἤρχοντο ἐκεῖ νὰ ἀγοράσουν.

16. ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟΝ (Γεν. 42 Ε.)

Ὁ Ἰακώβ ἔμαθεν, ὅτι εἰς τὴν Αἴγυπτον πωλοῦν σίτον καὶ εἶπεν εἰς τὰ παιδιά του νὰ ἐτοιμάσουν ζῶα, σάκκους, χρήματα καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ ἀγοράσουν σίτον.

Ὁ Ἰακώβ ἐκράτησε κοντά του τὸν μικρότερον, τὸν Βενιαμίν.

Οἱ δέκα ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἠτοιμάσθησαν, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Χαναάν, διέσχισαν τὴν ἔρημον καὶ ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπῆγαν ἐκεῖ, ὅπου ἐπωλεῖτο ὁ σίτος.

Ὁ Ἰωσήφ, ὅταν τοὺς εἶδεν, εἶπε σκληρά :

Ποιοὶ εἴσθε σεῖς ; ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ;

Ἐπλησίασαν τότε αὐτοὶ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν συνήθειαν τῶν Αἰγυπτίων ἐπροσκύνησαν τὸν ἄρχοντα ἕως τὸ ἔδαφος. Δὲν ἐκατάλαβαν, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἀδελφός των, τὸν ὁποῖον πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν εἶχαν πωλήσει ὡς δοῦλον καὶ εἶπαν :

Ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν γῆν Χαναάν, διὰ νὰ ἀγοράσωμεν τροφάς.

Ὁ Ἰωσήφ συνεκινήθη. Ἐνεθυμήθη τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του, τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, τὰ ὄνειρα, ποῦ εἶχεν ἴδει, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ τὸν προσκυνήσουν οἱ ἀδελφοὶ του καὶ ἔβλεπε τώρα, ὅτι τὰ ὄνειρα ἔβγαιναν ἀληθινά.

Κατόπιν ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην του ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ποῦ ἤθελαν νὰ τὸν φονεύσουν αὐτοί, ποῦ εὐρίσκοντο αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἐλυπήθη δι' αὐτούς, ποῦ ἦσαν τόσον κακοί. Ἐσκέφθη : ἄραγε νὰ εἶναι ἀκόμη κακοὶ ὅπως ἦσαν τότε ;

Πῶς νὰ τοὺς δοκιμάσῃ ; Ἐσκέφθη ἓνα ἔξυπνον τρόπον.

Τοὺς εἶπε λοιπόν :

Εἴσθε κατάσκοποι ; ἦλθατε ἐδῶ, διὰ νὰ κατασκοπεύσετε τὴν χώραν ; ἔχετε πατέρα ; ζῆ ; ἔχετε ἀδελφούς ;

Τότε αὐτοὶ ἀπήντησαν :

Εἴμεθα δώδεκα ἀδελφοί, ὁ μικρότερος ἔμεινε μὲ τὸν πατέρα μας καὶ ὁ ἄλλος δὲν ὑπάρχει πλέον.

Ὁ Ἰωσήφ εἶπε :

Διὰ νὰ βεβαιωθῶ, ὅτι λέγετε τὴν ἀλήθειαν, θὰ ὑπάγῃ ἕνας ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν πατρίδα σας νὰ φέρῃ καὶ τὸν ἄλλον ἀδελφόν σας· σεῖς δὲ θὰ μείνετε ἐδῶ δεμένοι, ἕως ὅτου ἔλθῃ καὶ αὐτός.

Τότε οἱ ἀδελφοί, πού δὲν ἐφαντάζοντο, ὅτι θὰ τοὺς ἐκαταλάβαιεν ὁ ἄρχων, εἶπαν μεταξύ τῶν Ἑβραϊκῶν :

Ἄληθεια εἶμεθα ἔνοχοι διὰ τὸν ἀδελφόν μας, πού ἐπωλήσαμεν καὶ δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ.

Μάλιστα ὁ Ρουβὴν εἶπε :

Δὲν σᾶς εἶπα νὰ μὴ ἀμαρτήσετε κατὰ τοῦ παιδίου καὶ δὲν με ἠκούσατε ;

Μεγάλον φόβον εἶχαν τώρα ὅλοι. Ἄλλοτε ὁ Ἰωσήφ ἔτρεμεν ἔμπρὸς εἰς τοὺς ἀδελφούς του. Τώρα οἱ ἀδελφοί του τρέμουν ἔμπρὸς εἰς τὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο. Συνεκινήθη τόσον, ὥστε ἀπεμακρύνθη ὀλίγον ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἔκλαυσε, διότι εἶδεν, ὅτι οἱ ἀδελφοί του εἶχαν ἐννοήσει τὸ λάθος τῶν. Ἐπειτα τοὺς ἐπλησίασε πάλιν καὶ τοὺς εἶπε νὰ μείνῃ μόνον ἕνας καὶ οἱ ἄλλοι νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν πατρίδα με σῖτον, ἀλλὰ ὅταν ἐπιστρέψουν, νὰ φέρουν μαζὶ καὶ τὸν μικρότερον ἀδελφόν τῶν. Διέταξε λοιπὸν νὰ γεμίσουν τοὺς σάκκους τῶν με σῖτον καὶ νὰ βάλουν κρυφὰ τὰ χρήματα καθενὸς εἰς τὸν σάκκον του καὶ νὰ τοὺς δώσουν τροφὰς διὰ τὸν δρόμον. Ἐγένετο αὐτὸ καὶ ἔφυγαν οἱ ἄλλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Συμεών, πού ἔμειναν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ὅταν τὸ βράδυ ἐσταμάτησαν εἰς τὸν δρόμον νὰ ξεκουρασθοῦν, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς ἤνοιξε τὸν σάκκον του καὶ εἶδεν, ὅτι τὰ χρήματα ἦσαν μέσα. Εἶπε τοῦτο εἰς τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ αὐτὸ ἐθαύμασαν. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Χαναάν, διηγήθησαν εἰς τὸν πατέρα τῶν ὅσα συνέβησαν. Ὁ πατὴρ τῶν ὄμων ἐλυπήθη πολὺ, διότι ἔλειπεν ὁ Συμεών.

17. **ἸΩΣΗΦ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΤΟΥ** (Γεν. 42 Ε.)

Ὅταν ὁ σῖτος ἐτελείωσεν, ὁ Ἰακώβ εἶπεν εἰς τὰ παιδιά του.

Πηγαίνετε πάλιν εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ ἀγοράσετε σῖτον.

Ὁ Ἰούδας τότε εἶπεν :

Ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου δὲν θὰ μᾶς δώσῃ σῖτον, ἐὰν δὲν πάρωμεν μαζί καὶ τὸν Βενιαμίν.

Ὁ Ἰακώβ, ἐπειδὴ εἶχε χάσει τὸν Ἰωσήφ, δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν Βενιαμίν. Ὁ Ἰούδας ὅμως τοῦ ὑπεσχέθη, ὅτι τὸν παίρνει ὑπ' εὐθύνην του καὶ τότε ὁ Ἰακώβ ἐδέχθη.

Ἐκαμαν λοιπὸν τὰς ἐτοιμασίας διὰ τὸ ταξίδι, ὁ πατὴρ των τοὺς ἔδωκε δῶρα, διὰ νὰ τὰ προσφέρουν εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου καὶ διπλάσια χρήματα. Τοὺς εἶπε :

Τὰ μισὰ νὰ δώσετε διὰ νὰ ἀγοράσετε σῖτον καὶ τὰ ἄλλα μισὰ νὰ τὰ δώσετε διὰ τὸν πρῶτον σῖτον· διότι ἡμπορεῖ κατὰ λάθος νὰ ἔβαλαν τὰ χρήματα εἰς τοὺς σάκκους σας.

Τὰ παιδιὰ ἔκαμαν ὅπως τοὺς εἶπεν ὁ πατέρας των. Κατόπιν ὁ Ἰακώβ τὰ ηὐλόγησε καὶ εἶπεν :

Ἄς δώσῃ ἡ χάρις τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ νὰ φέρετε πάλιν τὸν ἄλλον σας ἀδελφὸν καὶ τὸν Βενιαμίν.

Οἱ ἀδελφοὶ καὶ ὁ Βενιαμίν μαζί ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Αἴγυπτον. Ὄταν ἔφθασαν, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Ἰωσήφ.

Αὐτὸς ἐχάρη πάρα πολύ, ὅταν εἶδεν ὅλους τοὺς ἀδελφούς του. Διέταξε νὰ τοὺς ὀδηγήσουν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ νὰ ἐτοιμάσουν διὰ τὸ μεσημέρι γεῦμα βασιλικόν. Νὰ φέρουν δὲ καὶ τὸν Συμεὼν ἐκεῖ.

Τὸ μεσημέρι ἦλθεν ὁ Ἰωσήφ. Οἱ ἀδελφοὶ τότε προσέφεραν τὰ δῶρα, πὺ ἔστειλεν ὁ πατὴρ των.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, ὁ Ἰωσήφ διέταξε νὰ φορτώσουν τοὺς ὄνους των σῖτον καὶ εἶπε νὰ θέσουν κρυφὰ τὰ χρήματά των πάλιν εἰς τοὺς σάκκους καὶ τὸ ἀργυροῦν ποτήριόν του εἰς τὸν σάκκον τοῦ νεωτέρου. Ἐγινεν αὐτὸ καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἔφυγαν.

Μόλις ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον, ὁ Ἰωσήφ διέταξε τὸν ἐπιστάτην του νὰ τοὺς προφθάσῃ καὶ νὰ τοὺς εἶπῃ :

Διατί ἐκλέψατε τὸ ἀργυροῦν ποτήριον τοῦ ἄρχοντος ;

Ὁ ἐπιστάτης ἔτρεξε, τοὺς ἐπρόφθασε καὶ τοὺς ἔφερεν ἐνώπιον τοῦ Ἰωσήφ.

Τότε ὁ Ἰωσήφ εἶπεν, ὅτι θὰ κρατήσῃ τὸν Βενιαμίν ὡς δοῦλον. Ἄλλὰ ὁ Ἰούδας παρακαλοῦσεν αὐτὸν καὶ ἔλεγεν :

Ὁ πατήρ μας εἶναι γέρων. Μὰς εἶπεν, ἐάν χαθῆ τὸ παιδί μου, ὅπως καὶ ὁ Ἰωσήφ μου, θὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην. Πῶς νὰ γυρίσω χωρὶς τὸν ἀδελφόν μου; Ἐγὼ ἐβεβαίωσα τὸν πατέρα μας, ὅτι δὲν θὰ πάθῃ τίποτε ὁ Βενιαμίν. Ἄς μὴ ἴδω τὸ κακόν, ποῦ περιμένει τὸν πατέρα μου, ἐάν κρατήσῃς τὸν ἀδελφόν μας. Κράτησε ἐμὲ ὡς δοῦλον.



Ὁ Ἰωσήφ φανερόνεται εἰς τοὺς ἀδελφούς του.

Ὁ Ἰωσήφ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατηθῆ περισσότερον καὶ εἶπεν :

Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας ὁ Ἰωσήφ! Ζῆ ὁ πατέρας μας : καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Βενιαμίν. Ἐπειτα ἐνηγκαλίσθη καὶ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς του. Ὅλοι ἔκλαιον ἀπὸ χαρὰν καὶ συγκίνησιν.

Τοὺς εἶπε δέ

Ὁ Θεός ἤθελε νὰ γίνουν ἔλα αὐτά, ὅπως ἔγιναν.

Ἔδωσεν εἰς τοὺς ἀδελφούς του πλοῦσια δῶρα νὰ φέρουν εἰς τὸν πατέρα καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ ἔλθουν ὅλοι εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ ζήσουν μαζί εὐτυχισμένοι, διότι ἡ πείνα θὰ διαρκούσεν ἀκόμη πέντε χρόνια.

18. Ὁ ἸΑΚΩΒ Εἰς τὴν Αἴγυπτον (Γεν. 45. Ε.)

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ χαρούμενοι τώρα ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Χαναάν. Ὁ πατὴρ των Ἰακώβ κάθε ἡμέραν τοὺς ἐπερίμενεν. Ὅταν ἔφθασαν, εἶδεν αὐτοὺς καὶ ἐχάρη. Περισσότερον ὅμως ἐχάρη, ὅταν εἶδε τὸν Βενιαμὴν καὶ τὸν Συμεών.

Πόσον ὅμως πλοῦσια ἦσαν τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα εἶχαν μαζί των! Καὶ πόση ἦτο ἡ ἐκπληξίς τοῦ Ἰακώβ, ὅταν τὰ παιδιά του τοῦ εἶπαν, ὅτι ἔλα αὐτά τὰ στέλλει ὁ υἱός του Ἰωσήφ!

Δὲν ἐπίστευεν εἰς αὐτὸ πού ἤκουεν: "Ὡστε ζῆ ὁ υἱός μου ὁ Ἰωσήφ; ἔλεγεν. Πόσον καλὸς εἶναι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος διετήρησεν αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἀνύψωσεν αὐτὸν εἰς τόσον μεγάλην θέσιν!

Ὁ Ἰωσήφ εἶχε δώσει εἰς τοὺς ἀδελφούς του καὶ βασιλικὰς ἀμάξας, διὰ νὰ ἔλθουν ὅλοι εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ὁ Ἰακώβ μὲ εὐχαρίστησιν μεγάλην ἐδέχθη καὶ εἶπεν:

Ἄρκεϊ, ὅτι ζῆ ὁ υἱός μου Ἰωσήφ. Θὰ ὑπάγω εἰς αὐτόν. Θέλω νὰ τὸν ἴδω, πρὶν ἀποθάνω.

Εἶπεν εἰς τὰ τέκνα του νὰ ἐτοιμασθοῦν διὰ τὸ ταξίδι. Ὁ Ἰακώβ μαζί μὲ τὰ παιδιά του, τὰς οἰκογενεῖας των, τὰ ποιμνιά των καὶ ὅλην τὴν περιουσίαν των, ἔκαμε θυσίαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἄφησε τὴν Χαναάν, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ἀβραάμ καὶ ὅπως ὁ ἴδιος, ὅταν ἐπήγαινον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὅταν ἦτο νέος.

Ὅλοι μαζί ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ Ἰωσήφ ἔμαθεν, ὅτι ἤρχετο ὁ πατὴρ του. Ἐλαβε λοιπὸν τὴν ἀμαξάν του καὶ ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ εἰς τὴν Γεσέν.

Ὅταν τὸν συνήντησεν, ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ ἔκλαιε πολλὴν ὥραν. Ὑστερα ἐπροχώρησαν καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν Αἴγυπτον εὐχαριστημένοι καὶ εὐτυχισμένοι.

Ἐκεῖ ὑπεδέχθη αὐτοὺς ὁ Φαραὼ μὲ πολλὰς τιμὰς καὶ ἔδωσεν εἰς αὐτοὺς μίαν χώραν, διὰ νὰ κατοικοῦν ἐκεῖ, τὴν Ραμεσση.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Ἰακώβ ἔζησε δεκαεπτὰ χρόνια.

Ὅταν ἐπλησίαζε τὸ τέλος του, τὸ ἐκατάλαβεν. Ἐκάλεσε τότε τὰ παιδιά του καὶ εἶπεν εἰς αὐτά, ὅταν ἀποθάνῃ νὰ τὸν θάψουν εἰς τὴν Χαναάν, εἰς τὸν τάφον τῶν πατέρων του Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ. Κατόπιν τὰ ἠύλόγησε. Ἐπειτα τοῦ ἔφεραν καὶ τὰ δύο παιδιά τοῦ Ἰωσήφ· τὰ ἠύλόγησε καὶ αὐτὰ καὶ ἐπροφύτευσεν, ὅτι τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, ἕως οὔτου ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ πιστεύσῃ ὅλος ὁ κόσμος. ✕

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

+ Ο ΜΩΥΣΗΣ ΚΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ

19 ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΑΡΓΗΓΟΣ. Ο ΜΩΥΣΗΣ (ΕΞ. 1. Ε' Α. Κατ. 59)

Οί Έβραίοι εις τὴν Αἴγυπτον ἔγιναν πάρα πολλοί.

Ὁ Φαραῶ, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο, μήπως οἱ Έβραίοι ἐνωθοῦν με ἄλλους Ἀσιατικούς λαοὺς καὶ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον του, διέταξε νὰ βάζουν εἰς τοὺς Έβραίους βαρείας ἐργασίας. Ἀλλὰ αὐτοί, με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνον δὲν ἐπάθαιναν τίποτε, ἀλλὰ καὶ ἐπολλαπλασιάζοντο ἀκόμη περισσότερον. Διὰ τοῦτο ὁ Φαραῶ διέταξε τὰς μαίας νὰ πνίγουν τὰ ἄρρενα παιδιὰ τῶν Έβραίων, μόλις ἐγεννῶντο.

Αἱ μαῖαι ὅμως ἐφοβοῦντο τὸν Θεὸν καὶ δὲν ἔκαμαν, ὅπως εἶχε διατάξει ὁ Φαραῶ. Τότε ὁ Φαραῶ διέταξε, νὰ ρίπτωνται τὰ ἄρρενα παιδιὰ τῶν Έβραίων εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐγεννήθη ὁ Μωυσῆς.

Μόλις ἐγεννήθη, ἡ μητέρα του ἔκρυψε τὸ βρέφος τρεῖς μῆνας ὕστερα τὸ ἔβαλεν εἰς ἕνα καλάθι, τὸ ~~καπρίον~~ ἀφῆσεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Νεῖλου, ὅπου συνήθιζε νὰ λούζεται ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ. Ἐφῆσεν δὲ καὶ τὴν θυγατέρα τῆς Μαριάμ ἐκεῖ, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ.

Ὅπως ἐπερίμεναν, ἔτσι καὶ ἔγινεν. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ κατέβη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ εἶδε τὸ καλάθι. Ἐπλησίασε, τὸ ἤνοιξε καὶ εἶδε τὸ μικρὸν, πού ἔκλαιε. Τὸ ἐλυπήθη καὶ ἐσκέφθη, ὅτι κάποια Έβραία θὰ τὸ ἀφῆσεν ἐκεῖ.

Τὸ ἐπῆρε λοιπὸν ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ τὸ ὠνόμασε Μωυσῆν, τὸ ἀνέθρεψε δὲ καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε, τοῦ ἔβαλε σοφοὺς διδασκάλους, πού τὸ ἐδίδαξαν ὅλην τὴν σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων.

Ὁ Μωυσῆς, ἂν καὶ ἐμεγάλωσε εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Φαραῶ καὶ ἐμορφώθη ἀπὸ διδασκάλους Αἰγυπτίους, ἀγαποῦσεν

ὅμως τοὺς Ἑβραίους. Ἐφυγε λοιπὸν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ ἦλθεν εἰς τὴν χώραν Μαδιάμ. Ἐκεῖ ἐνυμφεύθη.

Ἦλθε καιρὸς νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς εἰς τοὺς Ἑβραίους τὸν ἀρχηγόν, πού θὰ τοὺς ἠλευθέρωνεν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ θὰ τοὺς ὠδηγοῦσεν εἰς τὴν Χαναάν, διὰ νὰ ζήσουν ἐκεῖ ἐλεύθεροι καὶ νὰ προοδεύσουν.



Ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ εὗρισκει τὸν Μωυσέα.

Δι' αὐτὸ μίαν ἡμέραν, πού ὁ Μωυσῆς ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ πενθεροῦ του, εἶδε κάτι παράξενον :

Φλόγες νὰ βγαίνουν ἀπὸ μίαν βάτον καὶ ἡ βάτος νὰ μὴ καίεται. Περίεργος, ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ ἤκουσεν ὅμως τότε φωνὴν νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν βάτον :

Βγάλε τὰ ὑποδήματά σου. Ὁ τόπος ὅπου πατεῖς, εἶναι ἱερός ! Εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ, καὶ τοῦ Ἰακώβ.

Είδα την ταλαιπωρίαν τοῦ λαοῦ μου εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ κατέβην νὰ τὸν ἐλευθερώσω καὶ νὰ τὸν ἀνεβάσω εἰς τὴν Χαναάν. Σὺ μὲ τὸν ἀδελφόν σου Ἄαρών, νὰ πᾶς εἰς τὸν Φαραῶ νὰ ζητήσης νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸν λαόν μου καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃς εἰς τὴν Χαναάν.

20. Αἱ Πληγαὶ τοῦ Φαραῶ (Ἐξ. Δ. Ε.)

Ὁ Μωσῆς καὶ ὁ Ἄαρών ἐπῆγαν εἰς τὸν Φαραῶ καὶ τοῦ εἶπαν :

Ὁ Θεὸς διατάσσει ν' ἀφήσῃς τοὺς Ἑβραίους νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ Φαραῶ δὲν ὑπήκουσε καὶ διέταξε νὰ τιμωροῦν ἀκόμη περισσότερο τοὺς Ἑβραίους καὶ νὰ ἐπιβάλλουν εἰς αὐτοὺς ἀκόμη βαρυτέρας ἐργασίας.

Ὁ Θεὸς ὅμως εἶπεν εἰς τὸν Μωυσῆα :

Τὸ πρωὶ ὁ Φαραῶ θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ποταμόν· πήγαινε καὶ σὺ νὰ τὸν συναντήσῃς εἰς τὴν ὄχθην. Εἰς τὰ χέρια σου θὰ κρατῆς τὴν ράβδον σου καὶ νὰ εἴπῃς εἰς τὸν Φαραῶ :

Ὁ Κύριος μὲ ἔστειλε, διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ ν' ἀφήσῃς ἐλευθέρους τοὺς Ἑβραίους, νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Σὺ δὲν τὸν ἤκουσες. Διὰ νὰ καταλάβῃς λοιπὸν ὅτι ὁ Θεὸς διατάσσει, συμφοραὶ μεγάλαι σὲ περιμένουν. Ὁ ἀδελφός μου ὁ Ἄαρών θὰ κτυπήσῃ μὲ τὴν ράβδον του τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ Νείλου. Τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ θὰ γίνουν αἷμα. Τὰ ψάρια ποῦ εἶναι μέσα, θὰ ἀποθάνουν. Οἱ Αἰγύπτιοι θὰ ἀηδιάσουν καὶ δὲν θὰ πίνουν πλέον νερὸ ἀπὸ τὸν ποταμόν.

Ἐπῆγεν ὁ Μωσῆς μὲ τὸν Ἄαρών εἰς τὸν Φαραῶ καὶ τοῦ τὰ εἶπεν αὐτά, ἀλλὰ ὁ Φαραῶ δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ Ἄαρών ἐκτύπησε μὲ τὴν ράβδον του τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ καὶ αὐτὰ ἔγιναν αἷμα. Τὰ ψάρια ἀπέθαναν. Οἱ Αἰγύπτιοι ἀηδίασαν καὶ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ πιοῦν νερὸ ἀπὸ τὸν ποταμόν.

Τόσον σκληρόκαρδος ἦτο ὁ Φαραῶ, ὥστε καὶ πάλιν δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἑβραίους ἐλευθέρους νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ἐτιμώρησεν αὐτόν. Βάτραχοι ἀνέβησαν ἀπὸ τὸν ποταμὸν εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον. Ἐμπαιναν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Φαραῶ καὶ εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἐκοιμάτο καὶ εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας οἰκίας τῶν Αἰγυπτίων καὶ παντοῦ.

Ἐπειτα ἔπεσαν σύννεφα ἀκρίδες, τόσον πολλαί, ὥστε ἐσκέπασαν ὅλην τὴν γῆν καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος. Ἐφαγαν τὰ χόρτα τῆς γῆς καὶ τοὺς καρποὺς καὶ δὲν ἔμεινε τίποτε οὔτε εἰς τὰ δένδρα οὔτε εἰς τὰ χόρτα εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον.

Ἔστειλε καὶ ἄλλας τιμωρίας ὁ Θεὸς εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, διὰ νὰ καταλάβῃ ὁ Φαραῶ, ὅτι πρέπει ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἑβραίους ἐλευθέρους νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Ἀλλὰ οὔτε καὶ μὲ αὐτὰ ὁ σκληρόκαρδος Φαραῶ ἐκατάλαβεν, ὅτι δὲν ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ ἀντίθετα πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Φαραῶ καὶ τὸν λαόν του μὲ τὴν μεγαλύτεραν καὶ φοβερωτέραν πληγὴν.

Ὅλα τὰ πρωτογέννητα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων ἀπὸ τὸ πρῶτον παιδί τοῦ βασιλέως μέχρι τοῦ πρώτου παιδιοῦ τοῦ τελευταίου Αἰγυπτίου καὶ τὰ πρωτογέννητα ζῶα τῶν Αἰγυπτίων θὰ ἀπέθνησκαν ὅλα εἰς μίαν νύκτα. Οἱ Ἑβραῖοι καὶ τὰ ζῶα των δὲν θὰ ἐπάθαιναν τίποτε.

Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἔπρεπε, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, κάθε Ἑβραῖος νὰ πάρῃ ἓνα ἀρνί. Τὸ ἀρνὶ αὐτὸ θὰ τὸ ἔσφαζε καὶ μὲ τὸ αἷμα του θὰ ἔβαφε τὸ ἐπάνω μέρος καὶ τὰ πλάγια τῆς θύρας τῆς οἰκίας του. Ἐπειτα θὰ τὸ ἔτρωγε ψητὸν καθένας μὲ τὴν οἰκογένειάν του τὴν νύκτα μὲ πικρὰ χόρτα καὶ μὲ ἄζυμα, δηλαδή μὲ ψωμί χωρὶς προζύμι.

Αὐτὴν τὴν ἑορτὴν θὰ τὴν ἐώρταζαν πάντοτε οἱ Ἑβραῖοι καὶ θὰ τὴν ἔλεγαν Πάσχα, διὰ νὰ ἐνθυμοῦνται ὅτι τοὺς ἔσωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.

Ὅπως εἶπεν ὁ Θεός, ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὰ μεσάνυκτα ὅλα τὰ πρωτογέννητα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν ζώων των ἀπέθαναν.

Τὴν ἰδίαν νύκτα ἐσηκώθη ὁ Φαραῶ κατατρομαγμένος, ἐκάλεσε τὸν Μωυσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν καὶ τοὺς εἶπεν, ὅτι ἀφήνει ἐλευθέρους τοὺς Ἑβραίους νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

21 ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΔΙΑΒΑΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ (ΕΞ 12 Ε.)

Οι Έβραιοι, έξακόσιαι χιλιάδες άνδρες, έκτός δηλ. από τὰς γυναίκας καὶ τὰ παιδιά, ἔφευγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Μαζὶ τῶν εἶχαν τὰ ποιμνιά τῶν καὶ ὅ,τι ἤμποροῦσαν ἀπὸ τὰ πράγματα τῶν.

Ἔτσι ἐπροχώρησαν, ἕως ὅτου ἔφθασαν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν.

Ὁ Φαραὼ ὅμως μετενόησε, διότι ἄφησε τοὺς Έβραίους νὰ φύγουν. Ἐσκέπτετο, ὅτι ἔχασε τὰς ἐργατικὰς χεῖρας τῶν καὶ ὅτι τώρα δὲν θὰ τοὺς ἔχη νὰ τοῦ δουλεύουν δωρεάν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐμάζευσε λοιπὸν τὸν στρατὸν τοῦ καὶ ἔτρεξε νὰ προφθάσῃ τοὺς Έβραίους.

Οἱ Έβραιοὶ εἶχαν φθάσει εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν· εἶχαν στρατοπεδεύσει εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἀνεπαύοντο. Ἐξαφνα ἤκουσαν ὑπόγειον κρότον καὶ ἀνησύχησαν. Ἐβαλαν τὸ αὐτὶ εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκατάλαβαν, ὅτι ἄρματα πολεμικὰ ἔτρεχαν. Ἦσαν οἱ Αἰγύπτιοι!

Νὰ φύγουν; ἐμπρὸς εἶναι ἡ θάλασσα· ὀπίσω εἶναι οἱ ἐχθροί. Τώρα νομίζουν, ὅτι ὁ κίνδυνος εἶναι πολὺ μεγαλύτερος, φοβοῦνται καὶ λέγουν:

Ἦτο προτιμότερον ποὺ ἡμεθα δοῦλοι· καλύτερον νὰ ἐπεθαίναμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, παρὰ νὰ ἀποθάνωμεν εἰς τὴν ἔρημον.

Μόνον ἓνας μένει ἀτάραχος. Μόνον αὐτὸς δὲν ἀνησυχεῖ, ὁ Μωσῆς, διότι γνωρίζει τί κάμνει.

Οἱ Έβραιοὶ ἔρχονται γύρω του. Θαυμάζουν ποὺ βλέπουν, ὅτι δὲν φοβεῖται· λέγουν:

Διατί μᾶς ἔφερες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, νὰ ἀποθάνωμεν ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον;

Ὁ Μωσῆς ὁμιλεῖ. Τὸ πρόσωπόν του φωτίζεται ἀπὸ οὐρανίαν λάμψιν. Τὰ διαπεραστικὰ μάτια του ἠλεκτρίζουν τοὺς Έβραίους καὶ ἡ φωνὴ του ἀκούεται καθαρὰ.

Μὴ φοβῆσθε! Λέγει. Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας!

Οἱ Έβραιοὶ στρέφουν πρὸς τὸ μέρος, ποὺ ἤρχοντο οἱ Αἰγύπτιοι, ἀλλὰ οἱ Αἰγύπτιοι δὲν φαίνονται· νεφέλη εἶχε σταθῆ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Έβραίων.

Τότε ὁ Μωυσῆς ὑψώνει τὴν χεῖρα· ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι τὸ εἶδαν αὐτό. Ἔπειτα καταβιβάζει τὴν ράβδον, πού ἐκρατοῦσε καὶ κτυπᾷ εἰς τὴν θάλασσαν.

Αὐτὸ πού συνέβη τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦτο τρομερόν !

Ἄνεμος δυνατὸς ἐσηκώθη καὶ ἐξηκολούθησεν ὅλην τὴν νύκτα. Ὁ ἄνεμος ἐχώρισε τὴν θάλασσαν εἰς δύο καὶ εἰς τὸ μέσον ἐφάνη ἡ ξηρά. Οἱ Ἑβραῖοι εἰσῆλθαν εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης, ὅπου ἦτο ἡ ξηρὰ καὶ ἐπροχώρησαν.

Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν, οἱ Αἰγύπτιοι ἔφθασαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καὶ εἶδαν τοὺς Ἑβραῖοὺς νὰ περιπατοῦν εἰς τὸν βυθόν. Ὁ Φαραὼ εἶδε τοῦτο καὶ διέταξε νὰ εἰσέλθουν καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, διὰ νὰ καταδιώξουν τοὺς Ἑβραῖοὺς.

Ἄλλὰ εἶχεν ἔλθει ἡ στιγμὴ νὰ τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς τὸν Φαραὼ διὰ τὴν ἀσέβειάν του.

Ὁ Μωυσῆς, μόλις καὶ ὁ τελευταῖος Ἑβραῖος ἐβγήκεν εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν, ὑψωσε τὴν ράβδον του. Τότε ὁ ἄνεμος ἔπαυσε, τὰ ὕδατα δὲν ἤμποροῦσαν νὰ σταθοῦν ὀρθία καὶ ἔπιπταν, διὰ νὰ σκεπάσουν τὸ κενόν, πού εἶχε σχηματισθῆ τὴν νύκτα. Οἱ δυστυχεῖς Αἰγύπτιοι ἐπνίγησαν ὅλοι.

Τὸ πρῶν οἱ Ἑβραῖοι εἶδαν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πτώματα τῶν πνιγέντων Αἰγυπτίων καὶ τῶν ἵππων. Ἐφοβήθησαν τὸν Θεὸν καὶ ἐπίστευσαν εἰς Αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Μωυσέα.

Ἐμαζεύθη τότε ὁ πολυπληθὴς ἐκεῖνος λαός, ἐχώρευε καὶ ἔψαλλε :

« Ἄς ψάλλωμε στὸν Κύριον καὶ ὡς ποῦμε εὐχαριστῶν,
 πού τ' ἄλογα καὶ τοὺς σκληροὺς ἱππεῖς τοῦ Φαραὼ
 στὸ κῆμα μέσα ἔπνιξε καὶ φτάσαν στὸ βυθό.

Ὁ Κύριος εἶναι δύναμις, Αὐτὸν ἐγὼ ὑμῶν !

Ὁ Κύριος εἶναι θαυμαστός, Αὐτὸν δοξολογῶ ! »

22 Ο ΘΕΟΣ ΤΡΕΦΕΙ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟΝ (Ἐξ. 16 Ε.)

Ἄφοῦ οἱ Ἑβραῖοι ἐπέρασαν τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, ἐπροχώρησαν καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ἔρημον Σίν.

Εἰς τὴν ἔρημον Σίν οἱ Ἑβραῖοι παρεπονόοντο καὶ ἔλεγαν :

Καλύτερα νά ἐπεθαίναμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, παρά νά ἀποθάνωμεν ἐδῶ ἀπὸ πείναν.

Ἄρα ὁ Μωυσῆς εἶπεν εἰς τὸν λαόν :

Ἄρα ὁ Θεὸς θά σᾶς δώσῃ τὸ βράδῳ κρέας νά φάγετε καὶ τὸ πρωὶ ψωμί νά χορτάσετε.

Τὸ βράδῳ ἔπесαν ὀρτύκια τόσα πολλὰ, ὥστε ἐσκέπασαν ὅλο τὸ μέρος, πού ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι καὶ τὸ πρωὶ ἔπесεν ἀπὸ



Οἱ Ἰσραηλίται τρέφονται εἰς τὴν ἔρημον.

τὸν οὐρανὸν κάτι, πού ἔμοιαζε σάν δρόσος. Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι τὸ εἶδαν αὐτό, εἶπαν : τί εἶναι αὐτό ; Ἄρα ὁ Μωυσῆς εἶπεν :

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄρτος, πού σᾶς δίδει ὁ Θεός, νά φάγετε. Νά μαζεύετε λοιπὸν καθέννας ὅσον χρειάζεται, νά τὸ τρώγετε ὅλο καὶ νά μὴν ἀφήνετε ὑπόλοιπον διὰ τὸ πρωὶ.

Αὐτὸ οἱ Ἑβραῖοι τὸ ὠνόμασαν μάννα καὶ ἦτο σάν μικρὸς σπόρος, ἄσπρος καὶ γλυκός.

Ὁ Μωσῆς εἶπε :

Νὰ πάρετε μίαν στάμναν, νὰ τὴν γεμίσετε μὲ μάνα καὶ νὰ τὴν φυλάξετε, σεῖς καὶ αἱ γενεαὶ σας, διὰ νὰ βλέπουν τὸν ἄρτον, μὲ τὸν ὁποῖον σὰς ἔθρεψεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν ἔρημον.

Ὁ Ἄαρὼν ἔλαβε μίαν στάμναν καὶ ἐγέμισεν αὐτὴν μὲ μάνα. Οἱ Ἑβραῖοι ἐφύλαττον αὐτήν.

Ἐπειτα οἱ Ἑβραῖοι ἐπροχώρησαν καὶ δὲν εἶχαν νερό. Πάλιν παρεπονοῦντο καὶ ἔλεγαν εἰς τὸν Μωυσέα :

Διατί μᾶς ἔφερες εἰς τὴν ἔρημον ν' ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν δίψαν ;

Ὁ Θεὸς τότε εἶπεν εἰς τὸν Μωυσέα :

Πάρε τὴν ράβδον σου, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐκτύπησες τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καὶ πηγαινε εἰς τὸν βράχον Χωρὴβ νὰ τὸν κτυπήσης. Θὰ βγῆ νερό, διὰ νὰ πιῇ ὁ λαός.

Ὁ Μωσῆς ἔκαμεν ὅπως εἶπεν ὁ Θεός. Ἐπήγεν εἰς τὸν βράχον Χωρὴβ, ἐκτύπησεν αὐτὸν μὲ τὴν ράβδον του καὶ ἀμέσως ἔτρεξεν ἄφθονον νερό. Ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι ἔπιον καὶ ἐδροσίσθησαν.

23. Αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ (Ἐξ. 19 Ε. Δευτ. 5)

Ὁ Μωσῆς ὠδήγησε τοὺς Ἑβραῖους εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Σινᾶ. Ἐκεῖ ἦτο ἓνα ὄρος, τὸ Σινᾶ. Ἀπέναντι εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος οἱ Ἑβραῖοι ἔστησαν τὰς σκηνάς των.

Ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν ἀπὸ τὸ Σινᾶ τὸν Μωυσέα καὶ τοῦ εἶπε :

Νὰ εἰπῆς εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας : Εἶδατε, πῶς ἐγὼ σὰς ἔφερα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἕως ἐδῶ. Ἐάν ὑπακούετε εἰς τὸ θέλημά μου, θὰ εἴσθε λαὸς ἐκλεκτὸς καὶ ἔθνος ἅγιον. Ἰδική μου εἶναι ὅλη ἡ γῆ.

Ὁ Μωσῆς εἶπεν εἰς τοὺς Ἑβραῖους τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτοὶ ὑπεσχέθησαν, ὅτι θὰ ὑπακούουν εἰς τὸ θέλημά του καὶ θὰ φυλάττουν τὰς ἐντολάς του.

Κατόπιν ὁ Μωσῆς, κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, εἶπεν εἰς τοὺς Ἑβραῖους νὰ πλύνουν τὰ ἐνδύματά των, νὰ νηστεύσουν καὶ νὰ μὴ πλησιάσῃ κανεὶς εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας.

Τὴν τρίτην ἡμέραν τὸ πρῶν βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ ἐφάνησαν εἰς τὸ ὄρος. Νέφος πυκνὸν ἐσκέπασεν αὐτό. Φωναὶ σαλ-

πίγγων ἠκούοντο. Τὸ Σινᾶ ἐσειέτο. Ὁ λαὸς κάτω ἔτρεμεν ἀπὸ φόβου.

Τότε ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους μὲ φωνὴν μεγάλην ὡμίλησεν ὁ Θεός. Ὄρισεν τὰ καθήκοντα τῶν Ἑβραίων καὶ ὄλων τῶν ἀνθρώπων πρὸς Αὐτὸν (1—4) καὶ τὰ καθήκοντα τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους (5—10).



Ὁ Μωϋσῆς φέρει εἰς τοὺς Ἑβραίους τὰς δέκα ἐντολάς.

1) Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος ὁ Θεός σου, ποῦ σὲ ἔβγαλα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

2) Νὰ μὴ κάμῃς εἰδῶλα καὶ νὰ μὴ προσκυνῆς ὅσα ὑπάρχουν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὰ ὕδατα.

3) Νὰ μὴ ὀρκίζεσαι ψέμματα καὶ νὰ μὴ μεταχειρίζεσαι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ διὰ μικρὰ πράγματα.

4) Νὰ ἔχῃς ὡς ἱεράν τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου. Νὰ ἐργά-

ζεσαι ἕξι ἡμέρας. Τὴν ἑβδόμην νὰ ἀναπαύεσαι καὶ νὰ τὴν ἀφιερῶνῃς εἰς τὸν Θεόν.

5) Νὰ τιμᾶς τοὺς γονεῖς σου, διὰ νὰ ζήσης πολλά χρόνια εὐτυχῆς.

6) Νὰ μὴ ἀφαιρέσης τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων.

7) Νὰ σέβεσαι τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν τοῦ ἄλλου.

8) Νὰ μὴ κλέπτῃς.

9) Νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσης κατὰ ἄλλου.

10) Νὰ μὴ εἶσαι φθονερός.

24. Ο ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ (Ἐξ. 24 Ε.)

Διὰ νὰ μὴ λησμονήσουν οἱ Ἑβραῖοι τὰς δέκα ἐντολάς, ὁ Θεὸς τὰς ἔγραψεν εἰς δύο λιθίνας πλάκας καὶ τὰς ὠνόμασε Διαθήκην. Ἔτσι ὠνόμασεν ὁ Θεὸς αὐτάς, ἐπειδὴ ὑπεσχέθη, ὅτι ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς θὰ εἶναι λαὸς ἐκλεκτὸς καὶ ἕθνος ἅγιον, ἐὰν τὰς φυλάτῃ.

Αὐτάς τὰς πλάκας ὁ Μωσῆς τὰς ἔφερεν εἰς τοὺς Ἑβραίους καὶ τὰς ἐτοποθέτησεν εἰς ἓνα κατάχρυσον κιβώτιον, τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης. Αὐτὴν ὁ Μωσῆς τὴν ἔβαλε μέσα εἰς μίαν σκηνὴν πολυτελεῆ, τὴν ὁποῖαν ἔστησε μακρὰ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, ὅπου οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν στήσει τὰς σκηνάς των, τὴν ὠνόμασε δὲ Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, ἐπειδὴ αἱ ἐντολαὶ ἐλέγοντο καὶ Μαρτύριον, διότι ἐμαρτυροῦσαν, δηλαδὴ ἐβεβαίωναν καὶ ἐφανέρωναν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου ἐχωρίζετο εἰς δύο μέρη· εἰς τὰ Ἅγια καὶ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ὁ Μωσῆς ἔβαλε τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης καὶ τὴν Χρυσὴν Στάμναν, ὅπου μέσα ἦτο τὸ μάννα, πού ἔτρωγαν οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν ἔρημον.

Εἰς τὰ Ἅγια ὁ Μωσῆς ἔβαλε:

Τὴν Τράπεζαν τῆς Προθέσεως, ὅπου οἱ ἱερεῖς ἔβαζαν τοὺς δώδεκα ἄρτους τῆς Προθέσεως.

Τοὺς ἄρτους αὐτοὺς τοὺς ἀφιέρωναν οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὸν Θεόν, διὰ νὰ Τὸν εὐχαριστοῦν διὰ τ' ἀγαθὰ πού ἐχάριζεν εἰς αὐτούς. Τοὺς ἥλλαζαν οἱ ἱερεῖς κάθε Σάββατον.



Ἔβραζαν δὲ δώδεκα ἄρτους, ἐπειδὴ δώδεκα ἦσαν αἱ φυλαὶ των.

Εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ὁ Μωυσῆς ἔβαλεν ἀκόμη τὴν Ἐπτάφωτον Λυχνίαν, ἡ ὁποία ἐλέγετο ἔτσι, ἐπειδὴ εἶχεν ἑπτὰ φῶτα καὶ

τὸ Θυσιαστήριον τοῦ θυμιάματος, ὅπου οἱ ἱερεῖς ἔκαιαν τὸ θυμίαμα κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ.

Ὁ Μωυσῆς, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, ὥρισε καὶ τὸν Ἄαρὼν νὰ εἶναι ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων.

Ὁρίσεν ἀκόμη καὶ τὰς ἑορτάς των, αἱ ὁποῖαι ἦσαν αὐταί:

1) Τὸ Σάββατον, δηλαδὴ ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀνεπαύθη ἀπὸ τὰ ἔργα Του.

2) Τὸ Πάσχα, διὰ νὰ ἐνθυμοῦνται, πῶς ὁ Θεὸς τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.

3) Ἡ Πεντηκοστή, διὰ νὰ ἐνθυμοῦνται τὴν ἡμέραν, ποὺ ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωσε τὸν Δεκάλογον εἰς τὸ Σινᾶ.

4) Ἡ Σκηνοπηγία, διὰ νὰ ἐνθυμοῦνται, πῶς ἔμειναν εἰς τὴν ἔρημον κάτω ἀπὸ σκηνάς.

5) Ἡ ἡμέρα τοῦ Ἐξιλασμοῦ, διότι τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ ἀρχιερεὺς ἐπρόσφερε θυσίαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἰδικὰς του ἀμαρτίας καὶ τοῦ λαοῦ.

28

25. ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ (Ἐξ. 24 Ε.)

Μία κοινωνία δὲν ἔμπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς νόμους. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν Μωυσῆν καὶ ἄλλας παραγγελίας σύμφωνα μὲ τὰς ὁποίας ἔπρεπε οἱ Ἑβραῖοι νὰ ζοῦν, διὰ νὰ εἶναι καλοὶ πολῖται. Αὐταὶ αἱ παραγγελίαι εἶναι οἱ πολιτικοὶ νόμοι τῶν Ἑβραίων. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Ἐξ χρόνια νὰ καλλιεργῆς τὰ χωράφια σου. Τὸν ἑβδομὸν χρόνον νὰ τ' ἀφήνῃς ἀκαλλιέργητα, διὰ νὰ ξεκουράζωνται.

2) Ἐὰν ἀγοράσῃς δοῦλον, ἕξ χρόνια νὰ σοῦ δουλεύῃ. Τὸν ἑβδομὸν χρόνον νὰ τὸν ἀφήσῃς ἐλεύθερον, χωρὶς νὰ σοῦ πληρῶσῃ τίποτε.

3) Ἐὰν κανεὶς κλέψῃ βόδι καὶ τὸ πωλήσῃ ἢ τὸ σφάξῃ, νὰ πληρώσῃ δι' αὐτὸ πέντε βόδια. Ἐὰν κλέψῃ πρόβατον καὶ τὸ πω-

λήση ἢ τὸ σφάξῃ, νὰ πληρώσῃ δι' αὐτὸ τέσσαρα πρόβατα.

4) Ἐὰν κανεῖς κάμη ζημίαν εἰς ξένον χωράφι ἢ εἰς ξένον ἀμπέλι, νὰ τοῦ τὸ πληρώσῃ μὲ τὸν καλλύτερον καρπὸν ἀπὸ τὰ χωράφια τοῦ ἢ τὸ ἀμπέλι τοῦ.

5) Ἐὰν δώσης χρήματα δανεικὰ εἰς ἕνα πτωχόν, νὰ μὴ πάρῃς ἀπ' αὐτὸν κέρδος.

6) Χήραν καὶ ὀρφανὸν νὰ μὴ στενοχωρήσῃς.

7) Ἐὰν εὔρης εἰς τὸν δρόμον τὸ ζῶον τοῦ ἐχθροῦ σου νὰ ἔχη πέσει κάτω ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος, νὰ τὸ βοηθήσῃς. Ἐὰν τὸ εὔρης εἰς τὸν δρόμον νὰ περιπλανᾶται, νὰ τὸ πάρῃς καὶ νὰ τοῦ τὸ φέρῃς.

8) Νὰ μὴ καταπατήσῃς τὸ δίκαιον τοῦ πτωχοῦ.

Νὰ μὴ ἀνακατώνεσαι εἰς ἀδίκους ὑποθέσεις.

Νὰ μὴ γίνῃς αἰτία νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἀθῶος.

Ποτὲ νὰ μὴ πάρῃς δῶρα.

9) Ὅποιος καταρασθῇ τὸν πατέρα τοῦ ἢ τὴν μητέρα τοῦ ἢ ὅποιος τοὺς κτυπήσῃ, ἐξάπαντος νὰ θανατωθῇ.

10) Νὰ ἔχετε πάντοτε καθαρὰν καρδίαν.

26. ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΝΑ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΝΤΑΙ 40 ΕΤΗ ΕΙΣ ΕΡΗΜΟΝ
(Ἄε. 18 Ε.)

Οἱ Ἑβραῖοι ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ἔρημον τοῦ Σινᾶ καὶ ἔπειτα ἀπὸ μακρινὴν πορείαν μέσα ἀπὸ ἐρήμους ἔφθασαν εἰς τὰ σύνορα τῆς Χαναάν.

Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Μωσῆς, κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἔστειλε δώδεκα ἄνδρας, ἕνα ἀπὸ κάθε φυλὴν, διὰ νὰ κατασκοπεύσουν τὴν Χαναάν, καὶ τοὺς εἶπε :

Νὰ πᾶτε εἰς τὴν Χαναάν νὰ κοιτάξετε, ἂν εἶναι εὐφορος, ἂν ὑπάρχουν ἐκεῖ δένδρα καὶ ἂν αἱ πόλεις ἔχουν τείχη.

Οἱ δώδεκα αὐτοὶ ἄνδρες ἔφυγαν καὶ ἐπήγαν εἰς τὴν Χαναάν. Ἐγύρισαν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ὅλην τὴν χώραν καὶ παρετήρησαν αὐτὴν πολὺ καλά. Ἐκοψαν μάλιστα καὶ μερικοὺς ὠραίους καρπούς, σταφύλια, ρόδια καὶ σῦκα, καὶ τὰ ἔφεραν εἰς τοὺς Ἑβραίους, διὰ νὰ καταλάβουν καλλύτερα πόσον εὐφορος ἦτο ἡ χώρα. Εἶπαν ὁμῶς εἰς τὸν Μωσέα :

Ἡ χώρα εἶναι εὐφορος· νὰ καὶ οἱ καρποὶ ποῦ βγάζει· ἀλλὰ

οι κάτοικοι είναι πολύ δυνατοί και αί πόλεις μεγάλαι, όχυραί και προφυλαγμέναι με τείχη.

"Όταν οί Έβραίοι ήκουσαν αυτά, έφοβήθησαν πολύ, παρεπονούντο έναντίον του Μωυσέως και του Άαρών και έλεγαν :

Μακάρι νά έπεθαινάμεν εις την Αίγυπτον ή εις την έρημον, παρά νά αποθάνωμεν εις τον πόλεμον. Διατί μās έφερεν ό Κύριος εις την χώραν αύτήν, δια νά αποθάνωμεν εις τον πόλεμον; Νά γυρίσωμεν πάλιν εις την Αίγυπτον.

Μόνον ό Ίησοϋς του Ναυη και ό Χάλεβ έπροσπαθοϋσαν νά δώσουν θάρρος εις τους Έβραίους.

"Ελεγαν εις αυτούς :

Μη φοβήσθε! Φθάνει νά είναι μαζί μας ό Θεός και θά μās δώση την εύφορον αύτήν χώραν. Άλλ' ό Θεός, πού τιμωρεί τους άπίστους και τους άχαρίστους, ειπεν εις τον Μωυσέα :

"Εως πότε θά άφήσω αυτόν τον λαόν νά παραπονηται;

"Όλοι όσοι ειδαν τά θαύματα, πού έκαμα δι' αυτούς, δέν θά έμβουν εις την Χαναάν.

"Όσοι είναι εικοσιν έτών και άνω, θά αποθάνουν εις την έρημον όλοι έκτός από τον Χάλεβ και τον Ίησοϋν του Ναυη, οί όποιοι πιστεύουν εις έμέ.

"Όλοι οί άλλοι θά περιπλανώνται εις την έρημον τεσσαράκοντα χρόνια άκόμη δια την τιμωρίαν των.

27. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΕΩΣ (Δευτ. 31 Ε.)

"Όπως ειπεν ό Θεός, έτσι και έκαμε. Δέν άφησε τους Έβραίους νά εισέλθουν άμέσως εις την έρημον. Τέλος έφθασαν εις τά σύνορα της Χαναάν. Τότε ό Μωυσής έκατάλαβεν, ότι θά αποθάνη. Αυτό όμως δέν τον έλύπησε.

"Άνθρωποι εύσεβείς σάν αύτόν, οί όποιοι εις την ζωήν των γίνονται χρήσιμοι εις την κοινωνίαν και έκτελοϋν τό θέλημα του Θεοϋ, δέν λυποϋνται, όταν βλέπουν, ότι τό τέλος των πλησιάζει.

Ό Μωυσής έσωσε τους Έβραίους από την δουλείαν των Αίγυπτίων. Αυτός με τάς συμβουλάς του έζήτηι νά ζοϋν αυτοί άγαπημένοι, νά μη βλάβη ό ένας τον άλλον' νά άλληλοβοηθοϋνται. Αυτός έκαμεν όλα όσα διέταξεν ό Θεός. Μόνον έζή-

τησεν από τόν Θεόν νά ἴδῃ τήν Χαναάν, εἰς τήν ὁποίαν πλέον οἱ Ἑβραῖοι θά ἐξουσαν ἐλεύθεροι. Ὁ Θεός, πού ἐκπληρώνει τās ἐπιθυμίας μας, ὅταν αὐταί συμφωνοῦν μέ τὸ θέλημά του. εἶπεν εἰς τόν Μωυσέα :

Πρὶν ἀποθάνῃς, θά ἴδῃς τήν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, τήν Χαναάν.

Ὁ Μωυσῆς ἐκάλεσε τότε τοὺς ἱερεῖς καί τοὺς πρεσβυτέρους, τοὺς παρέδωσε τās δύο λιθίνας πλάκας καί εἶπεν :

Ἄναγνώσατε αὐτās ἐνώπιον ὄλου τοῦ λαοῦ.

Κατόπιν ἐνεθυμήθη ὅλην τήν περασμένην ζωὴν του· ὅταν ἦτο ἀκόμη παιδί εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Φαραώ· ὅταν ἔφυγεν ἔπειτα εἰς τήν χώραν Μαδιάμ· ἐνεθυμήθη, πῶς ὁ Θεός τοῦ ἐφανέρωθη εἰς τήν φλεγόμενην βάτον· πῶς ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τήν Αἴγυπτον, διὰ νά ζητήσῃ ἀπὸ τόν Φαραώ νά ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς Ἑβραῖους νά φύγουν. Τέλος ἐνεθυμήθη, πῶς διέβη τήν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καί τήν πορείαν μέσα ἀπὸ ἐρήμους τόπους. Εἶδε, πῶς ἔφθασεν ἕως ἐδῶ ὑγιῆς αὐτὸς καί ὁ πολυάριθμος λαός του. Εἰς ὅλα αὐτὰ ἔβλεπε τήν χεῖρα τοῦ Θεοῦ.

Ἐνεθυμήθη κατόπιν, ὅτι ὁ Ἑβραϊκὸς λαός πολλάς φορές ἐλησμόνησε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἐσκέφθη, ὅτι τὸ ἴδιον θά κάμουν οἱ Ἑβραῖοι, ὅταν αὐτὸς ἀποθάνῃ.

Ἐλυπήθη δι' αὐτὸ καί ἠθέλησε νά τοὺς συμβουλεύσῃ. Ἐκαμε λοιπὸν ἓνα ποίημα διὰ τόν Θεόν, πού τοὺς συμβουλεύει νά μένουν πάντοτε πιστοὶ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τὸ ποίημα αὐτὸ ἀρχίζει ἔτσι :

«Πρόσεχέ με Οὐρανέ, θά μιλήσω
καὶ ἄς ἀκούσῃ ἡ γῆ ὅ,τι πῶ,
Εἰς τήν γλῶσση τὰ λόγια μου ἄς πέσουν
σάν δροσιά. Τὸ Θεὸ τώρα ὑμνῶ».

Ἐπειτα σιγὰ σιγὰ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος Νεβώ, πού εἶναι ἀπέναντι εἰς τήν Ἱεριχώ. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶδε τήν χώραν, τήν ὁποίαν αὐτὸς δὲν θά χαρῆ. Δὲν ἔκλαυσε, διότι ἐγνώριζεν ὁ μέγας αὐτὸς Ἀρχηγὸς νά ὑποτάσσεται πάντοτε εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Μακρὰν βουνά, πεδιάδες· ὁ Ἰορδάνης εἶχεν ἀσημένιο χρῶ-

μα ! Κάτω οι Έβραίοι ἐκινούντο ὡς μυρμηκιά. Ἡὐχαρίστησεν ἄλλην μίαν φοράν τὸν Θεὸν καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 120 ἐτῶν.

Οἱ Έβραῖοι ἐπένθησαν ἐπὶ ἓνα μῆνα καὶ ποτὲ δὲν ἔλησμόνησαν πόσον μεγάλος ἄνθρωπος ἦτο ὁ Μωυσῆς. ✕

28. ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΝΑΑΝ (Ίησ.)

Οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ὑπάρχει πάντοτε. Ὑπάρχει καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Διὰ νὰ βγάλη τοὺς Έβραῖους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἔστειλε τὸν Μωυσέα. Ὁ Μωυσῆς ἀπέθανεν. Ὁ Θεὸς ὁμως ἀνέδειξε ἓνα ἄλλον διὰ νὰ συνεχίση τὸ ἔργον τοῦ Μωυσέως, τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ. Αὐτὸς τώρα ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῶν Έβραίων.

Οἱ Έβραῖοι εὐρίσκοντο πρὸ τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου· πέραν ἀπὸ αὐτὸν ἔβλεπαν τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον θὰ εἶχαν ὡς πατρίδα.

Πόσῃν χαρὰν ἠσθάνοντο τώρα ! Ὅλας τὰς ταλαιπωρίας, ποὺ εἶχαν ὑποφέρει εἰς τὴν ὁδοιπορίαν, τὰς ἔλησμόνησαν. Τώρα ὅλοι ἓνα πρᾶγμα ἐσκέπτοντο· πότε νὰ εὑρεθοῦν εἰς τὴν χώραν, ποὺ τοὺς ἔδιδεν ὁ Θεός. Ἀλλὰ ποῖος θὰ τοὺς ὠδηγοῦσεν ; Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν !

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τοὺς διέταξε νὰ ἐτοιμασθοῦν, διότι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἐπερνοῦσαν τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν Χαναάν. Ἦσαν τεσσαράκοντα χιλιάδες πολεμισταί, οἱ ὁποῖοι θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν, ἐξήκοντα δὲ χιλιάδες θὰ ἔμεναν νὰ προστατεύσουν τὰ γυναικόπαιδα.

Ἡ διάβασις ὁμως τοῦ Ἰορδάνου ἦτο δύσκολος, διότι ὁ ποταμὸς καὶ πλάτος εἶχε καὶ βαθὺς ἦτο καὶ ὀρμητικὸς καὶ εἶχε πλημμυρίσει τὰς ἡμέρας ἐκείνας.

Δι' αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ εἶπεν εἰς τοὺς ἱερεῖς, ἀφοῦ λάβουν τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, νὰ προχωρήσουν πρῶτοι αὐτοὶ εἰς τὸν ποταμόν.

Ἔτσι καὶ ἔγινεν. Οἱ ἱερεῖς μὲ τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης ἐπροχωροῦσαν. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἐχωρίσθησαν, ὅπως ἄλλοτε εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν. Οἱ Έβραῖοι ἐπέρασαν μὲ χαρὰν καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Ἰεριχώ, τῆς ὁποίας τὰ τεῖχη, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἔπεσαν μόνα τῶν.

Κατόπιν οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῆς Χαναάν εἶδαν, ὅτι οἱ Ἰσραηλίται ἐκυρίευσαν τὴν Ἱεριχώ καὶ ἐμαζεύθησαν εἰς μίαν πόλιν, τὴν Γαβαὼν, διὰ νὰ πολεμήσουν. Οἱ Ἰσραηλίται ἐπολέμησαν καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐνίκησαν. Ἔπειτα ἐκυρίευσαν ὅλην τὴν Χαναάν.



Ἡ Ἱεριχώ κυριεύεται.

Ἀφοῦ οἱ Ἑβραῖοι ἔγιναν κύριοι τῆς Χαναάν, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐμοίρασεν αὐτὴν εἰς ἔνδεκα μέρη καὶ ἔδωκε μὲ κληρὸν ἀπὸ ἓν εἰς κάθε μίαν φυλὴν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Λευῆ, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀνῆκεν ὅλη ἡ χώρα, διότι οἱ Λευῖται ἦσαν ἱερεῖς τῶν Ἑβραίων. Αὐτοὶ θὰ ἦσαν διεσκορπισμένοι εἰς ὅλον τὸν λαόν, διὰ νὰ τὸν διδάσκουν καὶ διὰ νὰ κάμουν τὰς ἱεράς τελετὰς τῆς θρησκείας.

29. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΑ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ (Ίησ. 24)

“Όταν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐγήρασεν, ἐκάλεσε τοὺς Ἰσραηλίτας καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς :

Αὐτὰ λέγει ὁ Θεός :

Οἱ πρόγονοί σας ἐκατοικοῦσαν πέραν ἀπὸ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν καὶ ἐλάτρευον ἄλλους θεούς· ἐπῆρα ὅμως τὸν πρόγονόν σας Ἀβραάμ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸν ὠδήγησα εἰς τὴν γῆν Χαναάν καὶ ἐπολλαπλασίασα τοὺς ἀπογόνους του.

“Όταν ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, σᾶς ἔστειλα τὸν Μωυσέα καὶ τὸν Ἀαρών. Σᾶς ἐπῆρα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ σᾶς ἔφερα πάλιν εἰς τὴν γῆν Χαναάν.

Νὰ φοβῆσθε τὸν Θεὸν καὶ νὰ λατρεύετε αὐτὸν πιστὰ μὲ ὄλην σας τὴν καρδιά.

“Ο λαός, ὅταν ἤκουσεν αὐτά, εἶπεν :

Ποτὲ δὲν θὰ ἀφήσωμεν τὸν Κύριον καὶ ποτὲ δὲν θὰ λατρεύσωμεν ἄλλους θεούς· διότι ὁ Θεός μᾶς ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ μᾶς ἐφύλαξεν ἕως σήμερα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ποὺ ἐπεράσαμεν, διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν Χαναάν καὶ ἀπὸ ὅλων τοὺς ἐχθρούς, ποὺ συνητήσαμεν εἰς τὸν δρόμον μας.

“Ο Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἔπειτα εἶπεν :

“Ο Θεός εἶναι ἅγιος καὶ ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς ἀμαρτωλοὺς τοὺς τιμωρεῖ καὶ τοὺς ἐξολοθρεύει.

Οἱ Ἑβραῖοι τότε ἀπήντησαν :

“Ἡμεῖς πάντοτε τὸν Θεὸν θὰ ἀγαπῶμεν καὶ τὸν Θεὸν θὰ λατρεύωμεν καὶ πάντοτε θὰ ἐκτελῶμεν τὰς ἐντολάς του.

Τότε ἔλαβεν ὁ Ἰησοῦς ἓνα λίθον, τὸν ἔστησε κάτω ἀπὸ μίαν δρῦν καὶ εἶπεν :

“Ἄς εἶναι ὁ λίθος αὐτὸς ἐνθύμιον, ὅτι δὲν θὰ λησμονήσετε ποτὲ τὸν Θεόν.

“Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 110 ἐτῶν.

30 Ο ΕΥΣΕΒΗΣ ΙΩΒ (Ίώβ)

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐζοῦσεν εἰς μίαν πόλιν τῆς Ανατολῆς ἓνας πολὺ εὐσεβῆς ἄνθρωπος, ὁ Ἰώβ. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἦτο εἰς ὄλην τὴν γῆν ὡσάν αὐτὸν εὐσεβῆς.

“Ο Ἰώβ ἦτο πάρα πολὺ εὐτυχής· διότι καὶ ὑγιής ἦτο καὶ

πολλά ποίμνια εἶχε καὶ οἰκογένειαν, τὴν σύζυγόν του καὶ δέκα παιδιά, ἑπτὰ ἀγόρια καὶ τρία κορίτσια καὶ τὸ κυριώτερον ἀπὸ ὅλα, διότι εἶχε τὴν εὐλογίαὶν τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ἐκτελοῦσε τὰς ἐντολάς του.

Ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

Μίαν ἡμέραν λησταὶ ἐφόνευσαν τοὺς ὑπηρέτας του καὶ ἤρπασαν τὰ ποίμνια του. Ἔμαθε τοῦτο ὁ Ἰῶβ. Μίαν ἄλλην ἡμέραν, ἐνῶ τὰ παιδιά του ἔτρωγαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μεγαλυτέρου ἀδελφοῦ των, σεισμός δυνατὸς ἐκρήμνισε τὴν οἰκίαν. Ὅλοι ὅσοι ἦσαν μέσα εἰς αὐτήν, ἐφονεύθησαν. Ἔμαθε καὶ τοῦτο ὁ Ἰῶβ, δὲν παρεπονέθη καθόλου, ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε :

Γυμνὸς ἐγεννήθην, γυμνὸς ἄς ἀποθάνω. Ὅλα ὅσα εἶχον, ὁ Θεὸς μοῦ τὰ ἔδωσε, ὁ Θεὸς μοῦ τὰ ἐπῆρεν. Ἄς εἶναι εὐλογημένον τὸ ὄνομά Του.

Ὁ Ἰῶβ ἦτο προηγουμένως καὶ ὑγιής. Τὸ πολυτιμότεον ὅμως αὐτὸ ἀγαθόν, τὴν ὑγίαν, τὴν ἔχασε καὶ αὐτὴν διότι προσεβλήθη ἀπὸ μίαν φοβερὰν ἀσθένειαν, τὴν λέπραν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἦτο μεταδοτικὴ, ἐζοῦσεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν πτωχὸς καὶ δυστυχής.

Ὅλοι τὸν ἐγκατέλειψαν ἴσον ἢ σύζυγός του τοῦ ἀπέμειναν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ μίαν ἡμέραν τοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπομένῃ καὶ νὰ ἐλπίζῃ ἀκόμη εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐπῆρεν ὅλα τοὺς τὰ ἀγαθὰ. Ὁ Ἰῶβ ὅμως, ποῦ ἦτο ἄνθρωπος πολὺ εὐσεβής, τὴν ἐμάλωσε καὶ τῆς εἶπεν :

Ὁμίλησες σάν ἀνόητη γυναῖκα. Τὰ καλὰ μόνον θὰ δεχώμεθα ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ὄχι τὰ κακὰ :

Τρεῖς φίλοι τοῦ Ἰῶβ ἔμαθαν τὰ δυστυχήματά του καὶ ἤλθαν νὰ τὸν παρηγορήσουν. Μόλις τὸν εἶδαν ἀπὸ μακρὰν, ἐκλαυσαν, ἐπλησίασαν καὶ ἐκάθησαν σιωπηλοὶ κοντὰ του καὶ τὸν ἔβλεπαν. Ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας ἔμειναν ἄφωνοι, διότι δὲν ἐγνώριζαν, πῶς νὰ ἀρχίσουν νὰ τὸν παρηγοροῦν.

Ὁ Ἰῶβ τοὺς εἶδε καὶ ἐκατάλαβεν, ὅτι δὲν ὠμιλοῦσαν ἀπὸ τὴν μεγάλην των λύπην. Πολὺ ἐταράχθη ἀπὸ αὐτό, καὶ τὴν ἑβδόμην τέλος ἡμέραν παρεπονέθη εἰς τὸν Θεόν καὶ κατηράσθη τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του.

Οἱ φίλοι του τότε ἀντὶ νὰ τὸν παρηγορήσουν, τοῦ εἶπον,

ὅτι διὰ τὸν τὸν τιμωρῆ ἔτσι ὁ Θεός, φαίνεται, ὅτι θὰ ἡμάρτη-
 σεν. Ἄλλ' ὁ Ἰώβ ἐπέμενε, ὅτι ἦτο ἄθῳς. Παρουσιάσθη τότε
 ὁ Θεός, ἐμάλωσε τὸν Ἰώβ καὶ τοὺς φίλους του καὶ εἶπεν :

Οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν, διατὶ ὁ Θεός στέλλει τὰς εὐ-
 τυχίας καὶ τὰς δυστυχίας. Πρέπει νὰ δέχωνται εὐχαρίστως
 ὅ,τι στέλλει· διότι ὅλα ὅσα κάμνει, τὰ κάμνει διὰ τὸ καλὸν τῶν
 ἀνθρώπων.

Ὁ Ἰώβ ἐνόησε τὸ σφάλμα του, μετενόησε μὲ τὴν καρδιά
 του καὶ ἐζήτησε συγχώρεσιν ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὁ Θεός τὸν ἐσυγ-
 χώρησε καὶ τοῦ ἔστειλεν ἀκόμη περισσότερα ἀγαθὰ ἀπ' ὅσα
 εἶχε πρὶν.

Ἔτσι ὁ Ἰώβ ἔγινε πάλιν ὑγιής, ἀπέκτησε περισσότερα ποι-
 μνια ἀπὸ πρὶν, ἐγέννησεν ἄλλα ἑπτὰ ἀγόρια καὶ τρία κορίτσια
 καὶ ἀπέθανεν εἰς πολὺ μεγάλην ἡλικίαν, γέρων εὐτυχῆς καὶ
 εὐχαριστημένος. X

Μὴ τὸν Ἰωβ
 ἰσοθῆκε

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' *ααααα*

αα Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝ *ααααα*

31. ΤΙ ΗΣΑΝ ΟΙ ΚΡΙΤΑΙ (Χρ.)

31 Ἐφοῦ ἀπέθανεν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, οἱ Ἑβραῖοι ἔμειναν χωρὶς Ἀρχηγόν. Ἐζοῦσαν κατὰ οἰκογενείας καὶ ἐκρατοῦσαν τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ. Κάθε οἰκογένεια εἶχε καὶ τὸν ἀρχηγόν της, εἰς τὸν ὅποιον ὑπήκουαν ὅλα τὰ ἄτομα, πού ἀποτελοῦσαν αὐτήν. Ἦσαν πολλὰ τὰ ἄτομα εἰς κάθε οἰκογένειαν· διότι οἱ Ἑβραῖοι, ὅταν ἐνυμφεύοντο, ἔμεναν ὅλοι μαζί με τὰς οἰκογενείας των.

Ἄλλ' ἓνας λαὸς δὲν δύναται νὰ ζῆσῃ χωρὶς Ἀρχηγόν.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ζῆ μετὰ καλοῦς ἀνθρώπους, γίνεται καλύτερος· ὅταν ζῆ μετὰ κακοῦς, γίνεται συνήθως κακός.

Οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν Χαναάν πού ἐζοῦσαν, ἔβλεπαν, πῶς ἐζοῦσαν οἱ γειτονικοὶ λαοί, οἱ ἀλλόφυλοι, πού ἦσαν εἰδωλολάτραι. Οἱ Ἑβραῖοι πού τοὺς ἔβλεπαν, πολλὰς φορὰς ἐλησμόνου τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ἐλάτρευαν, ὅπως καὶ οἱ γειτονικοὶ λαοί, ξένους θεοὺς· διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς τοὺς ἐτιμῶρει καὶ ἄφηγε νὰ ὑποδουλωθοῦν εἰς διαφόρους ἐχθρούς, οἱ ὅποιοι σκληρὰ τοὺς ἐβασάνιζον.

Τότε ἐσκέπτοντο, ὅτι ἐζοῦσαν καλύτερα, ὅταν ἦσαν ἐλεύθεροι. Ἐβλεπαν πόσον ἦσαν δυστυχεῖς, ὅταν ἦσαν ὑποδουλωμένοι· ἐσκέπτοντο, διατί νὰ εἶναι δυστυχεῖς, ἀφοῦ πρῶτα ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ εὗρισκαν, ὅτι δυστυχεῖς ἦσαν, ἐπειδὴ εἶχαν λησμονήσει τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Μετανοοῦσαν τότε καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐσυγχωροῦσε καὶ ἔστελλεν ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἦσαν πολὺ εὐσεβεῖς καὶ πολὺ γενναῖοι. Αὐτοί, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἠλευθέρωναν τοὺς Ἑβραῖους ἀπὸ τὸν ἐχθρικὸν ζυγὸν καὶ ἐδίδασκαν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Οἱ εὐσεβεῖς αὐτοὶ καὶ γενναῖοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἠλευ-

θέρωναν τούς Έβραίους από τούς έχθρούς καί ἐδίδασκαν αὐτούς, εἶναι οἱ Κριταί.

Τέτοιοι Κριταί μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ παρουσιάζοντο ἐπὶ τριάκοντα ἔτη. Οἱ σπουδαιότεροι εἶναι: Ἡ Δεβώρα, ὁ Γεδεών, ὁ Ἰεφθάε, ὁ Σαμψών καί ὁ Σαμουήλ.

Τότε ἔζησαν καί δύο γυναῖκες, ἡ Ροῦθ καί ἡ Ἄννα, ἡ μήτηρ τοῦ Κριτοῦ Σαμουήλ.

32. Η ΔΕΒΩΡΑ (Κθ. + Ε.)

Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Κριτῶν παρουσιάζεται ἓνα ἐνδιαφέρον φαινόμενον. Αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι μόνον σύντροφοι καί βοηθοὶ τοῦ ἀνδρός· παίζουν καί πρωταγωνιστοῦντα ρόλον.

Εἰς κανένα ἄλλον λαὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν δὲν παρουσιάσθησαν τόσον σπουδαῖαι γυναῖκες.

Μία ἀπὸ τὰς μεγάλας αὐτὰς γυναῖκας εἶναι ἡ Δεβώρα.

Οἱ Χαναναῖοι ὑπεδούλωσαν τούς Έβραίους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ αὐτὸ ὑπέφεραν πολὺ ἐπὶ εἴκοσι χρόνια. Διὰ τοῦτο οἱ Έβραῖοι μετενόησαν καί ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ τούς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς δυστυχίας. Ἐξέλεξε δὲ τὴν Δεβώραν, ἡ ὁποία ἦτο καί προφήτις.

Κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἡ Δεβώρα διατάσσει τὸν στρατηγὸν Βαράκ νὰ μαζεύσῃ στρατόν. Αὐτὸς μαζεύει δέκα χιλιάδας ἀνδρας. Ἀλλὰ καί ὁ στρατὸς καί ὁ Βαράκ εἶχαν χάσει τὸ θάρρος των. Χωρὶς θάρρος οὔτε ἐπιτυγχάνει κανεὶς οὔτε νικᾷ εἰς τὸν πόλεμον.

Ὅταν ἡ Δεβώρα εἶδεν, ὅτι ὁ Βαράκ εἶχε χάσει τὸ θάρρος του, τὸν ἐπλησίασε καί τοῦ εἶπε:

Θά ἔλθω μαζί σου, ἀλλὰ δὲν θά λάβῃς σὺ τὴν τιμὴν· νικητὴς θά εἶμαι ἐγώ! Καί ἐπῆγεν ἡ Δεβώρα μαζί μὲ τὸν στρατὸν εἰς τὸ ὄρος Θαβῶρ. Κάτω ἀπὸ τὸ ὄρος ἔρρεεν ὁ ποταμὸς Κισσόν.

Ἐκεῖ ἡ Δεβώρα εἶπε:

Βαράκ, σήμερα θά παραδώσῃ ὁ Θεὸς τούς έχθρούς εἰς τὰς χεῖρας σου!

Ἐγινε βροχὴ· τὰ ἄλογα τῶν έχθρῶν δὲν ἤμποροῦσαν νὰ κινηθοῦν· κατέβησαν καί οἱ Έβραῖοι μὲ ὄρμην ἀπὸ τὸ ὄρος καί ἐνίκησαν τούς έχθρούς.

Ἡ Δεβώρα τότε ἔψαλλε :

«Σατόρπαι, Βασιλεῖς, νὰ μὲ ἀκούσετε
ἐγώ, ἐγὼ θὰ ψάλλω εἰς τὸν Κύριον!
Ἐσείετο στὴ μάχη ἡ γῆ, καὶ ὁ Οὐρανὸς
βροχὴ ἐστάλαξε. Ἐβοηθοῦσεν ὁ Θεός»

33. Ο ΓΕΔΕΩΝ (Κρ 6 Ε)

Οἱ Μαδιανῖται ἦσαν φυλαὶ ἀραβικαί, αἱ ὁποῖαι ἐζοῦσαν ὡς νομάδες καὶ ἐνοχλοῦσαν τὴν χώραν τῶν Ἑβραίων. Οἱ Ἑβραῖοι ἐφοβοῦντο ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἔφευγαν εἰς τὰ ὄρη, εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὴν ἔρημον, οἱ δὲ Μαδιανῖται, ἐλεύθεροι, κατέστρεφαν τὰ γεννήματα τῆς γῆς καὶ τὰ ζῶα καὶ ἐφόνευαν τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Θεὸς ὅταν θέλη νὰ σώσῃ ἕνα λαόν, ἐμπνέει ἕνα Ἀρχηγόν.

Διὰ νὰ σώσῃ τοὺς Ἑβραίους, ἀπὸ τοὺς Μαδιανίτας, ἐξελέξε τὸν Γεδεών, ἕνα ἀπλὸν χωρικόν, τοῦ ὁποῖου ὁ πατὴρ ἦτο εἰδωλολάτρης καὶ ἐλάτρευεν ἕνα ψευδῆ θεόν, τὸν Βάαλ.

Μίαν ἡμέραν ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπεν :

Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου· ἀπὸ τοὺς Μαδιανίτας θὰ σώσῃς τοὺς Ἑβραίους σύ.

Ὁ νέος Γεδεὼν ἔλαβε τότε ἕξαφνα θάρρος, πού ἕως τότε δὲν εἶχεν· ἔσπασε τὸ εἶδωλον τοῦ Βάαλ, πού ἐλάτρευεν ὁ πατὴρ του, ἔφερε τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν καὶ ἐπῆγε νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἑβραίους. Τοὺς ἐκάλεσε καὶ ὅταν αὐτοὶ ἔμαζεύθησαν, τοὺς εἶπεν :

Ὅταν πάλιν ἔλθουν οἱ Μαδιανῖται νὰ πολεμήσουν ἐναντίον μας, θὰ πολεμήσωμεν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν τριάκοντα δύο χιλιάδες πολεμισταί.

Δὲν ἀρκεῖ ὁ στρατὸς νὰ εἶναι πολὺς, διὰ νὰ νικήσῃ. Ἐὰν εἶναι δειλός, δὲν θὰ νικήσῃ.

Εἰς τὸν στρατὸν, πού ἔμαζεύθη ἦσαν καὶ δειλοί. Ἀπὸ αὐτοὺς ἦτο δυνατὸν νὰ παρασυρθοῦν οἱ ἀνδρεῖοι. Αὐτὸ τὸ ἐγνώριζεν ὁ Γεδεὼν. Δι' αὐτὸ εἶπε :

Φύγετε ὅσοι δὲν θέλετε νὰ θυσιάσετε τὴν ζωὴν σας διὰ τὴν ἔλευθερίαν τῆς πατρίδος.

Ἐφυγαν τότε εἴκοσι δύο χιλιάδες καὶ ἔμειναν δέκα χιλιάδες.

Οἱ πολεμισταὶ εἶναι τώρα ὅλοι ἀνδρεῖοι. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως ἓνας στρατὸς νὰ εἶναι γενναῖος, διὰ νὰ νικήσῃ· χρειάζεται καὶ σχέδιον μάχης.

Ἄπο τὰς δέκα χιλιάδας ὁ Γεδεὼν ἐξέλεξε τριακοσίους ἀνδρας καὶ τοὺς εἶπε :

Τὰ ὄπλα σας διὰ τὸν καθένα θὰ εἶναι μία σάλπιγξ, μία λαμπάδα καὶ μία στάμνα. Αὐτὰ θὰ εἶναι τὰ ὄπλα σας καὶ κάτι ἄλλο κυριώτερον : μεγάλη πίστις εἰς τὸν Θεόν !

Εἰς τὴν μάχην ἀπαιτεῖται πολὺ φρόνησις. Ὁ Γεδεὼν ἔλαβεν ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Τὴν νύκτα κατέβη ἀπὸ τὸ βουνὸν εἰς τὴν κοιλάδα, ὅπου εὕρισκοντο οἱ Μαδιανῖται, διὰ νὰ παρατηρήσῃ τί ἔκαμναν καὶ εἶδεν, ὅτι εἶχαν στρατοπευθεύσει καὶ ἐκοιμῶντο. Γρήγορα τότε ἐγύρισεν εἰς τὸ στρατόπεδον, διήρσεσε τοὺς τριακοσίους πολεμιστάς εἰς τρεῖς ὀμάδας καὶ εἶπε :

Περικυκλώσατε τοὺς ἐχθρούς. Ὅταν δώσω τὸ σύνθημα, σαλπύσατε ὅλοι μαζί μὲ τὰς σάλπιγγας, σπάσατε τὰς στάμνας, κρατήσατε τὰς λαμπάδας εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ μὲ φωνὴν δυνατὴν φωνάξατε :

Ρομφαία τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Γεδεὼν !

Χωρὶς θόρυβον αἱ τρεῖς ὀμάδες ἐπροχώρησαν καὶ ἐπλησίασαν τοὺς ἐχθρούς.

Ὁ Γεδεὼν ἔδωσε τὸ σύνθημα. Οἱ πολεμισταὶ ἐσάλπισαν ὅλοι μαζί, ἔσπασαν τὰς στάμνας, ἐκράτησαν τὰς λαμπάδας μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἔτρεξαν πρὸς τοὺς ἐχθρούς καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς τῶν ἐφώναζαν :

Ρομφαία τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Γεδεὼν !

Οἱ Μαδιανῖται ἐξύπνησαν· ἤκουσαν τὰς φωνὰς καὶ τὰ σαλπύσματα, εἶδαν τὰς λάμπεις εἰς τὸ σκότος καὶ ἐφοβήθησαν. Ἐνόμισαν, ὅτι ἐχθροὶ πολλοὶ τοὺς ἐπετέθησαν καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Οἱ Ἑβραῖοι τοὺς κατεδίωξαν πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην. Ἔτσι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἓνας ἀπλοῦς χωρικός, ὁ Γεδεὼν, ἔσωσε τὴν πατρίδα του. X

34. Η ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΦΘΑΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΤΟΥ (Κριτ. ΙΙ)

Πολύ συγκινητική είναι η ιστορία του Ίεφθάε. Όμοιάζει κάπως με την ιστορίαν της Ίφιγενείας, η οποία ἐδέχθη να θυσιασθῆ χάριν της πατρίδος της.

Ὁ Ίεφθάε ἦτο ἄνθρωπος πολὺ ρωμαλέος. Ἐπειδὴ εἶχε ξένην μητέρα, τὸν ἐδιώξαν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ δι' αὐτὸ ἐκατοικοῦσε μακρὰν ἀπὸ αὐτὴν ἐξόριστος.



Ἡ κόρη τοῦ Ίεφθάε ὑποδέχεται τὸν πατέρα της.

Κάποτε οἱ Ἀμμωνῖται ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν Ἑβραίων. Ὁ μόνος ποῦ ἠμποροῦσε νὰ τοὺς σώσῃ, ἦτο αὐτός. Ἐπῆγαν λοιπὸν ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑβραίων, τὸν συνήνητησαν καὶ τοῦ εἶπαν : σὺ μόνον μπορεῖς νὰ σώσῃς τὴν πατρίδα· ἔλα, ἡ πατρίς σὲ καλεῖ.

Ὁ Ίεφθάε ἦτο πικραμένος ἀπὸ τὴν ἐξορίαν· ἀλλὰ ἡ πατρίς τῶρα τὸν ἐκαλοῦσεν. Ἐπρεπε νὰ ὑπάγῃ χάριν αὐτῆς καὶ ἐπῆγε.

Μόλις ἔφθασε, συνεκέντρωσε στρατὸν καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ ἔλθῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Πρὶν ἐπιτεθῆ, ἔκαμε θυσίαν εἰς τὸν Θεόν, προσηυχῆθη καὶ εἶπε :

Κύριε, ἡ πατρίς κινδυνεύει. Δὲν θέλω νὰ πέσῃ εἰς τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν. Πόσον θὰ εἴμεθα τότε δυστυχεῖς ! Κύριε, βοήθησέ μας νὰ σώσωμεν αὐτὴν ἐγὼ καὶ οἱ στρατιῶται μου.

Ἐγὼ θὰ θυσιάσω εἰς Σὲ ὅ,τι πολύτιμον ἔχω. Μόνον νὰ σωθῆ ἡ πατρίς ! Ἐὰν ἐπιστρέψω νικητής, αὐτὸ πρῶτα πρῶτα θὰ συναντήσω εἰς τὴν οἰκίαν μου, μόλις εἰσέλθω, θὰ εἶναι ἰδικόν σου.

Οἱ Ἑβραῖοι ἤκουσαν τὴν προσευχὴν καὶ ἔλαβαν θάρρος. Περισσότερον θάρρος ἔλαβαν, ὅταν ἤκουσαν, ὅτι ὁ Ἰεφθάε θὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν Θεόν ὅ,τι πολύτιμον εἶχεν. Ἦτο ἐντροπὴ δι' αὐτοὺς νὰ μὴ πολεμήσουν μὲ γενναιότητα. Ἐπολέμησαν λοιπὸν, τοὺς ἐβοήθησε καὶ ὁ Θεὸς καὶ ἐνίκησαν.

Ἐπέστρεφαν τώρα χαρούμενοι καὶ νικηταὶ εἰς τὰς οἰκίας των. Ὁ κόσμος ὅλος ἐξήρχετο νὰ τοὺς ὑποδεχθῆ. Ἐμαθε καὶ ἡ κόρη τοῦ Ἰεφθάε τὴν νίκην τοῦ πατρός της καὶ ἐξήλθε καὶ αὐτὴ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ. Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην αὐτὸς εἰσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὸ πρῶτον, πρὸς τὴν συνήντησεν εἰς αὐτὴν, ἦτο ἡ κόρη του. Ἐσχίσε τότε τὰ ἱμάτιά του καὶ εἶπεν :

Ἄλλοίμονον, κόρη μου ὠρκίσθην εἰς τὸν Θεόν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος, νὰ θυσιάσω τὸ πιὸ πολύτιμον πρὸς ἔξω. Καὶ αὐτὸ εἶσαι σύ.

Ἡ εὐσεβὴς κόρη, πρὸς ἠκούσε τὸν πατέρα της, εἶπεν :

Ἐὰν εἰς τὸν Κύριον ὑπεσχέθης διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος νὰ θυσιάσῃς ἐμέ, κάμε ὅπως ὑπεσχέθης. Ὁ Κύριος ἔσωσε τὴν πατρίδα μας· ἐκτέλεσε τὴν ὑπόσχεσίν σου. Ἄφησε μόνον νὰ ὑπάγω μὲ τὰς φίλας μου δύο μῆνας εἰς τὰ ὄρη, διὰ νὰ ἀποχαιρετήσω ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ὡραίαν μας πατρίδα. Θὰ ἐπιστρέψω κατόπιν νὰ θυσιασθῶ. Ἐτσι δὲ καὶ ἔγινεν.

Ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι κατόπιν ἐθαύμαζαν τὸν Ἰεφθάε διὰ τὴν φιλοπατρίαν του καὶ τὴν κόρην του διὰ τὴν ἡρωικὴν θυσίαν. Ἐλαβαν δὲ ἔκτοτε θάρρος περισσότερον, διότι ἐθεώρουν ἐντρο-

πήν νά ἔχουν ὀλιγώτερον θάρρος ἀπό αὐτήν καί ἀπό τόν μέγαν ἀρχηγόν των.

Αἱ νέαι ποτέ ἔπειτα δέν ἐλησμόνησαν τήν αὐτοθυσίαν τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς κόρης καί κάθε χρόνον ἐπήγαιναν εἰς τὸ ὄρος καί ἔκλαιαν δι' αὐτήν.

Τὰ ἔθνη ζοῦν καί προοδεύουν μόνον, ὅταν τὰ ἄτομα θυσιαζῶνται διὰ τὴν πατρίδα.

35. Ο ΣΑΜΨΩΝ (Κριτ. 13 Ε)

Οἱ Ἑβραῖοι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἄφησε νὰ ὑποδουλωθοῦν εἰς τοὺς ἐχθρούς των Φιλισταίους.

Ἐνας ἄνθρωπος, ὁ Μανωέ, εἶχε μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία δέν εἶχε παιδιά.

Μίαν ἡμέραν ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθη εἰς αὐτήν τὴν γυναῖκα καί τῆς εἶπε :

Θὰ ἀποκτήσης παιδί. Μόλις ὁμως γεννηθῆ, νὰ τὸ ἀφιερῶσης εἰς τὸν Θεόν καί νὰ μὴ τοῦ κόψης ποτέ τὰ μαλλιά.

Ὁ Μανωέ ἐπῆρε τότε ἕνα ἐρίφιον καί τὸ ἔκαμε θυσίαν εἰς τὸν Θεόν. Ἐβλεπε δὲ αὐτὸς καί ἡ γυναῖκα του τὸν καπνόν, πού ἀνέβαινεν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὅπως εἶπεν ὁ ἄγγελος, ἔτσι καί ἐγένετο. Ἡ γυναῖκα τοῦ Μανωέ ἐγέννησεν ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν Σαμψών.

Ὅταν ὁ Σαμψὼν ἐμεγάλωσεν, ἐγένετο, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, πολὺ δυνατός.

Μίαν ἡμέραν εἶχε βγῆ εἰς τὰ ἀμπέλια. Ἐκεῖ συνήντησεν ἕνα μικρὸν λέοντα. Δύναμις τοῦ Θεοῦ τότε ἦλθεν εἰς αὐτὸν καί ἀμέσως ἤρπασε τὸν λέοντα καί τὸν ἐξέσχισεν ὡς ἐρίφιον.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἦτο τὸ πτώμα τοῦ λέοντος καί εἶδεν, ὅτι μέσα εἰς αὐτὸ ἦσαν μέλισσαι καί μέλι.

Ἀργότερα ὁ Σαμψὼν ἔκαμε κάποτε συμπόσιον. Εἶπε δὲ εἰς τοὺς φίλους του :

Ἐχω ἕνα αἶνιγμα :

Ἀπὸ αὐτό, πού τρώγει, ἐβγῆκε τροφή· ἀπὸ αὐτό, πού εἶναι δυνατόν, ἐβγῆκε ἕνα πρᾶγμα γλυκό. Τί εἶναι ;

Κανείς όμως δέν ήμποροῦσε νά τὸ καταλάβῃ.

Ὁ Σαμψών ήγάπα πολὺ τήν πατρίδα του. Ἐπειδὴ αὐτὴ ἦτο ὑποδουλωμένη εἰς τοὺς Φιλισταίους, ὁ Σαμψών τοὺς ἐνοχλοῦσε καὶ τοὺς ἔκαμνε πολλές ζημίας. Οἱ Φιλισταῖοι δέν ήμποροῦσαν νά τοῦ κάμουν τίποτε, ἐπειδὴ ὁ Σαμψών ἦτο πολὺ δυνατός.

Δι' αὐτὸ συνεννοήθησαν καὶ εἶπαν εἰς μίαν πονηρὰν γυναί-



Ὁ Σαμψών παλαίει μὲ τὸν λέοντα.

κα, τὴν Δαλιδᾶ, ἡ ὁποία ἐγνώριζε τὸν Σαμψών, νά μάθῃ αὐτὴ τὸ μυστικόν του, πῶς ἦτο τόσο δυνατός.

Ἡ Δαλιδᾶ ἔμαθεν ἀπὸ τὸν Σαμψών, ὅτι ἡ δύναμις του ἦτο εἰς τὰ μαλλιά του, πού δέν ἐκόπησαν ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του, ἐπειδὴ ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεόν. Μίαν νύκτα λοιπόν, ἐνῶ ὁ Σαμψών ἐκοιμάτο, αὐτὴ τοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά. Τότε ἡ δύνα-

μικροί τοῦ Σαμψῶν ἔφυγεν ἀπὸ αὐτόν. Οἱ Φιλιισταῖοι τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔδεσαν μὲ ἀλυσσίδας, τὸν ἐτύφλωσαν καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ ἀλέθῃ εἰς τὸν μύλον.

Ἄλλὰ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς τοῦ Σαμψῶν ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν πάλιν ἐμεγάλωσαν.

Ἔτυχε τότε νὰ ἔχουν οἱ Φιλιισταῖοι μίαν μεγάλην ἑορτὴν εἰς ἓνα πελώριον οἰκοδόμημα. Εἶπαν δὲ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν :

Ἄς φέρωμεν τὸν Σαμψῶν εἰς τὴν ἑορτὴν, διὰ νὰ γελάσωμεν μὲ αὐτόν.

Καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ μὲ αὐτόν ἐγελοῦσαν.

Ὁ Σαμψῶν πολὺ ἐστενοχωρήθη μὲ αὐτὸ καὶ εἶπεν εἰς ἓνα μικρὸ παιδί, ποῦ τὸν ὠδηγοῦσεν.

Ἄφησέ με νὰ ψηλαφήσω τοὺς στύλους τοῦ οἰκοδομήματος, ποῦ γίνεται ἡ ἑορτὴ. Ἐνηγκαλίσθη τότε ὁ Σαμψῶν τοὺς στύλους, προσηυχῆθη εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἶπε :

Βοήθησέ με, Κύριε, νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς ἐχθροὺς μας Φιλιισταῖους καὶ ἄς ἀποθάνω καὶ ἐγὼ μαζί τους.

Ἔσεισε τοὺς στύλους· αὐτοὶ ἐκλονίσθησαν καὶ ὀλόκληρον τὸ πελώριον οἰκοδόμημα ἔπεσε καὶ ἔγινεν ἐρείπια. Κάτω ἀπὸ αὐτὰ ὄλοι οἱ Φιλιισταῖοι κατεπλακώθησαν μαζί μὲ τὸν Σαμψῶν.

36. Η ΡΟΥΘ (Ρούθ)

Πολὺ συμπαθὴς εἶναι ἡ Ρούθ. Ἐζῆσε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν πολέμων. Δὲν ἔγινεν ἥρωις ἡ Ρούθ εἰς πόλεμον· δὲν ἔσωσεν ἀπὸ κανένα κίνδυνον τὴν πατρίδα της. Ἐπέδειξεν ἄλλας μεγάλας ἀρετάς· εἶχε μεγάλην καλωσύνην καὶ ἦτο πολὺ εὐγενής.

Κάποτε εἰς τὴν παραγωγὴν ἦλθε δυστυχία. Δι' αὐτὸ πολλοὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πατρίδα των καὶ ἐπῆγαν εἰς ἄλλα μέρη. Μεταξὺ αὐτῶν εἰς τὴν Βηθλεὲμ ἦτο καὶ ὁ Ἐλιμέλεχ. Αὐτός, μὲ τὴν σύζυγόν του Νωεμὶν καὶ μὲ τοὺς δύο υἱούς του ἦλθε καὶ κατώκησεν εἰς τὴν χώραν Μωάβ. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ ὀλίγα χρόνια ἀπέθανεν ὁ Ἐλιμέλεχ, καθὼς καὶ οἱ δύο υἱοὶ του, ποῦ εἶχαν πάρει γυναῖκας Μωαβίτιδας.

Τότε ἡ Νωεμὶν ἐσκέφθη, ὅτι αἱ δύο γυναῖκες, ἐὰν ἔμεναν μαζί της, θὰ ἦσαν δυστυχεῖς. Μὲ μεγάλην συγκίνησιν τὰς

ἐκάλεσε καὶ με δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπεν εἰς αὐτάς :
 Παιδιά μου, δὲν κάνει νὰ μένετε σεῖς μαζί μου. Ἐγὼ εἶ-
 μαι μία γυναῖκα πτωχὴ καὶ δυστυχῆς καὶ μάλιστα εἶμαι γραῖα.
 Πηγαίνετε κάθε μία εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς μητρὸς σας καὶ ὁ
 μέγας Θεός, ἃς σας ἐλεήσῃ, ὅπως εἴσθε καλά καὶ μαζί μου
 καὶ με τοὺς ἀποθανόντας.



Ἡ Ροῦθ συνοδεύει τὴν Νοεμὶν εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Αἱ νύμφαι ἔκλαυσαν καὶ αὐταὶ ἀπὸ συγκίνησιν. Πρῶτῃ ἡ
 Ὀρφὰ ἐφίλησε τὴν πεθερὰν τῆς καὶ ἔφυγεν. Ἄλλ' ἡ Ροῦθ δὲν
 ἤθελε ν' ἀφήσῃ μόνην τὴν γραῖαν πενθερὰν τῆς. Ἐσκέπτετο :
 Πῶς θὰ μείνῃ μόνη ; ποῖος θὰ τὴν περιποιητῆι ; ποῖος θὰ ἐργά-
 ζεται νὰ τὴν συντηρῇ ; καὶ εἶπε :

Μητέρα μου, μὴ με ἀναγκάζῃς νὰ σὲ ἀφήσω μόνην.
 Ὅπου σὺ ὑπάγῃς, θὰ ἔλθω μαζί σου καὶ ὅπου σὺ θὰ εἶσαι,

θά εἶμαι καὶ ἐγώ. Ὁ λαός σου, θά εἶναι καὶ λαός μου, ὁ Θεός σου θά εἶναι καὶ Θεός μου. Μόνον ἕνας θάνατος θά μᾶς χωρίση.

Ἡ Νωεμὶν ἐδέχθη καὶ μὲ τὴν Ροῦθ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Μωάβ καὶ ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Ἐκεῖ συνήντησε τοὺς συμπατριώτας της, οἱ ὅποιοι πολὺ συνεκινήθησαν, ὅταν τὴν εἶδαν.

Ἦτο τότε ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. Οἱ Ἑβραῖοι διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ διὰ τοὺς ξένους ἄφηναν ἕν μέρος ἀπὸ τοὺς καρπούς, διὰ νὰ συντηροῦνται καὶ αὐτοί. Εἶπε λοιπὸν ἡ Ροῦθ εἰς τὴν πενθεράν της, ὅτι θά μαζεύη στάχυα ὀπίσω ἀπὸ τοὺς θεριστάς. Καὶ ἐπήγεν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐνὸς κτηματίου, τοῦ Βοόζ.

Ὁ Βοόζ εἶδεν, ὅτι ἡ Ροῦθ ἦτο πολὺ ἐργατικὴ καὶ ἔμαθεν, ὅτι ἦτο πολὺ εὐγενῆς, δι' αὐτὸ τὴν ἐζήτησε καὶ τὴν ἐπήρε σύζυγον.

Ἀπὸ αὐτοῦς ἐγεννήθη ὁ Ὠβήδ. Αὐτὸς ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐγεννήθη ὁ Δαβίδ.

Ἀπὸ τὸν Δαβίδ κατάγεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

37. Η ΑΝΝΑ (Βασ. Α' 1 Ε.)

Ἄλλη γυνὴ πολὺ εὐσεβῆς εἶναι ἡ Ἄννα. Ἡ Ἄννα ἦτο σύζυγος τοῦ Ἐλκανά καὶ δὲν εἶχε τέκνα. Διὰ τοῦτο ἐλυπεῖτο ὑπερβολικά. Εἰς μάτην ὁ σύζυγός της τὴν ἐπαρηγοροῦσεν. Αὐτὴ ἔλεγε: Τὰ παιδιὰ εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Πολλοὶ τὴν ἐνέπαιζαν. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἦτο ἀνόητη νὰ θυμῶνη, ἀλλὰ ἐπαρακαλοῦσε πάντοτε τὸν Θεὸν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τέκνον.

Κάποτε εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Σηλῶ, ὅπου ἦτο ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης, διὰ νὰ προσφέρῃ θυσίαν. Ὁ ἀρχιερεὺς Ἦλει ἐκάθητο εἰς τὴν θύραν τοῦ Ναοῦ.

Πικραμένη ὅπως ἦτο ἡ Ἄννα, ἔκαμε τὴν προσευχὴν της εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἔκλαιεν. Ἐλεγε σιγά:

Κύριε τῶν δυνάμεων, ἄκουσε σὺ τὴν προσευχὴν τῆς δούλης σου καὶ δός μου ἕν τέκνον. Θά τὸ ἀφιέρωσω εἰς Σέ.

Με τόσην άφοσίωσιν ή Ἄννα προσηυχήθη, ὥστε ὁ ἀρχιερεὺς συνεκινήθη, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπεν :

ἽΟ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἄς κάμη, ὅπως ἐζήτησες.

Ἡ προσευχή, ὅταν γίνεται μὲ μεγάλην θέρμην, εἰσακούεται ἀπὸ τὸν Θεόν. Δοκιμάζομεν μάλιστα εἰς τὴν ψυχὴν μας χαράν.

Ἡ Ἄννα ἐδοκίμασε τέτοιαν χαράν· ἦτο βεβαία, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἀκούσῃ τὴν προσευχὴν τῆς καὶ εὐχαριστημένη ἐγύρισεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς Ραμάθ. Ὅπως δὲ ἐπίστευσεν, ἔτσι καὶ ἐγένεν. Ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν προσευχὴν τῆς καὶ τῆς ἔδωκεν ἕν τέκνον, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε Σαμουὴλ (δηλαδὴ ὁ Θεὸς εἰσήκουσε).

Τὸν ἄλλον χρόνον ἡ εὐσεβὴς Ἄννα ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Σηλώ, παρουσιάσθη εἰς τὸν Ἀρχιερέα Ἡλεὶ καὶ τοῦ εἶπεν :

Ἐγώ, Κύριέ μου, εἶμαι ἡ γυναίκα, ποῦ πέρυσι παρεκάλεσα τὸν Θεόν νὰ μοῦ δώσῃ τέκνον. Ὁ Θεὸς μὲ ἤκουσε καὶ μοῦ ἔδωκεν ὅ,τι τοῦ ἐζήτησα. Λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὸ ἀφιερῶνω εἰς τὸν Θεόν, ὅπως ὑπεσχέθην.

Καὶ ἀφιέρωσε τὸ τέκνον τῆς εἰς τὸν Θεόν, τὸ ἀνέθρεψε δὲ μὲ μεγάλην εὐσέβειαν.

Ἐτσι ὁ Θεὸς ἀντήμειψε τὴν ἀρετὴν τῆς εὐτυχοῦς αὐτῆς γυναικός, διότι ὄχι μόνον αὐτὸ τὸ τέκνον τῆς ἐγένε καλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τῆς ἔδωσε καὶ πέντε ἄλλα τέκνα.

«Ἐζόφηκε πολὺ ἡ ψυχὴ μου, Κύριε·
κανένας σὰν Ἐσὲ δὲν εἶναι Ἅγιος!
τὸν πλοῦτο Σὺ τὸν δίνεις, Σὺ τὸν ἀφαιρεῖς
καὶ Σὺ θὰ κρίνης ὄλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς».

38. Ο ΣΑΜΟΥΗΛ (Α΄ Βασ. 3 Ε.)

Τὸ τέκνον τῆς εὐσεβοῦς Ἄννης, ὁ Σαμουὴλ, ὑπηρετοῦσεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του τὸ εἶχεν ἀφιερῶσει εἰς αὐτὸν καὶ ἐκεῖ πάντοτε ἔμενε μαζί μὲ τὸν ἱερέα Ἡλεὶ.

Μίαν ἡμέραν, πρὶν ὁ λύχνος σβῆσῃ, ἤκουσε μίαν φωνὴν νὰ τὸν καλῇ καὶ ἐνόμισεν, ὅτι ἐφώναζεν αὐτὸν ὁ ἱερεὺς Ἡλεὶ. Ἐ-
τρεξεν ὁ Σαμουὴλ εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε :

Μὲ ἐφώναξες, τί θέλεις ;

Ὁ Ἡλεὶ εἶπε :

Δὲν σὲ ἐκάλεσα ἐγὼ· πήγαινε νὰ κοιμηθῆς.

Πάλιν ὁ Σαμουὴλ ἤκουσε τὴν ἰδίαν φωνὴν νὰ τὸν καλῆ δι' αὐτὸ ἐσηκώθη πάλιν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἡλεὶ, διότι ἐνόμισεν, ὅτι τώρα αὐτὸς τὸν ἐφώναξεν.

Ὁ Ἡλεὶ ὅμως τοῦ εἶπε :

Δὲν σὲ ἐκάλεσα ἐγὼ· πήγαινε νὰ κοιμηθῆς.

Τρίτην φορὰν ἤκουσεν ὁ Σαμουὴλ τὴν ἰδίαν φωνὴν νὰ τὸν καλῆ καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἡλεὶ καὶ τοῦ εἶπε : τί θέλεις ;

Τότε ὁ Ἡλεὶ ἐνόησεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐκάλεσε τὸν Σαμουὴλ καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν :

Ἐάν πάλιν ἀκούσης τὸ ὄνομά σου, νὰ εἴπης :

Ὁμίλησον. Ὁ δοῦλος Σου, Κύριε, ἀκούει !

Καὶ ὠμίλησεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Σαμουὴλ καὶ εἶπε :

Θὰ τιμωρῆσω τὸν Ἡλεὶ καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἐξ αἰτίας τῶν παιδιῶν του, τὰ ὅποια εἶναι ἀσεβῆ καὶ δὲν τὰ τιμωρεῖ.

Ὅταν ἐξημέρωσεν ὁ Ἡλεὶ εἶπεν εἰς τὸν Σαμουὴλ :

Παιδί μου, τί σὲ διέταξεν ὁ Θεός ; καὶ ὁ Σαμουὴλ μὲ φόβον διηγήθη τί εἶχε διατάξει ὁ Θεός. Ὁ Ἡλεὶ δὲ ἀπήντησεν :

Ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος. Ἄς κάμῃ ὅ,τι πρέπει.

Αὐτὸ ποῦ εἶπεν ὁ δίκαιος Θεός, τὸ ἔκαμεν. Ἐτιμώρησε τὸν Ἡλεὶ καὶ τὰ δύο παιδιά του, ποῦ ἦσαν ἄνθρωποι ἀσεβεῖς. Ἀπέθαναν εἰς μίαν μάχην. Ὁ Ἡλεὶ τὸ ἔμαθε καὶ ἔπεσε καὶ αὐτὸς νεκρός.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν λησμονήσει τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ἐλάτρευαν θεοὺς, ποῦ ἐλάτρευαν καὶ οἱ εἰδωλολάτραι. διὰ τοῦτο ὑπεδουλώθησαν εἰς τοὺς Φιλισταίους. Ὁ Σαμουὴλ τοὺς συνεβούλευε καὶ τοὺς ἔλεγε : Μετανοήσατε ἀπομακρύνετε τοὺς ξένους θεοὺς καὶ ὁ Θεὸς θὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους.

Οἱ Ἑβραῖοι, ποῦ ὑπέφεραν πολὺ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ἤκουσαν τὰς συμβουλὰς τοῦ Σαμουὴλ καὶ ἐνεθυμήθησαν πάλιν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἄφησαν τοὺς ξένους θεοὺς καὶ ἐλάτρευαν μόνον τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Δι' αὐτὸ ὁ Σαμουὴλ τοὺς εἶπε :

Σεῖς μαζευθῆτε εἰς τὴν πόλιν Μισπᾶ καὶ ἐγὼ θὰ προσευ-
χηθῶ εἰς τὸν Θεὸν διὰ σας.

Ἔτσι καὶ ἔγιναν. Ἐμαζεύθησαν ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν
πόλιν Μισπᾶ.

Ὅταν οἱ Φιλισταῖοι τὸ ἔμαθαν, ἦλθαν ἐναντίον των.

Ὁ Σαμουὴλ ἔκαμε τότε θυσίαν εἰς τὸν Θεόν, ἐπετέθη ἐναν-
τίον των ἐχθρῶν καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἐνίκησεν.

Ὅταν ὁ Σαμουὴλ ἐγήρασεν, ὥρισεν ὡς διαδόχους του τὰ
δύο παιδιὰ του. Ἀλλὰ αὐτὰ ἦσαν ἄδικοι ἄνθρωποι καὶ δι' αὐτὸ
οἱ Ἑβραῖοι τοῦ ἐζήτησαν νὰ ἐκλέξη δι' αὐτοὺς βασιλέα, ὅπως
εἶχαν καὶ οἱ γειτονικοὶ λαοί.

Ὁ Σαμουὴλ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφοῦ ὁ Θεὸς
ἐπέτρεψεν, ἐξέλεξεν ὡς βασιλέα των Ἑβραίων καὶ ἔχρισεν τὸν
Σαούλ.

AT

Β' Ἑξαμήνιον
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Α
ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

39. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΑΟΥΛ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΤΥΧΗΣ (Βασ. Α' 13 Ε)

Εἶδομεν, ὅτι ὁ Σαμουὴλ ἔχρισε τὸν Σαοὺλ βασιλέα. Εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτὸς ἐκυβέρνησα καλὰ τὸν λαὸν καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς τὸν ἐβοήθησεν. Ἔκαμε πολλοὺς πολέμους πάντοτε νικηφόρους. Αἱ ἐπιτυχίαι τοῦ ὅμως αὐταὶ τὸν ἔκαμαν ὑπερήφανον. Ἦρχισε μάλιστα νὰ παραβαίῃ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ. Δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ὠργίσθη ἐναντίον τοῦ καὶ ἔστειλε τὸν Σαμουὴλ νὰ τὸν νουθετήσῃ.

Πράγματι ὁ Σαμουὴλ εὔρε τὸν Σαοὺλ καὶ τοῦ εἶπεν :

Ὁ Θεὸς περισσότερον ἀπὸ τὰς θυσίας θέλει νὰ κάμνωμεν τὸ θέλημά Του. Σὺ δὲν κάμνεις τὸ θέλημά του· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ εἶσαι βασιλεὺς.

Εἶπεν ὁ Σαμουὴλ αὐτὰ καὶ ἐστράφη, διὰ νὰ φύγῃ· ἀλλ' ὁ Σαοὺλ ἐκράτησεν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματός του καὶ αὐτὸ ἐσχίσθη.

Τότε ὁ Σαμουὴλ εἶπεν :

Ἔτσι ὁ Θεὸς ἐξέσχισε τὴν βασιλείαν ἀπὸ σέ, διότι εἶσαι ἀσεβής.

Τοῦ εἶπεν ἀκόμη, ὅτι τὸν περιμένουν μεγάλα δυστυχία.

Ὁ Σαοὺλ ἤρχισε νὰ ταρασσεται καὶ νὰ γίνεται δυστυχής. Ἦτο δυστυχής, ἂν καὶ ἦτο βασιλεὺς, διότι ὁ Θεὸς δὲν ἦτο μαζί του.

Οἱ ὑπῆκοοί του ἔβλεπαν, ὅτι ἦτο δυστυχής καὶ δι' αὐτὸ τὸν συνεβούλευσαν νὰ καλέσῃ ἓνα μουσικὸν νὰ παίζῃ κιθάραν.

διὰ νὰ τὸν διασκεδάζη· ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν ποιμένα Δαβίδ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν μουσικὴν ἐπροσπαθοῦσε νὰ κάμη τὸν βασιλέα νὰ ξεχάσῃ τὴν λύπην του.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀμαρτίας εἶναι πάντοτε κακά.



Ὁ Σαμουὴλ ἐπιπλήττει τὸν Σαοὺλ διὰ τὴν παρακοὴν του.

40. Ο ΣΑΒΙΔ ΧΡΙΕΤΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΝΙΚΑ ΤΟΝ ΓΟΛΙΑΘ (Α' Βασ. 17)

Ὁ Σαμουὴλ ἐλυπεῖτο, διότι ὁ Σαοὺλ παρέβη τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐφάνη ἀνάξιος βασιλεύς. Ἄλλ' ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε : Μὴ λυπησάι δι' αὐτό, ἀλλὰ πῆγαινε εἰς τὸν Ἰεσσαί εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Ὁ Σαμουὴλ ἐπῆγεν εἰς τὴν Βηθλεέμ καὶ ἔκαμε θυσίαν εἰς τὸν Θεόν. Εἰς τὴν θυσίαν ἐκάλεσε καὶ τὸν Ἰεσσαί καὶ τοὺς υἱοὺς του καὶ ἔχρισεν ὡς βασιλέα ἓνα ἀπὸ αὐτοῦ, τὸν Δαβίδ.

Τότε έτυχε πάλιν νά γίνη πόλεμος τών Φιλισταίων έναντίον τών Έβραίων.

Είς τόν πόλεμον αυτόν οί Φιλισταίοι είχαν και ένα γίγαντα, τόν Γολιάθ. Τά όπλα του, ή περικεφαλαία, ό θώραξ, ή άσπίς, τό δόρυ, ή λόγχη, ήσαν όλα μεγάλα και άπό χαλκόν. Ήτο ό φόβος και ό τρόμος τών Έβραίων. Αί μητέρες έλεγαν είς τά άτακτα παιδιά : Μη είσαι άτακτος, διότι ό Γολιάθ θα έλθη νά σε πάρη. Μόλις οί στρατιώται τόν έβλεπαν, έφευγαν άπό τήν μάχην.

Κάθε ήμέραν ό τρομερός αυτός πολεμιστής έπροχωρούσεν είς τό στρατόπεδον τών Έβραίων και μέ τήν χονδρήν φωνήν του ύβριζεν αυτούς και έλεγεν :

Έλάτε ! Έλάτε ! "Α ! φοβεΐσθε ! Δειλοί πού είσθε ! Πλησιάσατε ! Τά σώματά σας θα τά δώσω είς τούς κόρακας !

Μίαν ήμέραν ήλθεν είς τό στρατόπεδον τών Έβραίων ό Δαβίδ, πού είχε τρεις άδελφούς είς τόν πόλεμον. Τόν έστειλεν είς αυτούς ό πατήρ του, διά νά φέρη τροφάς.

Όταν ήλθεν, ήτο πρωί. Τήν στιγμήν εκείνην έβγαινε πάλιν ό Γολιάθ και οί Έβραίοι μόλις τόν είδαν, έφεύγαν.

Τότε ό Γολιάθ ύπερήφανος πάλιν έφώναζεν :

Φεύγετε, φεύγετε ! Νά διαλέξετε ένα άνδρα, διά νά πολεμήση μαζί μου. Έάν με φονεύση αυτός, θα γίνουν οί συμπατριώται μου δοϋλοι ιδικοί σας' εάν νικήσω έγώ θα γίνετε σεις δοϋλοι ιδικοί μας.

Τά λόγια αυτά έτάραξαν τήν ψυχήν του Δαβίδ' δι' αυτό καθώς είχε μεγάλην πίστιν είς τόν Θεόν έπήγεν είς τόν Σαούλ και μέ θάρρος του είπεν :

Έγώ θα πολεμήσω με τόν είδωλολάτρην αυτόν' ό Κύριος θα μάς βοηθήση.

Κατόπιν προσηυχήθη είς τόν Θεόν, έπήρε τήν σφενδόνην του και ήλθε νά πολεμήση με αυτήν τόν Γολιάθ.

Έπολέμησε και ένίκησε. Τότε όλοι οί Έβραίοι ύπεδέχθησαν τόν Δαβίδ με χαράν και αί γυναΐκες έχόρευαν και με τύμπανα και με κύμβαλα όλοι έψαλλαν :

«Ό Σαούλ ένίκησε χιλιάδας !

Ό Δαβίδ ένίκησε μυριάδας !»

41. Ο ΔΑΒΙΔ ΚΑΙ Ο ΙΩΝΑΘΑΝ ΦΙΛΟΙ (Α' Βασ. 18 Ε.)

“Όλοι οί Έβραίοι αγαποῦσαν τὸν Δαβίδ. Παντοῦ ἔψαλλαν :

«Ὁ Σαοὺλ ἐνίκησε χιλιάδας!

Ὁ Δαβίδ ἐνίκησε μυριάδας!»

Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Σαοὺλ, ὁ Ἰωνάθαν, ἠγάπα καὶ αὐτὸς τὸν Δαβίδ με ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του. Μίαν ἡμέραν ἐπῆρε



Ὁ Ἰωνάθαν καὶ ὁ Δαβίδ γίνονται φίλοι.

τὴν στολὴν του, τὸ ξίφος του, τὸ τόξον του καὶ τὰ ἔδωσεν εἰς τὸν Δαβίδ. Τόσον πολὺ τὸν ἀγαποῦσε.

Μόνον ἕνας δὲν τὸν ἀγαποῦσεν, ὁ Σαοὺλ. Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ὁ Δαβίδ ἔπαιζε κιθάραν, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ὁ Σαοὺλ ἔρριψε τὸ δόρυ του, διὰ νὰ φονεύσῃ τὸν Δαβίδ. Ὁ Δαβίδ ὅμως εὐκίνητος ὅπως ἦτο, ἐσώθη.

Ἐπειδὴ ὁ Σαούλ εἶδεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ τὸν Δαβίδ, εἶπεν εἰς τὸν Ἰωνάθαν νὰ τὸν φονεύσῃ αὐτός.

Ἄλλ' ὁ Ἰωνάθαν ἐφώνασε τὸν Δαβίδ καὶ τοῦ εἶπεν :

Ὁ Σαούλ, ὁ πατήρ μου, θέλει νὰ σὲ φονεύσῃ. Προφυλάξου, σὲ παρακαλῶ, καὶ πήγαινε εἰς ἓνα μέρος ἀπόκρυφον, ἕως τὸ πρῶν. Ἐγὼ δὲ θὰ ὑπάγω, διὰ νὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου νὰ μὴ σὲ καταδιώκῃ, ὅπως σὲ καταδιώκει τώρα ἀδίκως.

Πράγματι ὁ Ἰωνάθαν ἐπῆγεν, εὔρε τὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπεν :

Βασιλεῦ, ὁ Δαβίδ εἶναι καλός· ποτὲ δὲν ἔκαμε κανένα κακὸν εἰς ἐσέ· ἔκαμε μάλιστα καλὸν καὶ εἰς ἐσέ, πατέρα, καὶ εἰς τὴν πατρίδα. Ἐὰν δὲν ἐρριψοκινδύνευεν ὁ Δαβίδ, ἡ πατρὶς δὲν θὰ ἐσώζετο καὶ σὺ δὲν θὰ ἦσο βασιλεὺς. Ἀλλὰ τώρα ζῆς· χαίρεισαι· αὐτό, πατέρα μου, τὸ ὀφείλεις εἰς τὸν Δαβίδ. Διατί θέλεις λοιπὸν νὰ ἀμαρτήσῃς ἐναντίον του ; διατί καταδιώκεις τὸν Δαβίδ, ποῦ εἶναι φίλος μου καὶ τὸν ἀγαπῶ ;

Ὁ Σαούλ, ὅταν ἤκουσεν αὐτά, συνεκινήθη πολὺ καὶ εἶπε :
Ζῆ Κύριος ! Δὲν θὰ καταδιώκεται ὁ Δαβίδ.

Τότε ὁ Ἰωνάθαν ἔτρεξε μὲ χαρὰν καὶ τὸ εἶπεν εἰς τὸν Δαβίδ. Οἱ δύο μαζί ἤλθαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Σαούλ.

Ἐπειτα ὅμως ὁ Σαούλ πάλιν ἐμίσησε τὸν Δαβίδ καὶ πάλιν τὸν κατεδίωκεν. Ὁ Δαβίδ καταστενοχωρημένος καὶ μὲ μέγαν παράπονον εἶπεν εἰς τὸν φίλον του Ἰωνάθαν :

Τί κακὸν ἔχω κάμει ; διατί ὁ πατήρ σου μὲ καταδιώκει ;

Ὁ Ἰωνάθαν πολὺ ἐλυπήθη καὶ τοῦ εἶπεν :

Αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ σου, ἐγὼ θὰ τὸ κάμω. Σὺ δὲν θὰ ἀποθάνῃς· ἐγὼ δὲν θὰ ἀφήσω τὸν πατέρα μου νὰ σοῦ κάμῃ κακόν. Καὶ εἶπεν ἀκόμη :

Ἐὰν ὁ πατήρ μου ἔχη κακὸν σκοπὸν διὰ σέ, θὰ σὲ εἰδοποιήσω καὶ θὰ ὑπάγῃς ἐν εἰρήνῃ, ὁ δὲ Κύριος ἄς εἶναι μαζί σου. Ἐὰν ἔχη καλὸν σκοπόν, τότε πάλιν θὰ σὲ εἰδοποιήσω. Καὶ ὠρκίσθησαν, ὅτι θὰ ἀγαπῶνται.

Ὁ Σαούλ ὅμως, ποῦ ἦτο κακός, ἐξηκολούθει νὰ εἶναι θυμωμένος ἐναντίον τοῦ Δαβίδ. Διὰ τοῦτο ὁ Δαβίδ ἔφυγε καὶ ἐκρύπτετο εἰς διάφορα ἐρημικὰ μέρη τῆς Χαναάν.

42. Ο ΣΑΟΥΛ ΚΑΙ Ο ΔΑΒΙΔ ΦΙΛΟΙ (Βασ. 24, 26)

“Αν καὶ ἔφυγεν ὁ Δαβίδ, ἐν τούτοις ὁ Σαοὺλ δὲν ἠσύχασε. Παρεσύρετο ἀπὸ ἀνθρώπους κακοὺς ποὺ τοῦ ἔλεγαν, ὅτι ὁ Δαβίδ θέλει νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὸν βασιλικὸν θρόνον, καὶ ἔκαμε τὸ λάθος νὰ τοὺς πιστεύῃ.” Ἔτσι ὁ Σαοὺλ ἐγένετο δυστυχῆς.

Ὁ Δαβίδ ὅμως ἀγαποῦσε πολὺ τὸν βασιλέα καὶ ποτέ του δὲν εἶχε σκεφθῆ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν βασιλικὸν θρόνον ἀπὸ αὐτόν.

Μίαν ἡμέραν ὁ Σαοὺλ ἐπῆρε τρεῖς χιλιάδας ἄνδρας καὶ ἐπῆγε νὰ ψάξῃ, διὰ νὰ εὔρῃ καὶ συλλάβῃ τὸν Δαβίδ. Ἐνῶ ἔψαχνεν εἰς ἓνα ὄρος, εὔρεθη ἐμπρὸς εἰς ἓνα σπήλαιον καὶ κατάκοπος ὅπως ἦτο, ἐμπῆκεν εἰς αὐτὸ διὰ νὰ ἀναπαυθῆ. Πρὸ ὀλίγου ὅμως εἶχεν ἀπὸ ἐκεῖ περάσει καὶ εἶχεν ἔμβει εἰς τὸ ἴδιον σπήλαιον, διὰ νὰ ἀναπαυθῆ καὶ ὁ Δαβίδ μὲ ὀλίγους συντρόφους του καὶ εἶχε προχωρήσει εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου.

Οἱ ἄνδρες τοῦ Δαβίδ, ὅταν εἶδαν τὸν Σαοὺλ νὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ σπήλαιον, εἶπαν :

“Ἐφθασε, Δαβίδ, ἡ ἡμέρα, ποὺ ὁ Θεὸς παραδίδει τὸν ἐχθρὸν εἰς τὰ χέρια σου.

Ὁ Δαβίδ ὅμως, ποὺ δὲν ἐσκέπτετο κακὸν διὰ τὸν Σαοὺλ, ἐσηκώθη, ἐπλησίασε προσεκτικὰ τὸν Σαοὺλ, ἐνῶ αὐτὸς ἐκοιμᾶτο, καὶ ἔκοψεν ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἔνδυμά του.

“Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ὁ Σαοὺλ ἐξύπνησε καὶ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον· ἐβγήκε τότε καὶ ὁ Δαβίδ, ἐφώνησεν εἰς τὸν Σαοὺλ καὶ εἶπε :

Κύριέ μου, βασιλεῦ !

Καὶ ἔσκυψεν ὁ Δαβίδ μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, ἐπροσκύνησε καὶ εἶπε :

Διατί ἀκούεις ἐκείνους, ποὺ σοῦ λέγουν, ὅτι ὁ Δαβίδ θέλει τὸ κακὸν σου ; Εἶδαν οἱ ὀφθαλμοί σου σήμερον, πῶς ὁ Θεὸς σὲ παρέδωκεν εἰς τὰ χέρια μου. Οἱ ἄνδρες μου εἶπαν νὰ σὲ θανατώσω· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω κακὸν σκοπὸν διὰ σέ· ἴδε, πάτερ μου, τὸ κομμάτι τοῦ ἐνδύματός σου εἰς τὰς χεῖρας μου· κακίαν ἐγὼ δὲν ἔχω διὰ σέ· σὺ ὅμως μὲ καταδιώκεις. Ἄς κρίνῃ ὁ Θεὸς καὶ ἐμὲ καὶ σέ.

Ὁ Σαοὺλ ἐθαύμασε πολὺ τότε καὶ εἶπεν εἰς τὸν Δαβίδ :

Ἡ φωνή σου εἶναι αὐτή, παιδί μου Δαβίδ !

Εἶπεν αὐτὰ μὲ συγκίνησιν καὶ ἔκλαυσε.

Κατόπιν ἐξηκολούθησε :

Σύ, παιδί μου, εἶσαι περισσότερο δίκαιος ἀπὸ ἐμέ, διότι μοῦ ἔκαμες καλὸν ἀντὶ κακοῦ· σήμερα μοῦ ἔδειξες πολλὴν καλωσύνην. Ὁ Κύριος, παιδί μου, νὰ σοῦ ἀνταποδώσῃ καλόν, διὰ τὸ καλὸν ποῦ μοῦ ἔκαμες.

Ἔτσι ὁ Δαβὶδ καὶ ὁ Σαοὺλ ἀπὸ ἐχθροὶ ποῦ ἦσαν, ἔγιναν φίλοι, ὕστερα ἀπὸ τὴν καλὴν αὐτὴν πράξιν τοῦ Δαβὶδ.

43. Ο ΔΑΒΙΔ ΒΑΣΙΛΕΥΣ (Β' Βασ. 1, Ε.)

Οἱ Φιλισταῖοι εἶχαν ἔλθει νὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς Ἑβραίους εἰς τὸ ὄρος Γελβουέ. Ὁ Δαβὶδ δὲν ἦτο ἐκεῖ, διότι εἶχεν ὑπάγει νὰ καταδιώξῃ ἄλλους ἐχθρούς.

Τότε ἓνας ἄνθρωπος μὲ σχισμένα ἐνδύματα καὶ μὲ χῶμα εἰς τὴν κεφαλὴν ἦλθεν ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑβραίων εἰς τὸν Δαβίδ.

Ὅταν ὁ Δαβὶδ τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε :

Τί ἔγινε καὶ εἶσαι ἔτσι ; ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, εἶπέ μου, παρακαλῶ.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶπεν, ὅτι ὁ στρατὸς ἔφυγεν ἀπὸ τὴν μάχην καὶ πολλοὶ ἀπέθαναν· ἀπέθανε μάλιστα καὶ ὁ βασιλεὺς Σαοὺλ καὶ ὁ υἱὸς του Ἰωνάθαν.

Μόλις ὁ Δαβὶδ τὸ ἤκουσεν αὐτό, ἔσχισεν ἀπὸ τὴν λύπην του τὰ ἐνδύματά του, ἔκλαυσε ἕως τὸ βράδυ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι του καὶ ἔκαμαν διὰ τὸν Σαοὺλ καὶ τὸν Ἰωνάθαν ἓνα ὥραϊον ποίημα :

«Σὲ σὺς τοὺς κάμπους, στὰ βουνὰ τῆς Γελβουέ
 ὄροσιὰ ποτὲ μὴν πέση καὶ βροχή,
 γιὰτὶ ὁ Σαοὺλ καὶ ὁ Ἰωνάθαν ἔπεσαν ἐκεῖ,
 ποῦ ἀγαπημένοι ἦσαν πάντα στὴ ζωὴ.
 Σὰν δύο λιοντάρια καὶ ἑλαφροὶ σὰν ἀετοὶ
 στὴ μάχην πέσαν καὶ οἱ δύο οἱ δυνατοί».

Ἐπειτα ἔφυγε καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν Χεβρών. Ἐκεῖ ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα τὸν ἔκαμε βασιλέα τῆς. Ὑστερα ἦλθαν καὶ αἱ ἄλλαι φυλαὶ εἰς τὸν Δαβίδ καὶ τοῦ εἶπαν :

“Όταν ἐξοῦσε ὁ Σαούλ, σὺ μᾶς ἔσωζες· καὶ τώρα σὺ νὰ εἶσαι βασιλεὺς μας. Αὐτὸ θέλει καὶ ὁ Θεός.

“Ἐτσι ὁ Δαβὶδ ἔγινε βασιλεὺς ὅλων τῶν Ἑβραίων.

“Υστερα ὁ Δαβὶδ ἦλθε νὰ κυριεύσῃ τὴν Σιών, τὴν ὁποίαν κατεῖχαν ξένοι λαοί. Αὐτοὶ ὁμῶς τοῦ εἶπαν :



“Ο Δαβὶδ Βασιλεὺς.

Δὲν θὰ ἔμβῃς εἰς τὴν πόλιν, διότι καὶ οἱ χωλοὶ ἀκόμη καὶ οἱ τυφλοὶ θὰ πολεμήσουν.

Παρ’ ὅλα αὐτὰ ὁ Δαβὶδ ἐνίκησε· διότι ὁ αἰώνιος Θεὸς ἦτο μαζί του, ἐπειδὴ ἦτο εὐσεβὴς βασιλεὺς.

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε καὶ πρωτεύουσαν τοῦ Κράτους του, τὴν ὠχύρωσε δὲ καὶ τὴν ὠνόμασεν Ἱερουσαλήμ (κατοικίαν εἰρήνης).

Ὁ βασιλεὺς Δαβὶδ ἔκαμε καὶ ἄλλους νικηφόρους πολέμους καὶ ἐμεγάλωσε τὸ κράτος του, πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ ὄρους Λιβάνου, πρὸς νότον μέχρι τῆς Ἀραβικῆς θαλάσσης, πρὸς δυσμὰς μέχρι τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου. Ἔλεγεν ὅμως πάντοτε, ὅτι βασιλέα τῶν Ἑβραίων τὸν ἔκαμεν ὁ Θεὸς καὶ ὁ Θεὸς ἐδόξασε τὴν βασιλείαν του.

12
44. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΑΒΙΔ ΛΑΤΡΕΥΕΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ (Β' Βασ. 6 Ε.)

Ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς Δαβὶδ ἔκαμε πρωτεύουσαν τοῦ κράτους του τὴν Ἱερουσαλήμ, ἠθέλησε νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης. Διὰ τοῦτο διέταξε νὰ κάμουν νέαν ἄμαξαν καὶ νὰ βάλουν εἰς αὐτὴν τὴν Κιβωτὸν τοῦ Κυρίου. Τοῦτο καὶ ἔγινεν.

Ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης ἤρχετο εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Χιλιάδες Ἑβραῖοι τὴν συνώδευαν καὶ μαζὶ ἔψαλλαν ὄλοι εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὄλοι ἔπαιζαν κύμβαλα, κιθάρας, σάλπιγγας καὶ ἄλλα μουσικὰ ὄργανα. Ὁ Δαβὶδ ἦτο πρῶτος καὶ ἔψαλλε καὶ αὐτὸς με ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του καὶ προσηύχετο εἰς τὸν Θεόν.

Ὅταν ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης ἔμπαινε εἰς τὴν πόλιν, ἡ θυγάτηρ τοῦ Σαοὺλ εἶδε τὸν Δαβὶδ καὶ εἶπε με τὸν νοῦν τῆς, ὅτι εἶναι ἐξευτελιστικὸν δι' ἓνα βασιλέα νὰ κάμνη ἔτσι.

Ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτο ἡ σκηνή, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐτοποθέτουν τὴν Κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἔβαλαν αὐτὴν μέσα εἰς τὴν σκηνήν. Τότε ἔκαμεν ὁ Δαβὶδ θυσίαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἔπειτα ἠλόγησε τὸν λαὸν ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ καὶ καθένας ἐπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Σαοὺλ ἐξῆλθε νὰ συναντήσῃ τὸν βασιλέα, διὰ νὰ τὸν κατηγορήσῃ. Ὅταν τὸν εἶδε τοῦ εἶπε :

Σὰν μηδαμινὸς ἄνθρωπος ἔκαμες σήμερα σύ, ὁ δοξασμένος βασιλεὺς, πού ἔψαλλες καὶ προσηύχεσο εἰς τὸν Θεὸν καὶ οἱ ὑπῆκοοί σου σὲ ἔβλεπαν.

Ἄλλ' ὁ Δαβὶδ εἶπεν εἰς τὴν ἀνόητον αὐτὴν γυναῖκα :

Ἐπαιζα μουσικὴν καὶ ἔψαλλα εἰς τὸν Θεόν, πού αὐτὸς με ἔκαμε βασιλέα. Χάριν τοῦ Θεοῦ ἀκόμη καὶ θὰ ταπεινωθῶ. Αὐτὸς δοξάζει καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ὑπηκόους μου.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Σαοὺλ ἐτιμωρήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ δὲν ἀπέκτησεν υἱόν, ἕως οὗ ἀπέθανε.

Κατόπιν ὁ Δαβίδ ἐσκέφθη νὰ κτίσῃ Ναὸν εἰς τὸν Θεόν. Ἄλλ' ὁ Θεὸς παρήγγειλε νὰ κτίσῃ τὸν Ναὸν ὁ υἱὸς τοῦ Δαβίδ Σολομών.

Ἔτσι ὁ ἔνδοξος καὶ εὐσεβὴς βασιλεὺς δὲν ἔκτισε Ναὸν, ἀφῆσεν ὅμως ἓνα ἄλλο μνημεῖον, τὸ ὁποῖον σφύζεται μέχρι σήμερον. Εἶναι οἱ ὠραῖοι ὕμνοι του εἰς τὸν Θεόν, οἱ Ψαλμοί, τοὺς ὁποίους ἀναγινώσκομεν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

45. Ο ΔΑΒΙΔ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ (Β' Βασ. 11 Ε.)

Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς βοηθεῖ. Τοὺς κακοὺς δὲν τοὺς ἀγαπᾷ καὶ τοὺς τιμωρεῖ.

Ὅσον καιρὸν ὁ Δαβίδ ἦτο εὐσεβὴς καὶ ἔκαμνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς τὸν ἐβοηθοῦσε· πάντοτε εἰς τοὺς πολέμους ἐνίκουσε καὶ ὅταν ἐκινδύνευεν, ἐσφύζετο.

Ἀλλὰ καμμιά φορὰ ὁ ἄνθρωπος κάμνει καὶ λάθη· ἔτσι καὶ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶναι δίκαιος, ἔστειλε τὸν προφήτην Νάθαν νὰ μαλώσῃ τὸν Δαβίδ διὰ τὰ λάθη του.

Ὁ Νάθαν ἐπῆγεν· ἦτο αὐστηρὸς· δὲν ἐφοβεῖτο, διότι ἤρχετο κατ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ.

Παρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα καὶ τοῦ διηγήθη μίαν μικρὰν ἱστορίαν, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ αἰσθανθῇ τὸ σφάλμα του.

Ἦτο, εἶπεν, εἰς μίαν πόλιν ἓνας πλούσιος καὶ ἓνας πτωχός. Ὁ πλούσιος εἶχε ποίμνια πολλά. Ὁ πτωχός εἶχε μόνον ἓνα ἄρνι. Ἦλθε διαβάτης εἰς τὸν πλούσιον καὶ αὐτὸς ἐλυπήθη νὰ σφάξῃ ἓνα ἀπὸ τὰ ἰδικά του ἄρνιά, διὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν διαβάτην καὶ ἔσφαξε τὸ ἄρνι τοῦ πτωχοῦ.

Μόλις ἤκούσεν αὐτὰ ὁ Δαβίδ, ἐθύμωσε πολὺ.

Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄδικος ἄνθρωπος; εἶπεν. Εἰς τὸ βασίλειόν μου εἶναι; πρέπει νὰ τιμωρηθῇ.

Τότε ὁ Νάθαν ἀπήντησεν:

Αὐτὸς εἶσαι σύ!

Ἐλυπήθη πολὺ δι' αὐτὸ ὁ Δαβίδ· συνησθάνθη τὰ σφάλματά του καὶ εἶπεν: Ἥμαρτον.

Ἐπειτα ὁ προφήτης Νάθαν εἶπεν:

‘Ο Θεός θά σέ τιμωρήσῃ διὰ τὸ κακὸν ποῦ ἔκαμες.
Καὶ πράγματι.

“Ἐν τέκνον του ἀρρώστησε καὶ ἀπέθανεν. “Ἐν ἄλλο τέκνον του, ὁ Ἄβεσαλώμ, ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του. ‘Ο ἴδιος ὁ Ἄβεσαλώμ ἐπανεστάτησε κατὰ τοῦ πατρός.

Καὶ ὡσάν νά μὴ ἔφθαναν αὐτά, ὁ Ἄβεσαλώμ ἐφονεύθη.

‘Ο Δαβίδ ἦτο δι’ αὐτὸ ἀπαρηγόρητος καὶ ἐζήτησε παρηγορίαν ἀπὸ τὸν Θεόν. ‘Ο Θεός συγχωρεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὅταν συναισθάνεται τὸ σφάλμα του καὶ συνεχώρησε τὸν Δαβίδ, ἔσωσε δὲ αὐτὸν ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους, ποῦ εἶχαν πάλιν ἐπιτεθῆ ἔναντίον τῶν Ἑβραίων.

‘Ο Δαβίδ τότε ἔψαλλεν εἰς τὸν Θεόν :

«‘Ο Κύριος εἶναι στήριγμά μου καὶ ἐλευθερωτής·
ὁ Κύριος εἶναι βράχος καὶ ἀπολυτρωτής.
Τὰ κύματα ὅταν μὲ περιεκύκλωσαν
καὶ ἀνομίας χεῖμαρροι μ’ ἐτρόμαξαν,
τοῦ Ἄδου οἱ πόνοι σάν καὶ αὐτοὶ μ’ ἐκύκλωσαν,
σαλεύθη ἡ γῆ καὶ ἔτρομε ὁ οὐρανός.
Παντοῦ βροντή, καπνός, φωτιά ἀνέβαινε·
φανῆξαν τότε τῆς θαλάσσης οἱ βυθοί.
τότε ἔστειλες βοήθεια καὶ μ’ ἔσωσες, Θεέ».

46. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΟΛΟΜΩΝ (Γ’ Βασ. 2 Ε.)

Μετὰ τὸν Δαβίδ, βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων ἔγινεν ὁ υἱός του Σολομών εἰς ἡλικίαν εἴκοσιν ἐτῶν. Μόλις ὁ Σολομών ἔγινε βασιλεὺς, ἔκαμε θυσίαν εἰς τὸν Θεόν.

Εἰς τὸν ὕπνον του παρουσιάσθη ὁ Θεός καὶ τοῦ εἶπε :
Τί θέλεις νά σοῦ δώσω :

‘Ο νέος βασιλεὺς ἀπήντησε :

Κύριε. Σὺ ἔκαμες μέγα ἔλεος εἰς τὸν πατέρα μου Δαβίδ καὶ ἦτο δίκαιος βασιλεὺς. Σὺ ἔκαμες ἐμέ βασιλέα. Ἐγώ, Κύριε, εἶμαι μικρὸν παιδί· δὲν γνωρίζω, πῶς νά φέρωμαι. Δός μου σοφίαν, διὰ νά εἶμαι δίκαιος.

‘Ο Θεός ηὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν γνωστικὴν αὐτὴν ἀπάντησιν

τοῦ Σολομῶντος καὶ τοῦ ἔδωσεν ὄχι μόνον σοφίαν ἀλλὰ καὶ μακροβιότητα καὶ πλοῦτη.

Τὰ κράτη τότε μόνον προοδεύουν καὶ εὐτυχοῦν, ὅταν τὰ ἄτομα συνεργάζονται καὶ δὲν ὑπάρχουν ἕριδες μεταξύ των.

Ὁ Σολομών πρῶτα πρῶτα ἐφρόντισε νὰ στερεώσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἡσυχίαν εἰς τὸ κράτος του καὶ ἔπειτα νὰ γίνῃ φίλος μὲ τὰ γειτονικά κράτη. Τὸ ἐπέτυχεν. "Ἐμεινεν ἔτσι ἡσυχος καὶ ἔκαμε πολλὰ ἔργα :

Διήρесе τὸ κράτος του εἰς ἐπαρχίας.

Ἐξέλεξε συμβούλους ἀνθρώπους σοφούς.

Ἐγνώριζεν, ὅτι διὰ νὰ εἶναι ἓνα κράτος ἡσυχον ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, πρέπει νὰ ἔχη ἰσχυρὸν στρατόν. Διὰ τοῦτο διωργάνωσε τὸν στρατόν ἐπρομηθεύθη ἄρματα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τὰ ὅποια δὲν ἐχρησιμοποιοῦν ἕως τότε οἱ Ἑβραῖοι, ἔφερεν ἱππικὸν καὶ διωργάνωσε τὸ πεζικόν.

Ἐμελέτα πολὺ, ἔμαθε μαθηματικά καὶ φιλοσοφίαν καὶ συνέγραψε βιβλία.

Ἐφύτευσε ἀμπέλους καὶ πολλὰ δένδρα.

Ἐναυπήγησε πλοῖα, τὰ ὅποια εἰς τὴν ἐποχὴν του ἔφθαναν μέχρι τῆς Ἰσπανίας.

Ἐκτίσεν διὰ πρώτην φοράν αὐτὸς εἰς τοὺς Ἑβραίους ὠραῖον καὶ μεγαλοπρεπὴ Ναόν.

47. Ο ΝΑΟΣ (Γ' Βασ. 5 Ε. Ἰεζ. 41 Ε.)

Αὐτὸ ποῦ ἐδόξασε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πράγμα τὸν βασιλέα Σολομῶντα, εἶναι ὁ περίφημος Ναός, τὸν ὅποιον ἔκτισεν.

Ὁ Θεὸς βέβαια δὲν κατοικεῖ εἰς ναοὺς, ποῦ κτίζουν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ Θεὸς θέλει νὰ τὸν λατρεύωμεν μὲ τὴν καρδιά μας.

Μία καρδιά ἀρκεῖ, διὰ νὰ εἶναι Ναός τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν τὸν ναὸν ἡμεῖς μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μας δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸν ἴδωμεν ὁ Θεὸς ὅμως τὸν βλέπει. Βλέπει, ἂν τὸν ἀγαπῶμεν καὶ τότε μᾶς ἀγαπᾷ.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τοὺς ναοὺς ποῦ κτίζομεν, καὶ ἐκεῖ λατρεύεται ὁ Θεός διότι ἐκεῖ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι προσεύχονται μαζί.

Διὰ τοῦτο ὁ Σολομὼν ἔκτισε ναόν, διὰ νὰ μαζεύεται ἐκεῖ ὄλος ὁ λαὸς τῶν Ἑβραίων καὶ προσφέρῃ θυσίας.

Ὁ ὠραῖος ναός, τὸν ὁποῖον ὁ Σολομὼν ἔκτισεν, ἔγινε :

Α'. Διὰ τοὺς ἀνθρώπους· διότι ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐμαζεύοντο νὰ προσεύχωνται.

Β'. Διὰ τὸν Θεόν· διότι ἐκεῖ εἰς τὸν Θεὸν θὰ προσήχοντο.

Ἦτο χωρισμένος εἰς δύο μέρη· εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Πρὸ τοῦ Ναοῦ ἦτο ὁ Πρόναος. Γύρω ἀπὸ τὸν Ναόν ἦτο μεγάλη ἀύλη.

Ἦτο δὲ θαῦμα ὠραιότητος καὶ μεγαλοπρεπείας.

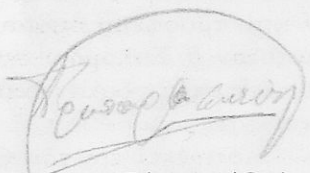
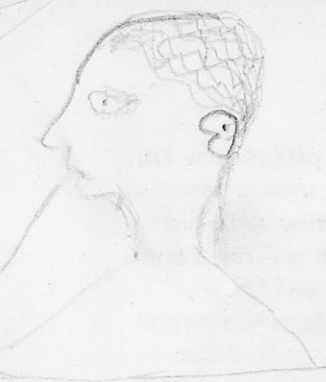
Ἀπ' ἔξω εἶχε λίθους πελεκητούς, ἀπὸ μέσα εἶχε πολύτιμον ξυλείαν καὶ ἦτο ἐπίχρυσος, στολισμένος μὲ ἀνάγλυφα Χερουβείμ, φοινίκων, ἀνθέων καὶ μὲ πολιτίμους λίθους.

Ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια χιλιάδες τεχνιτῶν εἰργάσθησαν δι' αὐτόν.

Ὅταν ὁ ναός ἦτο ἔτοιμος, ὁ βασιλεὺς Σολομὼν μὲ μεγάλην πομπὴν καὶ μὲ μεγάλην εὐλάβειαν μετέφερε τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης καὶ τὴν ἐτόποθέτησεν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Προσέφερε μεγαλοπρεπὴ θυσίαν, γονυπετῆς δὲ μὲ τὰς χεῖρας ὀψωμένας προσηυχῆθη εἰς τὸν Θεόν καὶ εἶπεν, ἐνῶ χιλιάδες Ἑβραῖοι γονυπετεῖς καὶ αὐτοὶ μαζί προσήχοντο :

«Θὰ κατοικήσῃ, ἀλήθεια, εἰς τὴ γῆ Θεός!

Ἄλλὰ ὁ οὐρανὸς δὲν φθάνει, Κύριε, γιὰ νὰ χωρῆσῃ Σέ. Ἔξε τὸ βλέμμα Σου στὴν προσευχή μας, ὅταν ὁ λαὸς κι ἐγὼ εὐχόμεθα μαζί ἐδῶ διὰ παντός».



ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

(16)

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

48. ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΧΩΡΙΖΕΤΑΙ ΕΙΣ ΔΥΟ (975 π.Χ.) (1^η Βασ. 11 Ε.)

Εἰς τὰ τελευταῖα του χρόνια ὁ Σολομών ἐλησμόνησε τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ δὲν ἠκολούθει τὰς ἐντολάς του.

Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἐφανερώθη εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπεν :

Ἐπειδὴ δὲν ἐκτελεῖς τὰς ἐντολάς μου, θὰ σοῦ ἀφαιρέσω τὴν βασιλείαν καὶ θὰ τὴν δώσω εἰς τὸν δοῦλον σου. Χάριν ὅμως τοῦ πατρὸς σου Δαβίδ, δὲν θὰ τὸ κάμω αὐτό, ἐν ὄσφ ζῆς, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν σου. Δύο φυλάς μόνον θὰ ἀφήσω εἰς τὸ παιδί σου.

Μίαν ἡμέραν τὸ παιδί ἐνὸς δούλου τοῦ Σολομῶντος, ὁ Ἱεροβοάμ, ἐβγήκεν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Εἰς τὸν δρόμον συνήντησεν αὐτὸν ὁ προφήτης Ἀχιά, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε καινούργιον ἔνδυμα. Οἱ δύο τους ἦσαν μόνοι εἰς τὴν πεδιάδα.

Ὁ Ἀχιά τότε ἔπιασε τὸ ἔνδυμά του, τὸ ἔσχισεν εἰς δώδεκα κομμάτια καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἱεροβοάμ :

Πάρε ἐσὺ δέκα κομμάτια, διότι ἔτσι λέγει ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ : Θὰ χωρίσω τὴν βασιλείαν τοῦ Σολομῶντος εἰς δύο καὶ δώσω εἰς σὲ τὰς δέκα φυλάς.

Ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ Σολομών, ἔγινε βασιλεὺς ὁ υἱὸς του, ὁ Ροβοάμ. Ὁ Ἱεροβοάμ τότε μαζί με τὸν λαὸν παρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ περιορίσῃ τοὺς φόρους, πού εἶχεν ἐπιβάλλει ὁ πατὴρ του Σολομών, διὰ νὰ κάμῃ τὰ ἔργα πού ἔκαμεν. Ὁ Ροβοάμ ἐζήτησε τὴν συμβουλήν τῶν γερόντων συμβούλων τοῦ πατρὸς του.

Αὐτοὶ τὸν συνεβούλευσαν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν λαόν, νὰ φερθῆ με εὐγένειαν πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ ἐλαφρύνῃ τοὺς φόρους. Ὁ Ροβοὰμ ὅμως δὲν ἤκουσεν αὐτὴν τὴν φρόνιμον συμβουλήν, ἀλλὰ τὴν γνώμην τῶν ἀνοήτων φίλων του, οἱ ὅποιοι ἦσαν νέοι καὶ ὄχι μόνον δὲν ἐλάφρυνε τοὺς φόρους, ἀλλὰ ὠμίλησεν εἰς τὸν λαόν καὶ με κακὸν τρόπον. Εἶπεν εἰς αὐτούς :

Ὁ πατέρας μου σὰς ἐβάρυνεν ὀλίγον, ἐγὼ θὰ σὰς βαρύνω περισσότερον. Ὁ πατέρας μου σὰς ἐπαιδεύσε με μάλιστα, ἐγὼ θὰ σὰς παιδεύσω ἀκόμη περισσότερον.

Δι' αὐτὸ ὁ λαὸς ἐπανεστάτησε. Δέκα φυλαὶ ἔκαμαν ἀνεξάρτητον βασιλείον με βασιλέα τὸν Ἱεροβοὰμ, ὅπως εἶχεν εἶπει ὁ Θεός.

Τὸ βασιλείον τοῦτο ὠνομάσθη βασιλείον τοῦ Ἰσραήλ καὶ εἶχε πρωτεύουσαν τὴν Συχέμ καὶ κατόπιν τὴν Σαμάρειαν.

Αἱ ἄλλαι δύο φυλαὶ, τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν, διετήρησαν τὸν Ροβοὰμ ὡς βασιλέα καὶ ἔκαμαν τὸ βασιλείον τοῦ Ἰοῦδα με πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλήμ.

I. ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ~~ΙΟΥΔΑ~~ ^{ΙΟΥΔΑ}

49. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ~~ΙΟΥΔΑ~~ ^{ΙΟΥΔΑ} ΙΕΡΟΒΟΑΜ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ (1^η Βασ. 12 Ε.)

Ὁ Ἱεροβοὰμ, ἀφοῦ ἐγίνε βασιλεὺς, δὲν ἔμεινε πιστὸς εἰς τὸν Θεόν. Διὰ νὰ μὴ πηγαίνουν οἱ Ἰσραηλῖται εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ νὰ προσκυνοῦν εἰς τὸν Ναόν, κατεσκεύασε δύο χρυσοὺς μόσχους καὶ τοὺς ἔστησε τὸν ἕνα εἰς τὴν πόλιν Βαιθήλ καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὴν πόλιν Δάν, δηλαδὴ εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ βασιλείου του· εἶπε δὲ εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας :

Αὐτοὶ εἶναι οἱ θεοὶ σου, Ἰσραήλ, ποὺ σὲ ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ λαὸς ἐπροσκυνοῦσεν αὐτούς τοὺς ψευδεῖς θεούς.

Τότε ἕνας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἦλθεν εἰς τὴν Βαιθήλ, τὴν ὥραν ποὺ ὁ Ἱεροβοὰμ ἦτο εἰς τὸ θυσιαστήριον, διὰ νὰ θυσιάσῃ καὶ εἶπεν, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ καταστρέψῃ αὐτὸ τὸ θυσιαστήριον.

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀρρώστησεν ὁ υἱὸς τοῦ Ἱεροβοὰμ.

Εἶπε λοιπὸν ὁ Ἱεροβοὰμ εἰς τὴν γυναῖκα του :

Πήγαινε εις τὴν πόλιν Ζηλώ, ὅπου εἶναι ὁ προφήτης Ἰαχιά· αὐτὸς θὰ σοῦ εἴπῃ τί θὰ γίνῃ τὸ παιδί.

Ἐπῆγεν ἡ γυναῖκα τοῦ Ἰεροβοάμ εις τὴν Ζηλώ καὶ ἐμπῆκεν εις τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαχιά.

Ὁ Ἰαχιά δὲν ἔβλεπεν, ἐπειδὴ ἦτο πολὺ γέρων. Ὁ Θεὸς ὅμως ἐφάνέρωσεν εις αὐτόν, ὅτι ἡ γυναῖκα ποῦ ἔρχεται, εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ Ἰεροβοάμ· καὶ εἶπεν εις αὐτὴν ὁ Ἰαχιά.

Γυναῖκα τοῦ Ἰεροβοάμ, εἶμαι ἀπόστολος σκληρῶν ἀγγελιδῶν. Πήγαινε εις τὸ σπίτι σου καὶ νὰ εἴπῃς εις τὸν ἄνδρα σου :

Αὐτὸ λέγει ὁ Θεός :

Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ σὲ ἔκαμε βασιλέα καὶ σὺ δὲν ἐστάθης πιστὸς εις τὸ θέλημά του καὶ ἔκαμες ἄλλους θεοὺς, διὰ τοῦτο θὰ φέρω κακὸν εις τὴν οἰκογένειάν σου. Τὴν ὥραν ποῦ θὰ μπαίνης εις τὸ σπίτι σου τὸ παιδί θὰ ἀποθάνῃ. Θὰ καταστραφῇ τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ. Οἱ κάτοικοι θὰ διασκορπισθοῦν.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ἰεροβοάμ κατατρομαγμένη ἀπὸ τὴν φοβερὰν προφητείαν ἐγύρισεν εις τὴν οἰκίαν της.

Τὴν ὥραν ποῦ ἔμπαινε, ἀπέθανε τὸ παιδί της, ὅπως εἶχεν εἶπει ὁ Θεός.

50. ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΑΙ

Ὁ Ἰαχιά ἦτο ὁ προφήτης, ὁ ὁποῖος, ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, εἶχε παραγγείλει εις τὸν βασιλέα Ἰεροβοάμ, ὅτι καὶ τὸ παιδί του θὰ ἀποθάνῃ καὶ τὸ βασίλειόν του θὰ καταστραφῇ. Δὲν ἦτο ὅμως ὁ μόνος προφήτης ὁ Ἰαχιά. Ὁ Θεὸς εἶχε στείλει καὶ εις τὸν βασιλέα Δαβὶδ ἄλλον προφήτην, διὰ νὰ τὸν μαλώσῃ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κάμει τὸ θέλημά του. Αὐτὸς ὁ προφήτης ἦτο ὁ Νάθαν. Καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν Νάθαν ὁ Θεὸς εἶχε στείλει ἄλλους ἀνθρώπους νὰ φανερώσῃ τὸ θέλημά Του.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐφάνέρωναν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ παρηγοροῦσαν τοὺς συμπατριώτας των, ὅταν αὐτοὶ ὑπεδουλόνοντο εις τοὺς ἐχθροὺς ἢ τοὺς εὔρισκαν ἄλλα δυστυχήματα. Παρουσιάζοντο πάντοτε μὲ πολὺ θάρρος καὶ ὠμιλοῦσαν κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι οἱ προφῆται.

Οἱ προφῆται ἤρχιζαν νὰ διδάσκουν μετὰ τὴν κλήσιν των,

δηλαδή από τότε που ο Θεός τους έκαλούσε και τους διέτασσε να διδάξουν τον λαόν.

Είς αυτούς ο Θεός έδιδε την δύναμιν να κάμουν και θαύματα άκόμη και το κυριώτερον, είς πολλούς έφανέρωσεν, ότι θα στείλη τον μονογενή υιόν του Κύριον ήμων Ίησοϋν Χριστόν. διά να σώση τον κόσμον.

51. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ (Βασ. Γ' 17 Ε.)

Είς τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραήλ ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν προφήτην Ἥλιαν, τὴν ἐποχὴν ποῦ βασιλεὺς ἐκεῖ ἦτο ὁ Ἀχαάβ.

Ὁ προφήτης αὐτὸς ἐζούσεν εἰς τὰ βουνά καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κατέβαιναν εἰς τὰς πόλεις, μόνον ὅταν ὁ Θεὸς τοῦ ἔλεγε νὰ ὑπάγη, διά νὰ διδάξη.

Εἰς τὰ βουνά ποῦ ἐζούσεν ὁ προφήτης, δὲν ἤμποροῦσε νὰ εὔρη τροφήν· διά τοῦτο ὁ Θεὸς τοῦ ἔστελλε τροφήν μὲ ἓνα κόρακα.

Κάποτε ποῦ ἔπεσε μεγάλη πείνα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραήλ, ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Ἥλιαν.

Πήγαινε εἰς τὰ Σαρεπτά τῆς Σιδῶνος καὶ κάθισε ἐκεῖ.

Ὁ προφήτης ἐπῆγεν. Ὅταν ἔμπαιναν εἰς τὴν πόλιν, εἶδεν εἰς τὴν πύλην αὐτῆς μίαν γυναῖκα, ἣ ὁποία ἐμάζευε ξύλα. Κουρασμένος καὶ πεινασμένος καθὼς ἦτο, λέγει εἰς αὐτήν.

Δός μου ὀλίγον ὕδωρ νὰ πῶ καὶ ψωμί νὰ φάγω.

Ἡ γυνὴ ἀπήντησεν :

Ἐχω εἰς τὴν οἰκίαν μου ὀλίγον ἄλευρον καὶ ὀλίγον ἔλαιον· θὰ κάμω μίαν πίταν· ἔλα νὰ φάγης.

Ὁ προφήτης τῆς εἶπε :

Τὸ ἄλευρον καὶ τὸ ἔλαιον ποῦ ἔχεις, δὲν θὰ τελειώσουν ἕως ὅτου περάσῃ ἡ πείνα.

Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Τότε ἔτυχε νὰ ἀποθάνῃ τὸ μόνον, παιδί, ποῦ εἶχεν ἡ γυναῖκα αὐτῆ. Ὁ Ἥλιος τὴν ἐλυπήθη καὶ τὸ ἀνέστησεν.

Ἐνα ἄλλο θαῦμα ποῦ ἔκαμεν ὁ Ἥλιος, εἶναι τὸ ἐξῆς :

Πολλοὶ Ἑβραῖοι δὲν ἐλάτρευαν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἀλλὰ τὸν Βάαλ. Οἱ εἰδωλολάτραι ἱερεῖς ἔκομαν εἰς αὐτὸν θυσίαν.

Ὁ προφήτης, διὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ἐννοήσουν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύουν εἰς αὐτὸν τὸν ψευδῆ θεόν, εἶπε :

Νὰ πάρουν ἓνα μόσχον οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ. Θὰ πάρω καὶ ἐγὼ ἓνα μόσχον. Θὰ τοὺς κομματιάσωμεν καὶ θὰ τοὺς θέσωμεν εἰς τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω εἰς τὰ ξύλα καὶ θὰ παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν νὰ στείλῃ πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν νὰ καοῦν



Ὁ Ἡλίας ἀνάγεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

μόνοι των οἱ μόσχοι, ὡς θυσία. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ νὰ παρακαλέσουν τὸν θεὸν των. Ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἐὰν ὁ θεὸς τῶν ἱερέων αὐτῶν ρίψῃ πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὸ θυσιαστήριον, ἄς πιστεύσετε εἰς αὐτόν. Ἐὰν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ρίψῃ πῦρ εἰς τὴν ἰδικήν μου θυσίαν, τότε νὰ πιστεύσετε εἰς τὸν ἰδικόν μου τὸν Θεόν.

Αὐτὰ εἶπεν. Αὐτοὶ ἐδέχθησαν.

Οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ ἠτοίμασαν τὴν θυσίαν καὶ δὲν ἔθεσαν πῦρ. Ἡτοίμασεν καὶ ὁ Ἥλιος τὴν ἰδική του θυσίαν καὶ δὲν ἔθεσε καὶ αὐτὸς πῦρ εἰς τὸ θυσιαστήριον.

Πρῶτοι ἤρχισαν οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ. Παρακαλοῦσαν τὸν θεὸν των, ἀλλ' οὐκ ἦν φωνή, οὐκ ἦν ἀκρόασις, δηλαδὴ κανεῖς δὲν τοὺς ὠμιλοῦσεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, κανεῖς δὲν τοὺς ἤκουεν.

Ὁ Ἥλιος τοὺς ἐνέπαιζε καὶ τοὺς ἔλεγε :

Φωνάξατε πιὸ δυνατά. Ὁ θεὸς σας φαίνεται θὰ ὀμιλῇ ἢ ἴσως ἔχει ἐργασίαν ἢ εἶναι εἰς ὁδοιπορίαν ἢ θὰ κοιμᾶτε. Περιμένετε, θὰ ἐξυπνήση !

Αὐτοὶ ἐφώναζαν, ἀλλ' ὁ θεὸς των δὲν ἤκουσε καὶ δὲν ἔστειλε πῦρ.

Ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Ἥλια. Εἶπεν εἰς τὸν λαόν :

Ἐλᾶτε κοντά μου.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐπλησίασαν. Εἰς τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω ἦτο ὁ μόσχος ἀπὸ κάτω ἦσαν τὰ ξύλα.

Προσηυχήθη τότε ὁ προφήτης καὶ εἶπε :

Θεὲ τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, ἄς μάθουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Θεός, ὁ μόνος καὶ ἀληθινός.

Καὶ ἔπεσε πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανόν καὶ ἔκαυσε τὰ σφάγια, ποὺ ἦσαν εἰς τὸ θυσιαστήριον.

Οἱ Ἑβραῖοι εἶδαν αὐτό, ἐθαύμασαν καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν.

Τὸν προφήτην Ἥλιαν τὸν ἐπῆρε ζωντανὸν ὁ Θεὸς εἰς τὸν οὐρανόν με πυρίνην ἄμαξαν.

Πρὶν ἀναβῆ ὁ Ἥλιος εἰς τὸν οὐρανόν, ἄφησε διάδοχόν του τὸν προφήτην Ἐλισσαῖον.

52. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΕΛΙΣΣΑΙΟΣ (Δ' Βασ. 4 Ε.)

Κάποτε ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν πόλιν Σουνήμ. Ἐκεῖ ἔμενε μία γυναίκα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε παιδιὰ. Αὐτὴ ἢ γυναίκα ἐκράτησε τὸν προφήτην εἰς τὴν οἰκίαν της, τὸν ἐπεριποιήθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἄνδρα της :

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἄς ἐτοιμάσωμεν λοιπὸν μέρος εἰς τὴν οἰκίαν μας, διὰ νὰ ἔρχεται καὶ νὰ μένη εἰς ἡμᾶς, ὅταν περνᾷ ἀπὸ τὴν πόλιν μας.

Ὁ σύζυγός της ἐδέχθη. Αὐτὴ ἠτοίμασε τότε ἓνα δωμάτιον διὰ τὸν προφήτην.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἐλισσαῖος εἶπεν εἰς αὐτὴν τὴν γυναῖκα :

Σὺ ἐφρόντισες πολὺ δι' ἐμέ. Λοιπὸν, τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ ἔχῃς εἰς τὰς ἀγκάλας σου παιδί.

Ὅπως ὁ προφήτης εἶπεν, ἔτσι καὶ ἐγίνε. Τὸ ἐρχόμενον ἔτος ἔδωκεν ὁ Θεὸς καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀπέκτησε παιδί.

Ὅταν αὐτὸ ἐμεγάλωσεν, ἐπῆγε μίαν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγροὺς τοῦ πατρὸς του, ὅπου ἐθέριζαν οἱ θερισταί. Ἐκεῖ ἔξαφνα ἐφώνησε : Τὸ κεφάλι μου ! Τὸ κεφάλι μου ! Καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ἀναίσθητον. Τὸ μετέφεραν ἀμέσως εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλ' ἐξεψύχησεν εἰς τὰ γόνατά της. Τὸ παιδί, πεθαμένον ὅπως ἦτο, τὸ ἔβαλαν ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ Ἐλισσαίου.

Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ τότε καταλυπημένη ἐπῆγε νὰ εὔρῃ τὸν προφήτην εἰς τὸ ὄρος Κάρμηλον, ὅπου ἔμενον. Ὅταν δὲ τὸν εὔρεν, ἔπεσεν εἰς τὰ πόδια του καὶ μὲ δάκρυα τοῦ εἶπεν, ὅτι τὸ παιδί της ἀπέθανεν.

Ὁ προφήτης εἶδεν, ὅτι ἡ γυναῖκα ἦτο πολὺ λυπημένη καὶ ἦλθε μαζί της εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπου εἶχαν τὸ παιδί νεκρόν.

Ἐκλείσει τότε ὁ προφήτης τὴν θύραν, προσηυχῆθη εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἀνέστησε τὸ παιδίον, τὸ ὅποῖον ἔδωκε πάλιν εἰς τὴν μητέρα του. Τότε αὐτὴ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ προφήτου καὶ ἠύχαρίστησεν αὐτόν.

Ὁ Ἐλισσαῖος ἔκαμε καὶ ἄλλα θαύματα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ τοῦτο :

Ὁ Νεεμάν, ὁ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, ἦτο λεπρός. Αὐτὸς εἶχε μίαν δούλην ἀπὸ τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἰσραὴλ.

Μίαν ἡμέραν ἡ δούλη εἶπε :

Μακάρι νὰ ἐπῆγαιεν ὁ κύριος εἰς τὸν προφήτην τῆς Σαμαρείας θὰ ἐγίνετο καλά.

Ἐπῆγε μὲ τὴν ἄμαξαν ὁ Νεεμάν καὶ ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προφήτου. Ὁ προφήτης, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν του, παρήγγειλεν εἰς τὸν Νεεμάν :

Πῆγαινε εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν νὰ λουσθῆς ἐπτὰ φορές καὶ θὰ γίνῃς καλά.

Ὁ Νεεμάν ἐθύμωσε καὶ ἔφυγε λέγων :

Ἐγὼ ἐνόμιζα, ὅτι ὁ προφήτης θὰ ἔβγαινε ἐξω καὶ θὰ ἐζητοῦσε τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ νὰ μὲ κάμῃ καλά. Οἱ ποταμοὶ τῆς Δαμασκοῦ εἶναι καλύτεροι ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην. Θὰ ὑπάγω καὶ θὰ λουσθῶ εἰς αὐτούς.

Οἱ δοῦλοι τοῦ ὅμως ἐπλησίασαν καὶ τοῦ εἶπαν :

Στρατηγέ, ἀφοῦ ὁ προφήτης σοῦ ζητεῖ νὰ λουσθῆς εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, πρέπει νὰ κάμῃς ὅπως σοῦ εἶπεν.

Ὁ Νεεμὰν ἤκουσε τὴν φρόνιμον συμβουλήν τῶν δούλων του, ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, ἐλούσθη, ὅπως εἶχεν εἶπει ὁ προφήτης καὶ ἔγινε καλά.

53. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΑΜΩΣ (Ἀμ.)

Εἰς τὴν Βαιθήλ, ὅπου ἦτο ὁ χρυσοῦς μόσχος, ἐγένετο κάποτε μία εἰδωλολατρικὴ ἑορτή. Τὰ μουσικὰ ὄργανα ἔπαιζαν καὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ θόρυβον πολὺν ἔψαλλαν καὶ ἐφώναζαν εἰς τὸν χρυσοῦν μόσχον, ποῦ εἶχον διὰ θεόν των.

Ἐξαφνα μέσα ἀπὸ τὸν κόσμον ἐπροχώρησεν ἕνας ἄγνωστος. Ἐφθασεν εἰς τὰ σκαλιὰ τοῦ ἀγάλματος καὶ ἀνέβη εἰς αὐτά. Ὅλοι, ὅταν τὸν εἶδαν, ἐσιώπησαν. Ἦτο ὁ Ἀμῶς, βοσκὸς ἀπὸ τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἰούδα.

Ὁ Ἀμῶς ὠμίλησεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ τὸν παρατηροῦσαν ἄφωνοι καὶ εἶπε :

Σεῖς παιδιὰ τοῦ Ἰσραήλ, ἀκούσατε τὰ λόγια, ποῦ λέγει ὁ Θεός :

Ἐγὼ σὰς ἀνέβασα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ σὰς ἠγάπησα περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς λαούς. Σεῖς ὅμως ἐγίνατε φιλάργυροι καὶ ἄδικοι. Διὰ τοῦτο ἐμίσησα τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς θυσίας σας.

Παύσατε τὴν μουσικὴν. Δὲν θὰ ἀκούω ὅ,τι καὶ ἂν ψάλλετε. Θέλω νὰ κάμετε πάντοτε τὸ θέλημά μου. Θέλω νὰ εἴσθε πάντοτε δίκαιοι.

Ὁ εἰδωλολάτρης ἱερεὺς Ἀμασίας εἶπεν εἰς τὸν Ἀμῶς :

Φύγε ἀπ' ἐδῶ καὶ πήγαινε νὰ προφητεύσῃς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰούδα.

Ἄλλ' ὁ προφήτης εἶπεν εἰς αὐτὸν :

Δὲν ἤμην ἐγὼ προφήτης, οὔτε υἱὸς προφήτου, ἀλλὰ βο-

σκός και ἐμάζευα συκόμουρα. Μὲ ἐπῆρε λοιπὸν ὁ Κύριος ἀπὸ τὸ ποίμνιόν μου καὶ μοῦ εἶπε : πῆγαινε καὶ προφήτευσε εἰς τὸν λαόν μου Ἰσραήλ. Διὰ τοῦτο ἔτσι λέγει ὁ Κύριος :

Τὰ παιδιά σου θὰ ἀποθάνουν καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραήλ θὰ καταστραφῆ, οἱ δὲ κάτοικοι θὰ μεταφερθοῦν αἰχμάλωτοι μακρὰν ἀπὸ τῆν πατρίδα των.

Ὁ προφήτης Ἀμὼς προεἶπεν ἀκόμη, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν θὰ δεχθοῦν ὅλαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς.

«Θὰ ξαναστήσω τὴ σκηνὴ τοῦ Βασιλιᾶ Δαβίδ,
γιὰ νὰ τῆνε κληρονομήσουν ὅλοι οἱ λαοί.
Εὐτυχία θὰ ὑπάρξῃ στὸν κόσμο.
Θὰ σταῆζουν τότε μέλι ὅλα τὰ βουνά,
θὰ ρέουν οἱ λόφοι τότε ἀγαθὰ!»

(92)
54. Ο ΙΩΝΑΣ (Ἰων.)

Εἰς τὴν Νινευτὶ τῆς Ἀσσυρίας ἦτο μεγάλη ἀσέβεια. Εἶπε λοιπὸν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἰωνᾶν, ὁ ὁποῖος ἦτο Ἑβραῖος, νὰ υπάγῃ εἰς αὐτὴν τὴν μεγάλην πόλιν καὶ νὰ κηρύξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν. Ὁ Ἰωνᾶς δὲν ἤθελε νὰ υπάγῃ, ἐπειδὴ οἱ Ἀσσύριοι ἦσαν εἰδωλολάτραι· δι' αὐτὸ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰόππην καὶ ἐμπῆκεν εἰς ἓν πλοῖον, ποῦ ἐπήγαινεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

Τὸ πλοῖον ἐταξίδευεν ἀρκετά. Ἦτο ὠραία καλοκαιρία καὶ ἐφυσοῦσεν οὐριος ἄνεμος. Ἐξαφνα ὁ ἄνεμος ἔγινε πολὺ δυνατὸς καὶ τὰ κύματα πανύψηλα ἐσκέπαζαν τὸ πλοῖον· ὅλοι ἔντρομοὶ ἀνησυχοῦσαν· ἐπίστευαν, ὅτι ἔφθασε τὸ τέλος των. Μόνον ἓνας δὲν ἐφοβεῖτο, ὁ Ἰωνᾶς, ὁ ὁποῖος ἤσυχος ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοίου. Οἱ ἄλλοι ἐκωπηλατοῦσαν, ἐφώναζαν μὲ ἀπελπισίαν, ἔρριπταν φορτία εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ γίνῃ τὸ πλοῖον ἐλαφρότερον καὶ προσηύχοντο, διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν τρομερὰν τρικυμίαν.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἔβλεπε τὸν Ἰωνᾶν. Ἀνησύχησε δι' αὐτὸ καὶ κατέβη εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοίου, μήπως τὸν εὔρη. Τότε εἶδεν, ὅτι ἐκεῖ ἐκοιμᾶτο καὶ τοῦ εἶπε :

Σὺ τί κάμνεις ἐδῶ ; δὲν ἐξυπνᾶς ; πνιγόμεθα ! Παρακά-

λεσε και συ τον Θεον σου, ὅπως κάμνουν και οι ἄλλοι, μήπως μας ἐλεήσει και μας σώσει ἀπὸ τὸ ναυάγιον.

Ὁ Ἰωνᾶς τότε ἐσηκώθη· εἶδεν, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἀνάστατοι. Ἐπειδὴ ἀπηλίπισθησαν, εἶπον :

Ἄς ρίψωμεν κλήρους, διὰ νὰ ἴδωμεν, ποῖος πταίει ποῦ γίνεται αὐτὸ τὸ κακόν.

Ἐρριψεν κλήρους και ὁ κλήρος ἔπεσεν εἰς τὸν Ἰωνᾶν.

Τί ἔχεις κάμει και εἶναι ὁ Θεὸς τόσον ὠργισμένος ; ποῖος εἶσαι ; ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι και ποίας φυλῆς εἶσαι ;

Τότε ὁ Ἰωνᾶς εἶπε τί εἶχε γίνει και παρεκάλεσε νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν, διότι αὐτὸς ἔπτειε διὰ τὴν τρικυμίαν.

Τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἕνα κῆτος ὅμως τὸν κατέπτε και ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας τὸν ἔβγαλεν εἰς τὴν ξηράν.

Μόλις ὁ Ἰωνᾶς ἐβγήκεν εἰς τὴν ξηράν, ἐπήγεν εἰς τὴν Νινευῖ, διὰ νὰ ἐκτελέσει τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Ἐδίδαξεν, οἱ κάτοικοι μετενόησαν και ὁ Θεὸς τοὺς συνεχώρησεν. Ὁ Ἰωνᾶς ἐβγήκεν ὕστερα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἔκαμε μίαν καλύβην και ἐκάθητο κάτω ἀπὸ αὐτήν. Ὁ Θεὸς διέταξε τότε νὰ φυτρώσει ἐκεῖ μία κολοκύνθη. Αὐτὴ ἐφύτρωσεν, ἐμεγάλωσεν, ἔκαμε σκιάν και κάτω ἀπὸ αὐτὴν ἀνεπαύετο ὁ Ἰωνᾶς. Τοῦτο ὅμως δὲν διήρκεσε πολὺ, διότι ὁ Θεὸς διέταξε σκώληκα, ὁ ὁποῖος ἐξήρανε τὴν κολοκύνθη. Δὲν ἔφθασεν αὐτό : ὁ Θεὸς διέταξε νὰ φυσήσει και ἄνεμος καυστικός ἀνατολικός. Ὁ Ἰωνᾶς ἔτσι ἐκαίετο ἀπὸ τὸν ἥλιον και ἐβασανίζετο και ἐστενοχωρεῖτο.

Τότε ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Ἰωνᾶν :

Ἰωνᾶ, ἐλυπήθης ποῦ κατεστράφη ἡ κολοκύνθη, διὰ τὴν ὁποῖαν καθόλου δὲν ἐκοπίασες, ἔτσι και ἐγὼ ἐλυπήθην νὰ καταστρέψω τὴν Νινευῖ, ποῦ εἶναι πόλις μεγάλη και ἔχει τόσον πολλοὺς κατοίκους. Σὲ ἔστειλα νὰ διδάξης αὐτούς, διὰ νὰ σωθοῦν.

55. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΩΣΗΕ.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ (722 π.Χ.) (Δ' Βασ. 17, Ὡσ. 4 Ε.)

Ὁ Θεὸς ἐδοκίμασεν ἀκόμη μίαν φορὰν νὰ φέρῃ τοὺς κατοίκους τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὸ θέλημά του. Δι' αὐτὸ

ἔστειλεν εἰς αὐτοὺς τὸν προφήτην Ὡσηέ, ὁ ὁποῖος ἐδίδαξεν αὐτοὺς μὲ ὠραίας προφητείας.

Μερικαὶ ἀπὸ τὰς προφητείας του εἶναι αὐταί:

Παιδιὰ τοῦ Ἰσραήλ, ἀκούσατε, αὐτὰ λέγει ὁ Θεός.

Θὰ κρίνω τοὺς κατοίκους τῆς γῆς, ἐπειδὴ δὲν κάμνουν τὸ θέλημά μου.

Τί νὰ σᾶς κάμω, ποὺ ἡ καλωσύνη σας εἶναι σὰν τὴν δροσιά καὶ σὰν τὴν νεφέλην τὴν πρωινήν, ποὺ διαλύεται!

Θέλω νὰ ἔχετε καλωσύνην. Περισσότερον ἀπὸ τὰς θυσίας σας θέλω νὰ γνωρίζετε τὸ θέλημά μου.

Ὅταν ὁ Ἰσραὴλ ἦτο νήπιον, τότε ἐγὼ ἠγάπησα αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου. Αὐτὸς ὅμως μὲ ἄφησε καὶ ἐθυσίαζεν εἰς τὰ εἶδωλα.

Ἐγὼ τὸν ὠδήγησα καὶ τὸν ἐκράτησα ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸν ἀγαποῦσα καὶ τοῦ ἔδωκα τροφήν.

Διὰ τοῦτο ἐλᾶτε καὶ πάλιν κοντὰ μου καὶ εἰπήτε:

Συγχώρησέ μας καὶ θὰ ψάλλωμεν μὲ τὰ χεῖλη μας εἰς Σέ.

Τότε ἐγὼ πάλιν θὰ σᾶς ἀγαπήσω καὶ θὰ εἶμαι σὰν δροσιά εἰς τὸν Ἰσραὴλ, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνθίζῃ, ὅπως τὸ κρίνον.

Οἱ κάτοικοι τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ δὲν ἤκουσαν αὐτὴν τὴν ὠραίαν διδασκαλίαν τοῦ προφήτου Ὡσηέ. Δι' αὐτὸ ὁ Θεός, ποὺ τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, ἐτιμώρησεν αὐτούς.

Οἱ Ἀσσύριοι ἦλθαν, ἐπολέμησαν καὶ ἐνίκησαν αὐτούς, ἀφοῦ δὲ τοὺς συνέλαβαν αἰχμαλώτους, τοὺς ἔδεσαν μὲ ἀλυσίδας καὶ τοὺς ἐπῆγαν δεμένους εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, διὰ νὰ ζοῦν ὡς δοῦλοι. Εἰς τὴν Χαναὰν ἔμειναν μόνον ὀλίγοι κάτοικοι.

Ἐπειτα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας ἔφερε καὶ ἐγκατέστησεν εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ εἰδωλολάτρας Βαβυλωνίους καὶ Ἀσσυρίους. Αὐτοὶ ἀνεμίχθησαν μὲ τοὺς κατοίκους, ποὺ εἶχαν μείνει ἐκεῖ καὶ μαζὶ μὲ αὐτοὺς ἀπετέλεσαν τοὺς Σαμαρείτας.

56. Ο ΕΥΣΕΒΗΣ ΤΩΒΙΤ (Τωβ.)

Μεταξὺ τῶν Ἑβραίων, ποὺ οἱ Ἀσσύριοι ὠδήγησαν αἰχμαλώτους εἰς τὴν χώραν των, ἦτο καὶ ὁ Τωβίτ.

Ὁ Τωβίτ ἦτο εὐσεβῆς ἄνθρωπος. Ὅταν ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν

Χαναάν, τὰς ἐορτὰς ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκατοικοῦσε καὶ ἐπήγαινε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἔδιδε δὲ πολλὰ χρήματα καὶ εἰς τὸν Ναὸν διὰ τὰς ἀνάγκας του. Εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν εἶχαν νὰ φάγουν, ἔδιδεν ἀπὸ τὴν τροφήν του καὶ εἰς ὄσους δὲν εἶχαν νὰ ἐνδυθοῦν, ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του.

Εἶχεν ἓνα υἱόν, τὸν Τωβίαν. Πολλὰς φορὰς ἔδιδεν εἰς αὐτὸν νὰ κάμη ἐλεημοσύνας.

Ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, ἔχασε τὴν μεγάλην περιουσίαν του καὶ ἔπαθεν ἀπὸ ἀσθένειαν τῶν ὀφθαλμῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐτυφλώθη. Τότε ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῶν ἰατρῶν, ἀλλ' οἱ ἰατροὶ δὲν ἤμπόρεσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν.

Ὁ Τωβίτ ὑπέφερεν ἀπὸ αὐτὸ πολὺ καὶ μόνον εἰς τὴν προσευχὴν εὔρισκε παρηγορίαν. Μὲ ὑπομονὴν ἔλεγε :

Δίκαιος εἶσαι, Θεέ μου. Ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζομεν, διατί μᾶς στέλλεις τὰς εὐτυχίας καὶ τὰς δυστυχίας.

Εἰς τὴν Μηδίαν ὑπῆρχε κάποιος φίλος του, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δανείσει ἓνα μεγάλο χρηματικὸν ποσόν. Ἐφώνηξε λοιπὸν τὸν υἱόν του καὶ τοῦ εἶπε :

Μὴ λυπηῖσαι, παιδί μου, ποὺ ἐγίναμεν πτωχοί. Ἐχει ὁ Θεὸς πολλὰ, διὰ νὰ μᾶς δώσῃ καὶ πάλιν. Πήγαινε εἰς τὴν Μηδίαν νὰ εὔρησ τὸν Ραγουήλ καὶ ζήτησε ἀπὸ αὐτὸν νὰ μᾶς ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, ποὺ τοῦ ἔχω δώσει. Ἐπειδὴ τὸ ταξίδι σου εἶναι μεγάλο καὶ ἕως νὰ ἐπιστρέψῃς, ἢμπορεῖ νὰ ἔχω ἀποθάνει, θέλω νὰ σοῦ δώσω μίαν συμβουλήν :

Ἐπάρχουν, παιδί μου, ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι πεινοῦν. Ἐχεις πολλὰ, δίδε εἰς αὐτοὺς πολλὰ. Ἐχεις ὀλίγα, δίδε ὀλίγα. Σκέψου πόσον εἶναι δυστυχεῖς.

Ὁ Τωβίας εἶπε :

Πατέρα, θὰ ἐκτελέσω ὅσα μοῦ λέγεις.

Ἐφυγεν. Ἡ μήτηρ του ἔκλαιεν. Ἄλλ' ὁ Τωβίτ εἶπεν εἰς αὐτήν :

Μὴ λυπηῖσαι, διότι ὁ Θεὸς θὰ στείλῃ ἄγγελον νὰ τὸν φυλάττῃ.

Ὁ Τωβίας ἐταξίδευσεν ἀρκετά, ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς τὴν Μηδίαν. Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, συνήνησε τὸν Ραγουήλ, ὁ ὁποῖος μόλις εἶδε τὸν Τωβίαν εἶπεν εἰς αὐτόν :

Ἐκταυσε, νέε μου ;

Ἐκταυσε τὴν Νινευτῖ, ἀπήντησεν ὁ Τωβίας. Εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀλχημαλῶτους τῆς Νινευτῖ.

Ὁ Ραγουήλ ἠρώτησε :

Γνωρίζεις τὸν Τωβίτ ;

Ὁ Τωβίας ἀπήντησε :

Πατέρας μου εἶναι.

Ὁ Ραγουήλ ἐπήδησεν ἀπὸ χαράν, ἀγκάλιασε τὸν Τωβίαν, ἐφίλησεν αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπεν :

Σὺ εἶσαι, παιδί μου, τοῦ καλοῦ αὐτοῦ πατέρα παιδί ; Ἐκταυσε τότε ὁ Ραγουήλ ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἐκράτησε τὸν Τωβίαν εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ τὸν φιλοξενήσῃ.

Ὁ Τωβίτ εἰς τὴν Νινευτῖ ἐπερίμεμεν ἡ μητέρα τοῦ Τωβία κάθε ἡμέραν παρετήρει τὴν ὁδόν, μήπως ἐπιστρέψῃ ὁ υἱός της.

Ἀφοῦ ἐπέρασαν ἀρκεταὶ ἡμέραι, ἐγύρισε ὁ Τωβίας εἰς τὸ πατρικόν του σπίτι. Ὅταν εἶδεν αὐτὸν ἡ μητέρα του, ἔτρεξε πρώτη, ἔπεσε εἰς τὴν ἀγκάλην του, τὸν ἐφίλησε καὶ ἐκταυσε. Σκοντάπτων ὁ γέρον πατήρ του ἐβγήκε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἀγαπημένον του Τωβίαν, ὅστις τότε ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα του, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τοῦ εἶπε :

Ἐχε θάρρος, πατέρα. Ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ μου ἔδωκεν εἰς τὸ ταξίδι μου φάρμακον, διὰ νὰ θεραπεύσω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου.

Ὁ καλὸς Θεὸς ἔχει δώσει πάλιν εἰς τὸν Τωβίτ πλοῦτον, ὑγείαν καὶ χαράν.

II. ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

(975 — 588 π. Χ.)

57. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΣΑΪΑΣ (Ἡσ.)

Ὅσα χρόνια ὑπῆρχε τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραήλ, τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα ἦτο ἀσήμαντον. Ἀπὸ τότε ὅμως πού τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραήλ κατεστράφη ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους, τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα ἐγένετο ὀνομαστόν ἀπὸ τοὺς προφῆτας, πού παρουσιάσθησαν εἰς αὐτό. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς προφῆτας εἶναι ὁ Ἡσαΐας.

Εἰς τὸν ᾠσαΐαν παρουσιάσθη ὁ Θεὸς καθισμένος εἰς ἕνα θρόνον μεγάλον, πολὺ μεγάλον. Ὁ θρόνος αὐτὸς ἦτο εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματος τοῦ Θεοῦ ἔπιπτε κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ ἐγέμιζε τὸν Ναὸν. Ἄγγελοι Σεραφεῖμ ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν, εἶχε δὲ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς ἕξ πτέρυγας. Μὲ τὰς δύο ἐκάλυπταν τὸ πρόσωπόν των, μὲ τὰς ἄλλας δύο ἐκάλυπταν τοὺς πόδας των καὶ μὲ τὰς ἄλλας δύο ἐπετοῦσαν. Ὅλα αὐτὰ τὰ Σεραφεῖμ ἔψαλλαν καὶ μὲ ὠραίαν καὶ μελωδικὴν φωνὴν ἔλεγαν :

Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶναι ὁ Θεός.

Ἐνῶ οἱ ἄγγελοι ἔψαλλαν εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ Θεὸς ὑψηλὰ ἀπὸ τὸν θρόνον του εἶπεν εἰς τὸν ᾠσαΐαν.

Πῆγαινε, ᾠσαΐα, νὰ διδάξης τὸν λαόν.

Ἀπὸ τότε ἤρχισεν ὁ ᾠσαΐας νὰ διδάσκη τοὺς Ἑβραίους ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ λέγῃ εἰς αὐτούς :

Δὲν θέλω τὰς θυσίας σας καὶ τὸ θυμιάμά σας, τὰς ἐορτάς σας μισῶ, διότι εἴσθε ἁμαρτωλοί.

Ἄλλοτε πάλιν ὁ ᾠσαΐας εἶπεν ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ τί θὰ πάθουν οἱ κακοὶ ἄνθρωποι :

« Ὁργισμένος εἶναι ὁ Κύριος
ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους !
Ἡ ὀργή του θὲ νὰ πέσῃ
μὲς τοὺς πύργους καὶ στὰ δάση,
στὰ βουνὰ καὶ μὲς τὰ πλοῦα.
Ἄν κρυφτοῦνε μὲς στὰ βράχια
θὰ τοὺς εὔρη ὁ Θεός.
Ἄν κρυφτοῦνε μὲς στὴ γῆ,
θὰ τοὺς ἴδῃ ὁ Θεός ».

Ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀνθρώπους. Δι' αὐτὸ θὰ στείλῃ τὸν Υἱὸν Του νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ θυσιασθῇ χάριν αὐτῶν, διὰ νὰ σωθοῦν. Ἐὰν καὶ πάλιν μείνουν ἀμετανόητοι, τότε θὰ τιμωρηθοῦν. Προφητεύει διὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ λέγει :

Θὰ κατάγεται ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Δαβίδ, θὰ εἶναι

υιός της Θεοτόκου και θα ονομάζεται Ἐμμανουήλ (δηλ. μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός).

Κατόπιν ὁ Ἡσαΐας λέγει, ὅτι ὁ κόσμος θα φωτισθῆ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ. Γαλιλαία τῶν Ἐθνῶν, ὁ λαός, ποῦ ζῆ εἰς τὸ σκότος, θα ἴδῃ φῶς μέγα. Φῶς θα λάμψη εἰς αὐτούς, διότι ὁ Υἱὸς ἐγεννήθη, ὁ ὁποῖος θα διδάξῃ τὴν εἰρήνην. Αὐτὰ θα γίνουν ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀγάπην, ποῦ ἔχει ὁ Θεὸς διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ἄλλοτε ὁ Ἡσαΐας βλέπει πόσον εἰρηνικὴ θα εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ και πόσον ὠραίους καρπούς θα φέρῃ :

«Θὰ χαίρεται ἡ ἔρημος,
θ' ἀνθίξῃ σὰν τὸ κρίνο,
γιατὶ θὰ ἔλθῃ ὁ Ἰησοῦς,
τὸν κόσμον γιὰ νὰ σώσῃ».

Κατόπιν ὁ Ἡσαΐας βλέπει τὰ πάθη τοῦ Κυρίου, ποῦ τὸν δικάζουν, τὸν δέρνουν, τὸν ὑβρίζουν και τέλος τὸν σταυρώνουν και λέγει :

«Πῶς εἶναι οἱ πληγῆς Του !
Πῶς ὅλα ὑπομένει !
Τὸν ὀδηγοῦν σὰν πρόβατο
και δὲν προφέρει λέξι !»

58. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΕΡΕΜΙΑΣ (Ἱερ.)

Ὁ προφήτης Ἱερεμίας ἦτο νέος εἴκοσι πέντε ἐτῶν, δειλὸς και ἀδύνατος, ὅταν ὁ Θεὸς τὸν ἐκάλεσε. Δὲν ἐγνώριζε νὰ ὀμιλῇ ὁ Θεὸς ὅμως τὸν ἔκαμε δυνατὸν και θαρραλέον και τὸν ἔστειλε νὰ διδάξῃ τὸ θέλημά του ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων και τοῦ λαοῦ.

Μίαν ἡμέραν κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἔβαλεν ὁ Ἱερεμίας δεσμὰ εἰς τὰ χέρια του και εἰς τὸν τράχηλόν του και ἦλθεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἱερουσαλήμ ἐμπρὸς εἰς τὸν Ναόν. Ὁ κόσμος εἶδε τοῦτο και ἐμαζεύθη. Ὅλοι τὸν ἐσέβοντο, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐγνώριζε, διατὶ ἔκαμεν αὐτὸ ὁ Ἱερεμίας. Ἀφοῦ ἐμαζεύθησαν πολλοὶ Ἰουδαῖοι, τότε ὁ προφήτης ὠμίλησεν :

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος : Δύο κακὰ ἔκαμεν ὁ λαός μου Ἰσραὴλ· ἄφησε τὸ θέλημά μου καὶ ἔσκαψε λάκκους, διὰ νὰ πέσῃ ὁ ἴδιος μέσα εἰς αὐτούς. Δι' αὐτὸ ἡ Ἱερουσαλήμ θὰ γίνῃ ἔρημος· τὰ ὄρη θὰ τρέμουν· οἱ λόφοι θὰ σείωνται· οἱ ἄνθρωποι θὰ λείψουν καὶ τὰ πτηνὰ θὰ φύγουν. Θὰ ἔλθουν οἱ Βαβυλώνιοι καὶ θὰ δέσουν σᾶς, πού με ἀκούετε με τέτοια δεσμά.

Ὁ βασιλεὺς Σεδεκίας καὶ οἱ ἄρχοντες, ὅταν ἤκουσαν αὐτὰ τὰ φοβερὰ λόγια, ἀντὶ νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν Θεὸν συγχώρησιν, ὠργίσθησαν ἐναντίον τοῦ προφήτου καὶ τὸν κατέβασαν με σχοινία εἰς ἓνα λάκκον με βοῦρκον καὶ δὲν τοῦ ἔδιδαν τροφήν. Κατόπιν τὸν ἔβγαλαν καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου ὁ Ἱερεμίας δὲν ἔπαυε νὰ κηρύττῃ.

59. Η ΙΟΥΔΙΘ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣ (Ἰουδ.)

Τὴν ἐποχὴν πού οἱ κάτοικοι τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ ἦσαν ὑποδουλωμένοι εἰς τοὺς Ἀσσυρίους, οἱ κάτοικοι τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα ὑπέφεραν καὶ αὐτοὶ πολὺ ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους. Ὁ στρατηγὸς αὐτῶν Ὀλοφέρνης με ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδας στρατὸν ἦλθε νὰ πολεμήσῃ τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα. Οἱ Ἰουδαῖοι, ὅταν εἶδαν, ὅτι ὁ στρατὸς τῶν ἐχθρῶν ἦτο τόσος πολὺς, ἀπηλπίσθησαν. Ἐσκέφθησαν, ὅτι κακὴ τύχη τοὺς ἐπερίμενεν. Ἄλλοι θὰ ἐφονεύοντο, ἄλλοι θὰ ἔχαναν τὰς περιουσίας των καὶ ἄλλοι, αἰχμάλωτοι, θὰ μετεφέροντο μακρὰν ἀπὸ τὴν πατρίδα των. Ὁ δὲ ὠραῖος Ναός, τὸν ὁποῖον ἔκτισεν ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς των Σολομών, θα κατεστρέφετο ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις Ἀσσυρίους!

Εἰς τὴν λύπην του ὁ ἄνθρωπος ἐνθυμεῖται τὸν Θεόν. Αὐτὸ ἔγινε καὶ τώρα. Εἰς τὴν ἀπελπισίαν των οἱ Ἑβραῖοι ἐνεθυμήθησαν περισσότερον τὸν Θεὸν καὶ ἐμαζεύθησαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομώντος καὶ με σάκκους εἰς τὴν μέσσην των ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς ἐγύριζε μέσα εἰς τὸν λαὸν καὶ ἔδιδε θάρρος.

Ὁ Ὀλοφέρνης ἔφθασεν εἰς μίαν μικρὰν πόλιν, τὴν Βετυλούαν. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐκλείσθησαν μέσα εἰς τὰ τεῖχη καὶ οἱ ἐχθροὶ τότε ἐπολιόρκησαν τὴν πόλιν. Διὰ νὰ ἀναγκάσουν δὲ τοὺς Ἑβραῖους νὰ παραδοθοῦν, κατέστρεψαν τὰς πηγὰς. Ἔτσι

οί Έβραίοι δέν εΐχαν ύδωρ, άπηλπΐσθησαν και άπεφάσισαν νά παραδοθοϋν.

Εΐς αϋτήν τήν δύσκολον περίστασιν παρουσιάσθη ή Ίουδίθ.

Νά μη παραδοθώμεν! Λέγει. Ήγώ θα σώσω τήν πατρίδα μας

Προσηυχήθη, έπετέθη κατά τών έχθρών και έφόνευσε τόν Όλοφέρνην. Οί έχθροί έχασαν τό θάρρος των, έλαβαν θάρρος οί Έβραίοι, έπετέθησαν εναντίον τών έχθρών και τούς έτρεψαν εΐς φυγήν.

60. ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ.

ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ (588 π. Χ.) (Βασ. Δ' 24 Ε.)

Τό βασίλειον τοϋ Ίούδα δέν ήμπόρεσε νά ζήση πολύ, διότι άνέβησαν εΐς τόν θρόνον βασιλείς άσεβείς και ό λαός άπεμακρύνθη άπό τό θέλημα τοϋ Θεοϋ. Δι' αϋτό και τό βασίλειον αϋτό κατεστράφη.

Τό 608 εΐσηλθεν εΐς τήν Παλαιστίνην ό βασιλεύς τών Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρ και έφθασεν εΐς τήν Ίερουσαλήμ. Τήν πόλιν δέν τήν κατέστρεψεν, ήρπασεν όμως πολλά σκεϋή άπό τόν Ναόν, έπήρε δε και αίχμαλώτους πολλούς Έβραίους, νέους, άρχοντας, τεχνίτας, έμπόρους και άλλους πολίτας και έφυγεν.

Ό Ναβουχοδονόσωρ ήλθε και πάλιν εναντίον τής Παλαιστίνης, αϋτήν δε τήν φοράν έφθασε μέχρι τής Ίερουσαλήμ και τήν έπολιόρκησεν.

Οί Ίουδαίοι ύπέφεραν άπό αϋτό πάρα πολύ. Δέν εΐχαν τί νά φάγουν· τά βρέφη άπέθνησκαν εΐς τās άγκάλας τών μητέρων των και τά πεδία και οί γέροντες έπιπτον άπό πείναν εΐς τās πλατεΐας τής πόλεως. Έσκέφθησαν τότε νά φύγουν άπό τήν πόλιν. Με μεγάλην λύπην λοιπόν έβγῆκαν νύκτα χωρίς θόρυβον άπό τά τείχη, διά νά τήν έγκαταλείψουν.

Οί έχθροί τούς ένόησαν και τούς κατεδίωξαν, έπιασαν μάλιστα και τόν βασιλέα Σεδεκΐαν και τόν έφεραν ένώπιον τοϋ βασιλέως των και έκακοποίησαν και αϋτόν και τούς υΐούς του. Κατόπιν τόν έδεσαν με χαλκΐνας άλύσεις και τόν έφεραν εΐς τήν Βαβυλώνα. Άκολούθως εΐσηλθαν εΐς τήν Ίερουσαλήμ και

ἦλθαν εἰς τὸν Ναὸν. "Ὅλα τὰ πολύτιμα σκεύη τοῦ Ναοῦ, χρυσᾶ, ἀργυρᾶ καὶ χάλκινα, τὰ ἐλήστευσαν καὶ τὰ μετέφεραν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. "Ἐβαλαν πῦρ εἰς τὸν ὠραῖον Ναὸν καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν πλουσίων καὶ εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Ἡ Ἱερουσαλὴμ ἐκαίετο μέσα εἰς τὰς φλόγας τοῦ καταστρεπτικοῦ πυρός. Τέλος οἱ Βαβυλώνιοι ἐκρήμνισαν καὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔβλεπε κανεὶς εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ μόνον σωροὺς ἀπὸ ἐρείπια καὶ ὀλιγίστους κατοίκους, τοὺς γέροντας, τοὺς πολὺ πτωχοὺς καὶ τοὺς ἀρρώστους. Οἱ ἄλλοι, τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς Αὐλῆς, οἱ εὐγενεῖς, οἱ πολεμισταί, οἱ ἱερεῖς, οἱ καλοὶ τεχνῖται εἶχαν μεταφερθῆ εἰς Βαβυλῶνα.

Αὐτὸ τὸ ἀξιολύπητον τέλος εἶχεν ἡ Ἱερουσαλὴμ, ὅπως προεῖπεν ὁ προφήτης Ἱερεμίας, διότι οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν παραβῆ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ.

εὐφραν ἡ αἰ γυναικῆς
 μισοφροῦν τὰ μακροδύσων
 μακροδύματα ἀνδρῶν ἡ
 τὰ δὲ σὺν τῶν ἰσοφροῦ
 τῶν



ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟ ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ

61. Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΝ (Βασ. Δ' 95, 4, 136)

Οι Έβραιοι είχαν πλέον διασκορπισθή. Μερικοί μόνον ἔμειναν εἰς τὴν Παλαιστίνην· ἄλλοι εἶχαν φύγει πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν διελύθη τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ· ἄλλοι εἶχαν ὑπάγει εἰς τὴν Αἴγυπτον· ἄλλοι εὕρισκοντο εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

Εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἔβλεπαν καὶ ἐθαύμαζαν τόσα πράγματα. Τοὺς κρεμαστοὺς κήπους, τὰ μεγαλοπρεπῆ κτίρια, τὰ μεγάλα ὀχυρώματα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ χώρα τοὺς ἐφαίνετο πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην, διότι οὔτε βουνά, οὔτε λόφοι, οὔτε δάση ὑπῆρχαν ἐκεῖ.

Ἐβλεπαν τὸν Εὐφράτην. Αὐτὸν τὸν μέγαν ποταμὸν εἶχε περάσει πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς ὁ πρόγονός των Ἀβραάμ. Ἀλήθεια, ποία εἶναι ἡ τύχη τῶν λαῶν! Πρὶν ἀπὸ 15000 χρόνια ὁ πρόγονός των Ἀβραάμ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐπήγαιεν εἰς τὴν Παλαιστίνην, ὅπως εἶχεν ὀρίσει ὁ Θεός. Ἐζῆσεν, ἀπέκτησε πολλοὺς ἀπογόνους, οἱ ὅποιοι ἔκαμαν κράτος ἰσχυρὸν μὲ ἐνδόξους βασιλεῖς, πού ἔκαμαν νικηφόρους πολέμους. Ὅσον καιρὸν ἐζούσαν μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἦσαν εὐτυχεῖς· ἀλλὰ παρέβησαν τὰς ἐντολάς του καὶ ἦλθεν ἡ καταστροφή.

Αὐτὰ ἐσκέπτοντο τώρα καὶ ἐλυποῦντο, πού εἶχαν χάσει τὴν ἀγαπημένην των πατρίδα καὶ εὕρισκοντο μακρὰν ἀπὸ αὐτὴν.

Ἐκεῖ κάτω εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Εὐφράτου ἐπήγαιναν καὶ ἔκλαιαν :

«Στῆς Βαβυλῶνος τὰ ποτάμια κλαίγαμε,
γιατί, Ἱερουσαλήμ, ἐσὲ θυμόμαστε!
Κρεμάσαμε καὶ τίς κισθάρες στὶς ἰτιές,
δὲν ἀκουστῆχαν τῆς Σιών πιά οἱ ᾠδές».

“Ετσι ἔλεγαν καὶ παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς δώσῃ καὶ πάλιν αὐτὸ ποὺ εἶχαν πρὶν. Δηλαδή τὴν πατρίδα των, εἰς τὴν ὁποῖαν νὰ ζοῦν ἐλεύθεροι, νὰ ἐργάζονται καὶ νὰ προοδεύουν. ✓ 30

62. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ (Ἰεζ.)

“Ἐνας ἀπὸ τοὺς προφῆτας, ποὺ ὁ Θεὸς ἔστειλεν εἰς τοὺς Ἑβραίους, διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ, ὅτι καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν ἔπρεπε νὰ τὸν λατρεύουν, ὅπως καὶ εἰς τὴν πατρίδα των, εἶναι καὶ ὁ Ἰεζεκιήλ. Ὁ Θεὸς πρῶτον ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὴν δόξαν του. Κάποτε δηλαδή ποὺ ἐκάθητο εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ἐσηκώθη ἀνεμοστρόβιλος καὶ ἔγινε μία μεγάλη λάμψις. Οἱ οὐρανοὶ ἤνοιξαν καὶ ἐφάνη ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ. Ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον ἐκάθητο ὁ Θεός. Γύρω ἀπὸ αὐτὸν ἦσαν ἄγγελοι πολλοί. Τότε ὁ Ἰεζεκιήλ ἤκουσε φωνὴν δυνατὴν νὰ λέγῃ:

Εὐλογημένη ἡ δόξα τοῦ Κυρίου. “Ἄν καὶ ἔρριψα μέσα εἰς τοὺς εἰδωλολάτραις τὸν λαόν μου, ἐγὼ πάλιν θὰ τὸν μαζεύσω καὶ θὰ τὸν φέρω εἰς τὴν πατρίδα του. Θὰ πληθύνω τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων καὶ τὰ γεννήματα τῶν ἀγρῶν. Ἡ ἐρημωμένη γῆ θὰ γίνῃ σάν παράδεισος τῆς Ἐδέμ. Δίδαξέ τους νὰ κάμουν τὸ θέλημά μου, νὰ εἶναι λαός μου καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός των.

Ἐὰν συμβουλεύσῃς τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ αὐτοὶ δὲν κάμουν τὸ θέλημά μου, θὰ θανατωθοῦν.

Ἐὰν δὲν τοὺς συμβουλεύσῃς, αὐτοὶ δὲν θὰ κάμουν τὸ θέλημά μου καὶ δι’ αὐτὸ θὰ θανατωθοῦν. Τὸ κρίμα ὅμως θὰ τὸ ἔχῃς σύ.

Ἐὰν τοὺς συμβουλεύσῃς καὶ κάμουν τὸ θέλημά μου, θὰ σωθοῦν. Θὰ τοὺς ἔχῃς δὲ σώσει σύ.

Ἐπειτα ὁ Θεὸς ἐπῆρε τὸν Ἰεζεκιήλ, τὸν ἔβαλεν εἰς μίαν πεδιάδα γεμάτην ὅστ᾽ αὐτὸς καὶ εἶπε:

Προφήτευσεν εἰς αὐτὰ τὰ κόκκαλα:

Ὁ Θεὸς σᾶς δίδει ζωὴν καὶ νεῦρα καὶ σάρκα καὶ δέρμα.

Καὶ ἔγινε σεισμός, τὰ ὅστ᾽ ἠνώθησαν καὶ αὐτὰ ἐφύτρωσαν νεῦρα, σάρκες καὶ δέρμα καὶ ἐπῆραν ζωὴν.

Ἔτσι ὁ μέγας προφήτης Ἰεζεκιήλ προεῖδε τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν.

Ἐπίσης ἐπροφήτευσε διὰ τὸν νέον Ναόν, δηλαδή διὰ τὴν νέαν Ἐκκλησίαν μας.

63. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΑΙΔΕΣ (Δαν. 1, 3)

Ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος Ναβουχοδονόσωρ ἠθέλησε νὰ χρησιμοποιήσῃ εἰς τὸ Κράτος του τοὺς καλυτέρους ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους. Τοὺς νέους μάλιστα, ποὺ ἀπὸ τὰ προτερήματά των ἐφαίνοντο, ὅτι θὰ γίνουν σπουδαῖοι ἄνθρωποι, τοὺς ἐπῆρεν εἰς τὰ ἀνάκτορά του καὶ τοὺς ἐμόρφωσε πολὺ.

Μέσα εἰς τοὺς νέους, ποὺ ὁ βασιλεὺς ἐπῆρεν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἦσαν καὶ τρεῖς παῖδες, ὁ Ἀνανίας, ὁ Μισαήλ καὶ ὁ Ἀζαρίας. Αὐτοί, ἂν καὶ ἦσαν πλησίον τοῦ βασιλέως καὶ ἐδιδάσκοντο ἀπὸ διδασκάλου Βαβυλωνίου, ὅπως ἄλλοτε ὁ Μωυσῆς εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ σοφοῦς Αἰγυπτίους, δὲν ἐλησμόνου ὁμῶς οὔτε τὴν καταγωγὴν των οὔτε καὶ τὴν θρησκείαν των.

Κάποτε ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ κατασκευασθῇ τεράστιον ἄγαλμα χρυσοῦν. Μὲ πολλὴν ἐργασίαν κατεσκευάσθη καὶ ἦτο ὠραῖον αὐτὸ τὸ ἄγαλμα. Εἶχεν ὕψος 30 μέτρα. Τὸ ἔστησαν λοιπὸν εἰς μίαν πεδιάδα καὶ ὁ βασιλεὺς διέταξε τοὺς σατράπας καὶ ὄλους τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ὑπαλλήλους τοῦ ἀπεράντου βασιλείου του νὰ ἔλθουν ὅλοι καὶ ὅσοι ἄλλοι ἤθελαν, εἰς τὰ ἐγκαίνια, ποὺ θὰ ἐγίνοντο ὠρισμένην ἡμέραν. Ὅταν ἐμαζεύθη πάρα πολὺς κόσμος, ὁ κήρυξ ἐφώναξεν :

Ὁ βασιλεὺς διατάσσει, ὅταν ἀκούσετε νὰ παίξῃ ἡ μουσική, ὅλοι νὰ πέσετε καὶ νὰ προσκυνήσετε τὴν εἰκόνα τὴν χρυσοῦν.

Ἔλεγε τοῦτο μὲ ἕνα μεγάλο χωνί, τὸν τελεβοαν, καὶ τὸ ἐφώναξεν εἰς διαφόρους γλώσσας.

Ὅταν ὁ κήρυξ ἐτελείωσεν, ἡ ἀνακτορική μουσική ἤρχισε νὰ παίξῃ. Τὸ ἀπεράντον πλῆθος τῶν ὑπηκόων, ποὺ εἶχε μαζευθῆ εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην πεδιάδα, ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν, ἔβαλε τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἐπροσκύνησε τὴν εἰκόνα τὴν χρυσοῦν.

Ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ἐκείνον τρεῖς μόνον δὲν ἐπροσκύνησαν καὶ ἔμειναν ὄρθιοι : οἱ τρεῖς παῖδες. Ὁ Ἀνανίας, ὁ Ἀζαρίας καὶ ὁ Μισαήλ.

“Όταν ή έορτή έτελείωσεν, ανέφεραν τούς τρεῖς παῖδας εἰς τόν βασιλέα. Αὐτός έκάλεσεν αὐτούς καί τούς εἶπεν:

Ἐλήθεια, σεῖς δέν έπροσκυνήσατε τήν εἰκόνα τήν χρυσοῦν ;
Αὐτοί εἶπαν:

Βασιλεῦ, ήμεῖς σέ τιμῶμεν καί έκτελοῦμεν τά καθήκοντά μας, δέν προσκυνοῦμεν ὅμως παρά μόνον τόν ἀληθινόν Θεόν.

Θυμωμένος ἀπό τά λόγια αὐτά ὁ βασιλεὺς διέταξε :

Καύσατε έπτά φοράς περισσότερον τήν κάμινον καί μέσα εἰς αὐτήν ρίψατε τούς τρεῖς παῖδας. Θά ἔλθω καί ἐγώ νά ἴδω.

Ἐπῆγεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ἀλλά εἶδεν, ὅτι εἰς τήν κάμινον δέν ἦσαν τρεῖς παῖδες, ἀλλά τέσσαρες !

Δι’ αὐτό τότε εἶπεν :

Ἐλάτε, παῖδες, ἔξω ἀπό τήν κάμινον. Ἐθαύμασα δι’ αὐτό πού εἶδον. Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ ἀληθινός Θεός, πού ἔστειλε τόν ἄγγελόν του νά σᾶς σώσῃ.

Ἐπῆρε τούς τρεῖς παῖδας πάλιν εἰς τά ἀνάκτορα, τούς ἔδωσεν ἀνωτέρας θέσεις καί διέταξεν ὅλους νά σέβωνται τόν Θεόν τῶν τριῶν παίδων.

64. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΑΝΙΗΛ (Δαν.)

Ἐ Δανιήλ δέν ὁμοιάζει μέ τούς ἄλλους προφήτας. Οἱ ἄλλοι προφήται δέν εἶχαν κανέν ἀξίωμα, ἐνῶ ὁ Δανιήλ εἶχε μεγάλην θέσιν εἰς τήν Βαβυλῶνα, ὅπου τόν εἶχαν καί αὐτόν ὀδηγήσει αἰχμάλωτον μαζί μέ τούς ἄλλους Ἑβραίους.

Ἐ Δανιήλ ἦτο ἄρχων τῶν Σατραπῶν. Εἶχε διορισθῆ ἀπό τόν Ναβουχοδονόσορα, ἐπειδή ἦτο πολύ ἔξυπνος καί πολύ μορφωμένος καί ἐπειδή ἐξήγησεν εἰς τόν βασιλέα ἕνα ὄνειρον.

Τό ὄνειρον αὐτό τό εἶδεν ὁ βασιλεὺς μίαν νύκτα καί ἀπό αὐτό ἐξύπνησεν. Ἐλλά μόλις ἐξύπνησε, τό ἐλησμόνησεν.

Ἐ ἦτο περίεργος ὁ βασιλεὺς καί έκάλεσεν ὅλους τούς μάγους νά τοῦ φανερώσουν, ποῖον ἦτο αὐτό τό ὄνειρον καί ποία ἦτο ἡ ἐξήγησίς του. Ἐλλά κανείς δέν ἠμποροῦσε. Τέλος έκάλεσε καί τόν Δανιήλ.

Ἐ Δανιήλ δέν ἀπήντησεν ἀμέσως, ἀλλά ἐπῆγε, συνήντησε τούς τρεῖς παῖδας, τούς φίλους του, τόν Ἄνανιαν, τόν Ἄζα-

ρίαν και τὸν Μισαήλ και ἀφοῦ προσηυχήθησαν εἰς τὸν Θεόν, ἐπήγγεν ἔπειτα εἰς τὸν βασιλέα και τοῦ εἶπε :

Βασιλεῦ, εἶδες ἓνα πελώριον ἄγαλμα, ποῦ ἔλαμπεν. Ἡ κεφαλή του ἦτο ἀπὸ χρυσόν, τὸ στήθος του και αἱ χεῖρες ἦσαν ἀπὸ ἄργυρον, ἡ κοιλία και οἱ μηροὶ ἦσαν ἀπὸ χαλκόν, αἱ κνήμαι ἀπὸ σίδηρον και οἱ πόδες ἦσαν ἓνα μέρος ἀπὸ σίδηρον και ἓνα μέρος ἀπὸ πηλόν. Τὴν ὥραν ποῦ τὸ ἔβλεπες, βασιλεῦ, ἐκόπη ἓνας λίθος και ἐκτύπησε τὸ ἄγαλμα εἰς τοὺς πόδας. Ὁλον τὸ ἄγαλμα τότε ἔπεσε και ἔγινε σκόνη, ὁ δὲ ἄνεμος τὸ διέλυσεν. Ὁ λίθος ἔγινε μέγα ὄρος, ποῦ ἐσκέπασεν ὅλην τὴν γῆν.

Ἡ κεφαλή ἡ χρυσοῦ εἶσαι σύ, βασιλεῦ. Δὲν θὰ πάθης τίποτε. Κατόπιν ἀπὸ σὲ θὰ ἔλθῃ ἓνα ἄλλο κράτος, τὸ Μηδικόν. Ὑστερα θὰ ἔλθῃ τὸ Περσικόν, κατόπιν τὸ Ἑλληνικόν και τελευταῖον τὸ Ρωμαϊκόν. Ὁ λίθος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος θὰ σκεπάσῃ ὅλην τὴν γῆν μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν Του.

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ὅταν ἤκουσεν αὐτά, ἐθαύμασε πολὺ, ὑψαρίστησε τὸν Δανιήλ και τοῦ εἶπε :

Δανιήλ, ὁ Θεός σου εἶναι μεγάλος.

Κατόπιν ἔκαμε θυσίαν εἰς Αὐτόν, ἔδωσε δῶρα εἰς τὸν Δανιήλ και τὸν διώρισεν ἄρχοντα τῶν Σατραπῶν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ναβουχοδονόσορος κατέλαβε τὸ βασίλειον τῆς Βαβυλώνας ὁ βασιλεὺς τῶν Μήδων Δαρεῖος. Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς διέταξεν εἰς τριάκοντα ἡμέρας νὰ μὴ ζητήσῃ κανεὶς τίποτε οὔτε ἀπὸ τὸν Θεόν, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, παρὰ μόνον ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν βασιλέα. Ὁ Δανιήλ δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν διαταγὴν αὐτήν, ἀλλὰ ἐξηκολούθησε νὰ προσεύχεται εἰς τὸν Θεόν.

Ὅταν ὁ Δαρεῖος ἔμαθε τοῦτο, ἐθύμωσε και διέταξε νὰ ρίψουν τὸν Δανιήλ εἰς ἓνα λάκκον, ὅπου ἦσαν λέοντες. Ἄνθρωποι τότε τοῦ βασιλέως ἐπῆραν τὸν Δανιήλ και τὸν ἔρριψαν εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων. Ἄλλ' οἱ λέοντες δὲν ἐπέειραξαν τὸν Δανιήλ, διότι ὁ Θεὸς ἔστειλεν ἄγγελον, ὁ ὁποῖος ἔκλεισε τὰ στόματα αὐτῶν και ἡμερωμένοι ἐκάθηντο κοντὰ εἰς τὸν Δανιήλ, ὁ ὁποῖος ἔψαλλε και ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

Ὁ βασιλεὺς ἔμαθεν αὐτὸ και ἐφοβήθη, διέταξε δὲ νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸν λάκκον τὸν προφήτην Δανιήλ.

65. Η ΕΣΘΗΡ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣ (Ἐσθ.)

Εἶδομεν προηγουμένως ἐξαιρετικὰς γυναίκας καὶ τὰς ἐθαυμάσαμεν διὰ τὰ ἐξαιρετικὰ προτερήματά των. Μία ἀπὸ τὰς πολὺ σπουδαίας γυναίκας καὶ μεγάλη πατριώτις εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ Ἐσθήρ.

Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν ὑποδουλωμένοι εἰς τοὺς Πέρσας, οἱ ὁποῖοι κατέλαβαν τὸ βασίλειον τῶν Μήδων, ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Ξέρξης (485—465) ἐξέλεξε διὰ σύζυγόν του τὴν Ἑβραίαν Ἐσθήρ.

Ἡ Ἐσθήρ ἦτο πολὺ εὐσεβὴς καὶ πάντοτε ἤκουε τὰς καλὰς συμβουλὰς τοῦ θεοῦ τῆς Μαρδοχαίου, ποὺ ἦτο ὁ μόνος τῆς προστάτης. Ὁ Μαρδοχαῖος καὶ ἡ Ἐσθήρ εἶχαν ἔλθει εἰς τὴν Βαβυλῶνα μὲ τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους Ἑβραίους.

Κάποτε ὁ θεὸς τῆς Ἐσθήρ Μαρδοχαῖος ἀνεκάλυψε μίαν συνωμοσίαν ἐναντίον τοῦ βασιλέως καὶ τὴν ἐφάνέρωσεν εἰς τὴν Ἐσθήρ. Αὐτὴ τὸ εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα καὶ ὁ βασιλεὺς ἠὲ χαριστήθη πολὺ, ποὺ ἡ σύζυγός του τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν.

Ὑστερα ὁ βασιλεὺς διώρισε πρωθυπουργόν του ἓνα Πέρσην, τὸν Ἀμάν. Αὐτὸν τὸν ἐπροσκυνοῦσαν ὅλοι. Ὁ Μαρδοχαῖος ὅμως δὲν τὸν ἐπροσκυνοῦσε καὶ ἔλεγε :

Μόνον τὸν Θεὸν πρέπει νὰ προσκυνῶμεν.

Ἐθύμωσεν ὁ Ἀμάν δι' αὐτὸ πολὺ καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὅτι ὁ Μαρδοχαῖος ἦτο Ἑβραῖος, ἀπεφάσισε νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὅλους τοὺς Ἑβραίους, τοὺς νέους, τοὺς γέροντας, τὰ νήπια καὶ τὰς γυναίκας.

Παρουσιάσθη λοιπὸν εἰς τὸν βασιλέα καὶ τοῦ εἶπεν :

Ὅπουδῆποτε εὐρίσκονται εἰς τὸ βασίλειόν σου Ἑβραῖοι, νὰ φονευθοῦν.

Ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἠθέλεν αὐτό. Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἔμαθαν αὐτὴν τὴν τρομέραν ἀπόφασιν, ὅλοι ἔκλαιαν καὶ ἦσαν ἀπαρηγόρητοι. Ἐφόρουν σάκκον ἀπὸ τὴν λύπην των, ὅπως ἔκαμναν τότε, ἔθεταν στάκτην εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔτσι ἐκοιμῶντο.

Τὴν ἀπόφασιν τοῦ βασιλέως ἔμαθε καὶ ὁ Μαρδοχαῖος. Ἐφόρεσε σάκκον, ἔθεσε στάκτην εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἦλθεν εἰς

τὴν πλατεῖαν ἔμπρὸς εἰς τὴν πύλην τῶν ἀνακτόρων. Ἐκεῖ ἐφώ-
ναζε μὲ μεγάλην φωνὴν καὶ μὲ παράπονον.

Αἱ ὑπηρέτριαι ἤκουσαν τὰς φωνάς καὶ τὸ εἶπαν εἰς τὴν Ἐ-
σθῆρ. Ὅταν ἡ Ἐσθῆρ ἔμαθεν, ὅτι οἱ συμπατριῶται τῆς θᾶ ἀπο-
θάνουν ὅλοι, ἐταράχθη πάρα πολύ. Προσηυχήθη εἰς τὸν Θεόν.
ἐνήστευσε καὶ παρήγγειλεν εἰς τὸν θεῖον τῆς νᾶ κάμη τὸ ἴδιον
καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι. Ἐπειτα παρουσιάσθη εἰς τὸν
βασιλέα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ βασιλεὺς ἐρωτοῦσε τοὺς ἀξιωμα-
τικούς.

Ποία τιμὴ ἔγινε εἰς τὸν Μαρδοχαῖον, ποῦ μοῦ ἔσωσε τὴν
ζωὴν;

Αὐτοὶ εἶπαν: Καμμία.

Ἐκάλεσε τότε τὸν Ἀμάν καὶ τοῦ εἶπε:

Τί πρέπει νὰ γίνῃ εἰς ἓνα ἄνθρωπον, ποῦ ὁ βασιλεὺς θέλει
νὰ τὸν τιμήσῃ;

Ὁ Ἀμάν ἐχάρη, διότι ἐνόμισεν, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐννοοῦσεν
αὐτὸν καὶ εἶπε:

Νὰ φορέσῃ τὴν βασιλικὴν στολὴν, ποῦ ὁ βασιλεὺς φορεῖ· νὰ
ἀναβῆ εἰς τὸν ἵππον, ποῦ ἀναβαίνει ὁ βασιλεὺς· νὰ τεθῆ τὸ
βασιλικὸν στέμμα εἰς τὴν κεφαλὴν του.

Κάμε τα λοιπὸν αὐτὰ εἰς τὸν Μαρδοχαῖον, εἶπεν ὁ βα-
σιλεὺς.

Ἡ Ἐσθῆρ, ποῦ ἤκουσεν αὐτό, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ
βασιλέως καὶ μὲ δάκρυα παρεκάλεσε, νὰ μὴ ἐκτελέσῃ ὁ βασι-
λεὺς καὶ τὸν νόμον του ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων. Ἐτσι καὶ ἔγι-
νεν. Ὁ βασιλεὺς δὲν κατεδίωξε τοὺς Ἑβραίους.

Ἡ μεγάλη πατριωτικὴ Ἐσθῆρ ἔσωσε τὴν ζωὴν καὶ τοῦ θεῖ-
ου τῆς καὶ τῶν συμπατριωτῶν τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΝ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΥ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ
ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ

66. ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΩΝ (536 π. Χ.)

Οι Έβραιοι ἦσαν αἰχμάλωτοι εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ὅσον καιρὸν οἱ Βαβυλώνιοι ἦσαν κύριοι τῆς χώρας αὐτῆς. Ἐπὶ τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Ἦλθεν ἡ σειρά νὰ ἀλλάξῃ καὶ ἡ τύχη αὐτῶν.

Ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Κύρος ἔκαμε νικηφόρους πολέμους. Ἐπολέμησε μὲ πολλοὺς, ἐπολέμησε καὶ μὲ τοὺς Βαβυλωνίους, τοὺς ὁποίους ἐνίκησεν.

Ὁ Κύρος ἠθέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς αἰχμαλώτους Έβραίους, ποὺ εὐρίσκοντο εἰς τὴν Βαβυλῶνα καὶ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των.

Ἡ χαρὰ τῶν Έβραίων ἦτο πολὺ μεγάλη. Ἐξέχασαν ὄλας τὰς στενοχωρίας των καὶ ἦσαν εὐχαριστημένοι.

Τώρα ἔβλεπαν πόσον ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός. Τοὺς ἐτιμώρησεν, ἀλλὰ δὲν τοὺς κατέστρεψεν. Καὶ αὐτὸ ποὺ εἶχε προεἶπει, ἔβγαινε ἀληθινόν, ὅτι δηλαδὴ οἱ Έβραιοὶ θὰ ἐπιστρέψουν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν πατρίδα των.

Ἐμαζεύθησαν τεσσαράκοντα δύο χιλιάδες μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ζοροβάβελ.

Ὅταν ἠτοιμάσθησαν νὰ φύγουν, ὁ Κύρος ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ πάρουν μαζί των τὰ σκεύη τοῦ Ναοῦ, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀρπάσει ὁ Ναβουχοδονόσωρ καὶ τὰ εἶχε τοποθετήσει εἰς ναοὺς βαβυλωνιακοὺς.

Ἐταξίδευσαν τέσσαρας μῆνας καὶ τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Μεγάλῃ ἦτο ἡ συγκίνησις των! Μόλις ἀπὸ μακρὰν εἶδαν τὴν Ἱερουσαλήμ, εἶχαν μεγάλην χαρὰν· ὄλοι ἐγελοῦσαν καὶ ἦ-

σαν εὐχαριστημένοι. Ὄταν ὅμως ἐπλησίασαν, κατέλαβε λύπη τὴν ψυχὴν των, διότι ἡ πόλις των ἦτο σωρὸς ἐρειπίων.

Ἐπέστρεψαν ὅμως ὄχι διὰ νὰ κλαίουں, ἀλλὰ διὰ νὰ κτίσουσιν πάλιν τὴν πόλιν των. Δι' αὐτὸ ἤρχισαν ἀμέσως τὰς ἐργασίας, ἔκτισαν οἰκίας, ἤρχισαν νὰ κτίζουσιν καὶ τὸν Ναὸν των, τὸν ὅποιον ἐτελείωσαν ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ ἔτη.

67. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ (Ζαχ.)

Ὁ προφήτης Ζαχαρίας ἐγεννήθη τὴν ἐποχὴν, ποῦ οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν αἰχμάλωτοι εἰς τὴν Βαβυλώνα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, ποῦ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἦτο καὶ αὐτός. Ὁ Ζαχαρίας συνεβούλευσε τοὺς συμπατριώτας του νὰ κτίσουσιν πάλιν τὸν Ναὸν καὶ νὰ μὴ λησμονήσουσιν τὸν Θεόν, ποῦ τοὺς ἔσωσεν. Ἐλεγε δὲ εἰς αὐτούς :

Ἐλάτε καὶ πάλιν μαζί μου, λέγει ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων, καὶ θὰ ἔλθω καὶ πάλιν κοντά σας. Μὴ βασανίζετε τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανά, τοὺς ξένους καὶ τοὺς πτωχοὺς. Κανένας νὰ μὴ σκέπτεται κακὸν διὰ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Ζαχαρίας ἐπροφήτευσεν, ὅτι θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Προεῖδε τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδόν του εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ εἶπε :

Νὰ χαίρῃς πολὺ Ἱερουσαλήμ. Ἐρχεται ὁ βασιλεὺς σου. Εἶναι δίκαιος. Σῶζει. Ἐρχεται ἐπὶ πώλου ὄνου.

Ἐπίσης ὁ Ζαχαρίας ἐπροφήτευσεν διὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ εἶπεν :

«Ὁρίσανε τὴν ἀμοιβὴν
τριάντα ἀργύρια !
Τὰ πήρανε, τὰ ῥίξανε
στὸν κεραμέα».

Τέλος εἶδε καὶ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοὺς μαθητάς του, οἱ ὅποιοι διεσκορπίσθησαν, ὅταν συνέλαβαν Αὐτὸν καὶ εἶπε :

«Κτύπα τὸν ποιμένα !
Θὰ σκορπισθοῦν τὰ πρόβατα».

68. ΕΣΔΡΑΣ. ΝΕΕΜΙΑΣ (Έσδρ. 7, 10. Νεεμ. 1, 4, 8, 9)

Οί Έβραῖοι, ὅσοι ἔμειναν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, εἶχαν διὰ νὰ τοὺς διδάσκουν τοὺς γραμματεῖς, οἱ ὅποιοι ἐγνώριζαν καλὰ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον καὶ τὸν ἐξηγοῦσαν.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦτο καὶ ὁ ἱερεὺς Ἑσδρας.

Ὁ Ἑσδρας ὕστερα ἀπὸ τὸν Ζοροβάβελ ἐπῆρεν ἄδειαν ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξην καὶ ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ μετὰ χιλίους πεντακοσίους Ἰουδαίους. Ἐφερε δὲ καὶ πλούσια δῶρα καὶ τὰ προσέφερεν εἰς τὸν Ναόν.

Ἀφοῦ ἐφυγεν ὁ Ἑσδρας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Χαναάν, εἰς τὴν Βαβυλωνίαν ἔμειναν ὀλίγοι μόνον Έβραῖοι. Ἐνας ἀπὸ τοὺς Έβραίους, πού εἶχαν μείνει εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, ἦτο καὶ ὁ Νεεμίας, ἀρχιαινοχόος εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως. Τόσον ἔξυπνος ἦτο ὁ Νεεμίας καὶ τόσον καλὰ ἐφέρετο εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὥστε ὁ βασιλεὺς ἠγάπησεν αὐτὸν πολὺ.

Μίαν ἡμέραν ὁ Νεεμίας ἔμαθεν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του, ὅτι ἡ Ἱερουσαλήμ ἦτο ἀξιολύπητος.

Ἔτσι διηγεῖται ὁ ἴδιος, ὅτι τὰ ἔμαθεν :

Ἦμην εἰς τὴν πρωτεύουσαν Σοῦσα, ὅταν ὁ ἀδελφός μου ἦλθε μετὰ μερικοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ τὴν Χαναάν. Τοὺς ἠρώτησα διὰ τοὺς Ἰουδαίους καὶ διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ αὐτοὶ μοῦ ἀπήντησαν, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ εἶναι πολὺ δυστυχεῖς, ἡ Ἱερουσαλήμ δὲν ἔχει τείχη καὶ αἱ πύλαι τῆς ἔχουν καὶ ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν.

Ὅταν ὁ Νεεμίας ἤκουσεν αὐτά, ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν λύπην του καὶ προσηυχήθη εἰς τὸν Θεόν. Ἐπειτα ἐπῆρε κρασί καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν βασιλέα, διὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πῆ.

Ὁ βασιλεὺς, ἐπειδὴ ὁ Νεεμίας ἦτο πολὺ λυπημένος, τοῦ εἶπε:

Διατί εἶσαι λυπημένος ; Ὁ Νεεμίας, ἀπήντησεν, ὅτι εἶναι λυπημένος, ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὅτι ἡ πατρίς του εἶναι ὄλο ἐρείπια, καὶ παρεκάλεσε τὸν βασιλέα νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ νὰ κτίσῃ καὶ τὰ τείχη τῆς.

Ὁ βασιλεὺς πού ἠγάπα πολὺ τὸν Νεεμίαν, ἐπέτρεψε νὰ ἐπιτρέψῃ ὁ Νεεμίας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ νὰ κτίσῃ τὰ τείχη τῆς.

Ὅταν ὁ Νεεμίας ἦλθεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐκάλεσε τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς εἶπεν :

Ὁ βασιλεὺς ἐπέτρεψε νὰ κτίσωμεν πάλιν τὰ τείχη τῆς πόλεως, διὰ νὰ εἶναι αὕτη ἰσχυρά.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἔκτισαν τότε τὰ τείχη καὶ ἔτσι ἔλαβαν θάρρος.

Ἐπειτα ὁ Νεεμίας ἐσκέφθη, ὅτι, διὰ νὰ μὴ κινδυνεύῃ ἕνας λαὸς ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, δὲν φθάνει μόνον νὰ ἔχη τείχη ἰσχυρά, ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι πρέπει νὰ ἐκτελοῦν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ἐσκέφθη, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο ἂν ἤκουαν οἱ Ἑβραῖοι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐμάζευσεν ὄλους εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὅταν ὄλοι ἐμαζεύθησαν, ὁ ἱερεὺς Ἔσδρας τοὺς ἀνέγνωσε τὸ βιβλίον, ὅπου εἶχαν μέσα γράψει τὰς ἐντολάς τοῦ Μωυσέως. Ὅλος ὁ κόσμος ἐπρόσεχε πολὺ.

Ἐπειτα ὁ Ἔσδρας ἠύλόγησε τὸν Κύριον καὶ ὄλοι οἱ Ἑβραῖοι ὕψωσαν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐφώναζαν Ἄμήν! Ἔσκυψαν δὲ εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπροσκύνησαν ἕως τὸ ἔδαφος τὸν Θεόν. *μ*

69. ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΥΠΟΔΟΥΛΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ (Μακ. Α' 1. Β' 6)

Τὰ βασιλεία δὲν εἶναι αἰώνια εἰς τὴν γῆν. Κράτη τὰ ὁποῖα σήμερον εἶναι ἰσχυρά, ἴσως αὔριον χαθοῦν· καὶ κράτη τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄλλοτε ἰσχυρά, σήμερον δὲν ὑπάρχουν.

Τὸ βασιλεῖον τῶν Περσῶν κατεστράφη.

Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος μὲ ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα ἔγινε κύριος ὄλων τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς ἕως τὰς Ἰνδίας.

Μαζὶ μὲ τὰ κράτη, ποὺ ἐκυρίευσεν, ἦτο καὶ τὸ κράτος τῶν Περσῶν. Εἰς τοὺς Πέρσας ὑπόδουλοι ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι. Ἐπρεπε λοιπὸν οἱ Ἑβραῖοι, ἀπὸ ὑπόδουλοι τῶν Περσῶν ποὺ ἦσαν, νὰ γίνουν ὑπόδουλοι εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ νὰ πληρώνουν εἰς αὐτοὺς τοὺς φόρους ποὺ ἐπλήρωναν εἰς τοὺς Πέρσας. Αὐτὸ ἐζήτησεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

Οἱ Ἑβραῖοι ὅμως εἶχαν ὀρκισθῆ νὰ πληρώνουν φόρους εἰς τοὺς Πέρσας. Ἔστειλαν λοιπὸν πρέσβεις εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ εἶπαν, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραβοῦν τὸν ὄρκον τῶν. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐνόμισεν, ὅτι τοῦτο ἦτο δι' αὐτὸν προσβολὴ καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν Παλαιστίνην νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Ἐκίνησε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ.

Ὅταν ἐπλησίασε, φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τοὺς Ἑβραῖ-

ους. "Όλοι ἐνήστευσαν καὶ ἐσηύχοντο εἰς τὸν Θεόν· καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἤκουεν.

Ὁ Μέγας ἀρχιερεὺς ἐπέφερε τὴν ἀρχιερατικὴν του στολὴν καὶ ἦλθε μὲ ἄμφια λευκὰ διὰ νὰ ὑποδεχθῆ τὸν βασιλῆα. Ἐξῆς ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ μετὰ τῶν ἱερεῖς καὶ τοὺς λευίτας.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶδε τοὺς λευίτας, τοὺς ἱερεῖς καὶ τὸν Ἀρχιερέα, καὶ τὰ ἱερατικὰ τῶν ἐνδύματα καὶ συνεκίνηθη. Ἐγονάτισε πρὸ τοῦ Ἀρχιερέως, τὸν ἐπροσκύνησε καὶ ἀφοῦ ἐσηκώθη τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, μαζὶ δὲ ἐβάδισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Μόλις ἔφθασαν, ἐπήγαν εἰς τὸν ναόν, ὅπου ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος προσέφερε θυσίαν εἰς τὸν Θεόν. Ὑστερα εἶπεν εἰς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἔχουν τὴν θρησκείαν ποὺ θέλουν καὶ ὅτι δὲν θὰ τοὺς παίρνη φόρον κάθε ἑβδομοῦν ἔτος, ποὺ ἄφηναν ἀκαλλιεργήτους τοὺς ἀγρούς.

Οἱ διάδοχοι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅμως, καὶ ἰδίως ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, δὲν ἐφέρθησαν εἰς τοὺς Ἑβραίους τόσο καλὰ, ὅπως ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Ὁ Ἀντίοχος μάλιστα διέταξεν ὅλους τοὺς ὑπηκόους του νὰ ἔχουν θρησκείαν εἰδωλολατρικὴν καὶ ἔθιμα εἰδωλολατρικά.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὑποδούλους λαοὺς τότε, ἀκόμη καὶ Ἰουδαῖοι, ἤλλαξαν καὶ θρησκείαν καὶ ἔθιμα. Οἱ περισσότεροι ὅμως Ἑβραῖοι ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὴν θρησκείαν τῶν προγόνων τῶν καὶ ἐξηκολούθουν νὰ λατρεύουν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἔστω καὶ ἂν ἐχρειάζετο νὰ θυσιάσουν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀκόμη χάριν τῶν ἰδεῶν τῶν.

70. Ο ΓΕΡΩΝ ΕΛΕΑΖΑΡΟΣ ΘΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΤΟΥ Μακ. Β'

"Ενας ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν τῶν χάριν τῶν ἰδεῶν τῶν, ἦτο καὶ ὁ εὐσεβὴς γέροντας Ἐλεάζαρος.

Ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος ἔστειλεν εἰς τὴν Παλαιστίνην ἕνα γέροντα Ἀθηναῖον, διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς Ἑβραίους νὰ ἀρνηθοῦν τὴν θρησκείαν τῶν καὶ διὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸν Ναὸν τῶν, νὰ τὸν κάμῃ ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Αὐτὸς ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως καὶ ἐμόλυνε τὸν Ναὸν μὲ εἰδωλολατρικὰς θυσίας· ἐπίσης ἀπηγόρευεν εἰς

τοὺς Ἰουδαίους ὄχι μόνον νὰ ἔχουν τὴν ἰδικὴν των θρησκείαν, ἀλλὰ καὶ νὰ λέγωνται καὶ ἀκόμη Ἰουδαῖοι. Μάλιστα ἠνάγκα-
σεν αὐτοὺς νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς ἑορτάς, ποὺ ἐγίνοντο
πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Ἐὰν κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ λάβῃ μέ-
ρος εἰς τὰς ἑορτάς αὐτάς, κατεδικάζετο εἰς θάνατον.

Τὸν γέροντα Ἐλεάζαρον ἐξηνάγκαζαν νὰ ἀρνηθῆ, ὅτι εἶ-
ναι Ἰουδαῖος καὶ νὰ φάγῃ χοιρινὸν κρέας, τὸ ὁποῖον ἡ Ἰουδα-
ϊκὴ θρησκεία ἀπαγορεύει· αὐτὸς ὅμως δὲν ὑπήκουε. Μερικοὶ φί-
λοι του τὸν παρεκάλουν νὰ φάγῃ ἢ τοῦλάχιστον νὰ ὑποκριθῆ,
ὅτι τρώγει, διὰ νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερον. Ὁ Ἐλεάζαρος ὁ-
μως δὲν ἐδέχετο καὶ ἔλεγε :

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἐμέ, ποὺ εἶμαι γέρων ἐνενήκοντα ἐ-
τῶν, νὰ γίνω ὑποκριτῆς καὶ νὰ δώσω εἰς τοὺς νέους παράδει-
γμα, ὁ γέρων Ἐλεάζαρος ἔγινεν ἀλλόφυλος. Προτιμῶ νὰ ἀπο-
θάνω γενναῖος καὶ καθαρὸς εἰς τὴν ψυχὴν καὶ νὰ τιμωρηθῶ
ἀπὸ ἀνθρώπου, παρὰ νὰ ζήσω καὶ νὰ τιμωρηθῶ ἀπὸ τὸν Θε-
όν, ὁ ὁποῖος δύναται καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν ἄλλην
νὰ με τιμωρῆ.

Αὐτὰ εἶπε καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ μαρτύριον.

Τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου τοῦ ἐφώνησεν :

Οἱ νέοι θὰ με ἔχουν παράδειγμα, ὅτι ἐπροτίμησα τὰς σκλη-
ρὰς πληγὰς τοῦ θανάτου ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος.

71. Η ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐμαρτύρησαν καὶ ἑπτὰ ἀδελφοὶ μετὰ τὴν
μητέρα των.

Ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος συνέλαβεν αὐτοὺς καὶ τὴν μητέρα
των καὶ τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἀρνηθοῦν τὴν θρησκείαν των καὶ τὴν
πατρίδα των. Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἐδέχοντο.

Ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἐπέμενε, ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ περισσό-
τερον θαρραλέος, εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα :

Βασιλεῦ, εἴμεθα πρόθυμοι νὰ ἀποθάνωμεν, παρὰ νὰ πα-
ραβῶμεν τοὺς ὠραίους νόμους τῶν προγόνων μας.

Ὁ βασιλεὺς ἐθύμωσε μετὰ αὐτὸ καὶ διέταξε νὰ ἀρχίσῃ τὸ
μαρτύριον· ἡ μήτηρ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ νὰ βλέπουν.

Ἐρριψαν τότε τὸν πρῶτον ἀδελφὸν εἰς τὴν πυράν.

Οί άδελφοί, πού έβλεπαν, παρηγοροϋσαν τήν μητέρα των και έλεγαν εις αϋτήν :

Μητέρα, μη λυπησαι, ό Θεός βλέπει.

Ήφοϋ έμαρτύρησεν ό πρώτος, έπήραν τόν δεϋτερον και ειπαν και εις αϋτόν :

Σϋ θέλεις νά άρνηθής τήν θρησκείαν σου και τήν πατρίδα σου, διά νά μη σε βασανίσωμεν ;

Ήλλά και αϋτός, όπως και ό πρώτος, δέν έδέχθη και έμαρτύρησεν.

Και οί άλλοι, χωρίς νά περιμένουν νά τούς φωνάξουν οί δήμιοι, έπλησίασαν μόνοι των εις τó μαρτύριον και ειπαν :

Ή οϋρανός μας έδωσε τήν ζωήν' χάριν της πίστεως και της πατρίδος τήν θυσιάζομεν.

Ή βασιλεύς και όλοι όσοι ήσαν πλησίον των, έθαύμασαν.

Όταν ήλθεν ή σειρά του νεωτέρου άδελφοϋ, ό βασιλεύς παρεκάλεσε και αϋτόν νά άρνηθῆ τήν θρησκείαν του και τήν πατρίδα, διά νά του δώση και πλούτη πολλά και νά τόν κάμη εϋτυχή και φίλον του. Ήλλά ό νέος και πάλιν δέν έδέχθη.

Όταν ό βασιλεύς ειδεν, ότι δέν ήμποροϋσε νά μεταπειση τόν νέον αϋτόν έκάλεσε τήν μητέρα του και της ειπεν, ότι θά δώση εις τόν υιόν της μεγάλην θέσιν, εάν του αλλάξει τήν ιδέαν.

Ή μήτηρ του τότε έπλησίασεν εις τó αϋτί του παιδιοϋ της, πού ήτο έτοιμον νά μαρτυρήση και ειπε :

Γύρισε, παιδί μου, τά βλέμματά σου εις τόν οϋρανόν και κοιταξε τόν Θεόν. Αϋτός έδημιούργησεν όλον τόν κόσμον και ήμας. Μίαν ήμέραν και ήμας και τούς άδελφούς σου θά μας άνταμείψη, αϋτόν δέ τόν άσεβῆ βασιλέα θά τιμωρήση.

Ή νέος μόλις ήκουσεν αϋτά, έλαβε περισσότερον θάρρος, έστράφη πρós τούς δημίους και ειπε :

Τί περιμένετε ; δέν ύπακούω εις τόν νόμον του βασιλέως' ύπακούω μόνον εις τόν νόμον του Θεοϋ. Ήλλά και σϋ, βασιλεύ, γνώριζε, ότι μίαν ήμέραν θά τιμωρηθῆς άπό τόν Θεόν, διότι εισαι άσεβῆς.

Ήτσι έμαρτύρησε και ό νέος αϋτός και ύστερα άπό αϋτόν έμαρτύρησε και ή μητέρα του.

72. ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ (Α. Μακ. 2)

Οἱ Ἑβραῖοι ὑπέφεραν πάρα πολὺ ἀπὸ τὸν Ἀντίοχον. Διὰ αὐτὸ πολλοὶ ἔφυγαν καὶ ἐπήγαιναν νὰ κρυφθοῦν εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς ἄλλα μέρη ἐρημικά. Ἐφυγε καὶ ἓνας ἱερεὺς, ὁ Ματταθίας, γέρων ἑκατὸν περίπου ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἦλθεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Μωδεῖν (πλησίον τῆς Ἰόππης) μετὰ τὰ πέντε τέκνα του.

Ἐκεῖ μίαν ἡμέραν ἦλθαν ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως, διὰ νὰ ἐξαναγκάσουν τοὺς κατοίκους νὰ θυσιάσουν εἰς τοὺς ψευδεῖς θεοὺς. Ἐμαζεύθησαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ὁ Ματταθίας καὶ τὰ τέκνα του.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως εἶπαν εἰς τὸν Ματταθίαν :

Σὺ εἶσαι ἄρχων εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν. Ἔλα νὰ θυσιάσῃς εἰς τὰ εἶδωλα, ὅπως ἔκαμαν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις. Ἄν θυσιάσῃς, θὰ γίνῃς φίλος τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ δώσῃ πολλὰ χρήματα.

Ὁ Ματταθίας, ἀντὶ νὰ ἀκούσῃ αὐτὴν τὴν κακὴν συμβουλήν καὶ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα, εἶπε :

Καὶ ἂν ὅλοι ὑπακούσουν εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἀπαρνηθοῦν τὴν θρησκείαν, ἐγὼ, τὰ τέκνα μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου δὲν θὰ ἀπαρνηθῶμεν τὴν θρησκείαν καὶ δὲν θὰ θυσιάσωμεν εἰς τὰ εἶδωλα.

Μόλις ὁ γέρων ἱερεὺς Ματταθίας εἶπεν αὐτά, εἰς ἀσεβῆς Ἰουδαῖος, ἀντὶ νὰ παραδειγματισθῇ ἀπὸ τὸν γέροντα Ματταθίαν, ἐπλησίασε, διὰ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα.

Ὁ Ματταθίας τὸν εἶδε καὶ τόσον πολὺ ἐταράχθη, ὥστε δὲν ἄφησεν αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ καὶ εἶπεν εἰς ὅλους, ποὺ ἦσαν ἐκεῖ μαζευμένοι καὶ τὸν ἔβλεπαν :

Ὅλοι ὁσοὶ ἀγαπᾶτε τὴν θρησκείαν τῶν προγόνων μας, ἐλάτε μαζί μου.

Πολλοὶ τότε ἐπήγαν μαζί του. Ἐξεδίωξαν τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τὰς διαφόρους πόλεις καὶ χωρία, ἐκρήμνισαν τοὺς εἰδωλολατρικοὺς βωμοὺς καὶ ἔφεραν πάλιν τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων των.

Ὁ Ματταθίας, ποὺ ἦτο πολὺ γέρων, ἐνόησεν, ὅτι θὰ ἀποθάνῃ καὶ ἐκάλεσε τὸν υἱὸν του Ἰούδαν, ποὺ τὸν ἔλεγον καὶ

Μακκαβαίων. Αὐτὸς ἦτο πολὺ δυνατὸς καὶ ὅμοιος μὲ λέοντα.

Ὁ Ἀντίοχος ἔστειλε πολλὰς φορὰς στρατὸν νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἑβραίους. Ἀλλὰ αὐτοὶ μὲ ἀρχηγόν των τὸν Ἰούδαν τὸν Μακκαβαῖον κατῶρθωσαν νὰ νικήσουν τὸν στρατὸν τοῦ Ἀντιόχου.

Τὸ 165 π.Χ. ὁ Ἰούδας εἰσηλθεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἔκτισε νέον θυσιαστήριον καὶ ἔκαμε νέα ἐγκαίνια εἰς τὸν Ναόν, τὸν ὁποῖον εἶχαν μολύνει οἱ εἰδωλολάτραι μὲ τὰς εἰδωλολατρικὰς των θυσίας.

Κατόπιν ὁ Ἰούδας ἐξηκολούθησε τὸν πόλεμον, ἀλλὰ εἰς μίαν μάχην ἀπέθανε.

Μετὰ τὸν Ἰούδαν ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν ὁ ἀδελφὸς του Σίμων, ὁ ὁποῖος ἐκυρίευσε τὴν Σιών καὶ ἐπέτυχε νὰ γίνουσι οἱ Ἑβραῖοι ἀνεξάρτητοι (τὸ 142 π.Χ.).

73. ΕΡΙΔΕΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΚΑΙ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ

Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Σίμων, διεδέχθη αὐτὸν ὁ υἱὸς του Ἰωάνης Ὑρκανός.

Τότε ἐγένοντο ταραχαὶ εἰς τὴν Συρίαν. Ἐπωφελήθη αὐτὸ ὁ Ἰωάννης Ὑρκανός καὶ ἐπῆρε τὴν Σαμάρειαν, τὴν Γαλιλαίαν, τὴν Περσίαν καὶ τὴν Ἰδουμαίαν ἀπὸ τὴν Συρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκαν.

Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν παρουσιάζονται οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Σαμαρεῖται.

Οἱ Φαρισαῖοι (ἀποχωρισμένοι) ἦσαν γνήσιοι Ἰουδαῖοι καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὰς συνηθείας, πού εἶχαν ἀπὸ τοὺς προγόνους των οἱ Ἑβραῖοι.

Οἱ Σαδουκαῖοι ἦσαν ἀντίθετοι τῶν Φαρισαίων καὶ δὲν ἦσαν ἐχθροὶ τῶν ξένων καὶ τῶν συνηθειῶν των.

Ὑστερα ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Ὑρκανὸν οἱ Ἑβραῖοι ἤρχισαν νὰ παραβαίνουν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶχαν ὁμόνοιαν καὶ δὲν προσεπάθουν νὰ ὀργανωθοῦν.

Εἶχαν λοιπὸν ταραχὰς καὶ ἐμφυλίους πολέμους. Εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐμφυλίους πολέμους ἀνემειγνύοντο καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Σαδουκαῖοι.

Τὰ κράτη ὅταν ἔχουν ἔριδας, καταστρέφονται. Διὰ τοῦτο

καί ἡ καταστροφή τοῦ Ἰουδαϊκοῦ κράτους δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ. Τὸ 60 π.Χ. ὁ στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων Πομπήιος, ἀφοῦ ἐνίκησεν εἰς διαφόρους πολέμους, ἔφθασεν εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ ἐβάδισεν ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ. Οἱ κάτοικοι ἀνεστατώθησαν, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ νικήσουν καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἔγιναν κύριοι τῆς πόλεως.

Τότε ὁ Πομπήιος μὲ τὸν στρατὸν του εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ναόν. Δὲν ἔθιξεν ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτόν, ἄφησε μάλιστα τοὺς Ἰουδαίους νὰ εἶναι ἐλεύθεροι εἰς τὴν θρησκείαν των, ἔδωσε πολλὰ διοικητικὰ προνόμια εἰς τὸν Ἀρχιερέα καὶ ὑπέταξε τὴν Παλαιστίνην εἰς τὸν Ρωμαῖον ἄρχοντα (ἀνθύπατον) τῆς Συρίας.

Ἀργότερα ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Ἀντώνιος διώρισε βασιλέα τῶν Ἑβραίων τὸν Ἡρώδη, ὁ ὁποῖος ὑπήκουεν εἰς τοὺς Ρωμαίους.

Ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης ἦτο ἄνθρωπος πολὺ κακός. Οἱ Ἑβραῖοι ὑπέφεραν ἀπὸ αὐτὸν πολὺ. Διὰ τοῦτο καὶ μὲ μεγαλύτερον πόθον ἐπερίμεναν τώρα νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχαν ὀμιλήσει οἱ προφῆται.

Καὶ πράγματι! Εἰς τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Ἡρώδου ὁ Μεσσίας θὰ ἤρχετο· ὄχι ὅμως διὰ νὰ σώσῃ μόνον τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, ἀλλὰ ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἡ πρὸ τῶν Πατριαρχῶν περίοδος.

	Σελ.
1. Ἡ δημιουργία	5
2. Ἡ τιμωρία τῶν πρωτοπλάστων	6
3. Ὁ Κάιν καὶ ὁ Ἀβελ	7
4. Ὁ κατακλυσμὸς	8
5. Ὁ πύργος τῆς Βαβέλ — Ἡ διασπορά	9

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Οἱ Πατριάρχαι.

6. Ὁ Ἀβραάμ ἐγκαθίσταται εἰς τὴν Χαναάν	10
7. Ὁ Ἀβραάμ χωρίζεται ἀπὸ τὸν Λὼτ	10
8. Ἡ θύσσια τοῦ Ἰσαάκ	11
9. Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ	12
10. Ὁ Ἰσαῦ καὶ ὁ Ἰακώβ	14
11. Ὁ Ἰακώβ εἰς τὴν Χαράν	15
12. Ὁ Ἰακώβ ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα του	16
13. Ἡ πώλησις τοῦ Ἰωσήφ	18
14. Ὁ Ἰωσήφ εἰς τὴν φυλακὴν	20
15. Ὁ Ἰωσήφ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου	21
16. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ εἰς τὴν Αἴγυπτον	22
17. Ὁ Ἰωσήφ φανερόνεται εἰς τοὺς ἀδελφούς του	23
18. Ὁ Ἰακώβ εἰς τὴν Αἴγυπτον	26

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὁ Μωσῆς καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ.

19. Εἰς τοὺς Ἑβραίους γεννᾶται ἀρχηγός. Ὁ Μωσῆς	28
20. Αἱ πληγαὶ τοῦ Φαραώ	30
21. Οἱ Ἑβραῖοι διαβαίνουν τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν	32
22. Ὁ Θεὸς τρέφει τοὺς Ἑβραίους εἰς τὴν ἔρημον	33

	Σελ.
23. Λί ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ	35
24. Ὁ τελετουργικὸς νόμος τῶν Ἑβραίων	37
25. Οἱ πολιτικοὶ νόμοι τῶν Ἑβραίων	38
26. Τιμωρία τῶν Ἑβραίων νὰ περιπλανῶνται τεσσαράκοντα ἔτη εἰς τὴν ἔρημον	39
27. Ὁ θάνατος τοῦ Μωυσέως	40
28. Οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν Χαναάν	42
29. Ὁ ἦσος τοῦ αὐτῆ ἀποχαιρετῆ τοὺς Ἑβραίους	44
30. Ὁ εὐσεβὴς Ἰὼβ	44

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἡ ἐποχὴ τῶν Κριτῶν.

31. Τί ἦσαν οἱ Κριταί	47
32. Ἡ Δεβώρα	48
33. Ἡ Γεδεὼν	49
34. Ἡ φιλοπατρία τοῦ Ἰερθᾶε καὶ τῆς θυγατρὸς του	51
35. Ὁ Σαμφὼν	53
36. Ἡ Ρουθ	55
37. Ἡ Ἄννα	57
38. Ὁ Σαμουὴλ	58

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Οἱ βασιλεῖς.

39. Ὁ βασιλεὺς Σαοὺλ εἶναι δυστυχὴς	61
40. Ὁ Δαβὶδ χρίεται βασιλεὺς καὶ νικᾷ τὸν Γολιάθ	62
41. Ὁ Δαβὶδ καὶ ὁ Ἰωνάθαν φίλοι	64
42. Ὁ Σαοὺλ καὶ ὁ Δαβὶδ φίλοι	66
43. Ὁ Δαβὶδ βασιλεὺς	66
44. Ὁ βασιλεὺς Δαβὶδ λατρεύει τὸν Θεὸν	69
45. Ὁ Δαβὶδ τιμωρεῖται	70
46. Ὁ βασιλεὺς Σολομὼν	71
47. Ὁ Νσὸς	72

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Διαιρέσεις καὶ καταστροφὴ τοῦ Ἑβραϊκοῦ βασιλείου.

48. Τὸ βασίλειον τῶν Ἑβραίων χωρίζεται εἰς δύο	74
I. Τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ.	
49. Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ Ἰεροβοὰμ τιμωρεῖται	75
50. Οἱ φροφῆται	76